

ZIGURDS TEIKMANIS
POĒZIJA

Veltījums Latvijas hokeja izlasei.

**Kad hokejisti mājup brauc,
Lai katra balss tad skaņi sauc!
Pie Brīvības pieminēkļa drīz
Ikvienu laime apzeltīs!**

**Mirdz hokejzvaigzne spožāki,
Mēs pieteicāties drošāki,
Lai bronzu čempī iegūtu,
Uz svētkiem visus ielūgtu!**

**Lai sirdis gaviļē un lej
Vien prieka asaras, kad, vei,
Jau mūsējie drīz mājās nāk,
Lai līksmotu vēl lieliskāk!**

**Nav dzisis mūsos cīņasspars,
Un dzīvs ir mūsos kaujas gars,
Kad uzvaram ik pretspēku,
Ik spēlei rodot atslēgu.**

**Nu bronzas medaļnieki mēs,
Vēl uguns ledu izkausēs
Ar katru gadu turpmāko,
Daudz maču mums vēl uzvarot.**

**Un, ticu, zeltu dabūsim,
Jo spēlējam uz visiem simt,
Lai visa pasaule tad redz,
Kā latvji sirdīs liesmas dedz!**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
13:54
29.05.2023.**

Neatliekamība.

**Ja tikvien ātri nomainās
Tās sajūtas, tās sajūtas,
Tad lēkšu jaunās kopainās,
Kas liderīgi sajūgtas.**

**Nekas, ka jādzēš vienumēr
Tās cēlzilbes, tās cēlzilbes,
Mans liktenis sen vārdus sver**

Kā nomelnotas svētbildes.

Nekas jau nespēs ietekmēt
To pārprieku, to pārprieku,
Kas ķīlūdeņus sakult, smelt
Var tad, kad ekšus pārlietu.

Kāds brīnīsies, kāds sodīsies
Par ietekmi, par ietekmi,
Kad jaunpads neapsolīsies,
Kur trejžuburi iedegti.

Jau mirdz, jau smaršo jānuguns
Kā ēdene, kā ēdene,
Un krusta vietā nu ir puns
Kā dardedžota mēbele.

Tiks jēga aumež izvilkta
No tālskata, no tālskata,
Tā misiju reiz izpilda
Ik dvēsele, gaismā mazgāta.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
18:33
29.05.2023.

Jautājamajiem.

Tikai izdomāti vārdi, tikai saliekami prāti
Viļņojas kā upesrozes tad, kad visu dzīvi pōzēts,
Un no jaukām rietu dejām, statūtiem un beķerejām
Riešas gaigaldziesmas rēnas, precizētas, kalibrētas.

Neprasait, kur paliek gadi, zemeslode griežas pati
Pretim klusām svēttapšanām, ko uzreiz mēs nepamanām,
Pasviediet tik manim tinti, papīru un alus pinti,
Neprasait, vai māksla iznāks ausmas saules dīvē vizmā!

Klusē saburzītie kauli, šaujot disciplīnas zalvi,
Smadzenes tik rāmi ziežas margrietiņu vasarbiežnās,
Gaidot paradīzes būtnes, zivis izrāpjas no gultnes,
Aizrit mūža pastarslāpes augšup debešķīgās kāpnēs.

Tikai izdomāti vārdi manierē kveld tardō, tardō,
Reproducē sarežģītus šacha spēlē kautus rītus,
Vai tur traģēdija nārstos planetārijos tik karstos,

Jebšu paliks elpa tikai jaunai zvaigžņu dinamikai?

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
13:10
31.05.2023.**

Neatvairāmība.

**Kad salauzts būs lāsts, visas barjeras kritīs,
Šis mūsdienu stāsts tik kā pasaka šķitīs,
Uz barikāžlāpām gan kaņģi degsies,
Kad saule pār kāpām vien gaismājos segsies.**

**Vējš piepūtīs buras, kad aiziešu projām,
Kur malduguns kuŗas starp liedaga bojām,
Krusts kaklā par akmeni nepārvērtīsies,
Kad dvēsele saknē vēl dievišķo bīsies.**

**Vien uznest ik rūgtumu dzelmenī dzidrā,
Lai lieldienām lūgtu vēl glāzīti sidra,
Pa brīzei vēl dzeltēt kā rudenim sārtos,
Lai labākām veltēm top pērkons tā dārdos.**

**Kad salauzts tiks lāsts, diešu atmiņās klusi,
Kad dzimtenes glāsts vilks ik debesu pusī,
Prom skalosies likteņa valodas kairās,
No kuŗām ik bikte vēl grēksūdzē vairās.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
17:30
31.05.2023.**

Līdz noteiktam laikam.

**Jau vienu margrietīgas lapu
Atgriezeniskajā saiknē
Noplūcu, pirms biju, tapu
Cinis mūžzaļajā staignē.**

**Sasāpēja sirds mazlietiņ
Klusumputnu lidojumos,
Vērās dvēselvērti cieti
Brīvprātīgos viltojumos.**

Lielciešanu raksturībās
Smeldza izmanības vēstis,
Fantastiskās atjautībās
Kosmoskuģi prata sēsties.

Apziņojiet dižmūžīgos -
Bezgalības auklētājus,
Kuŗi cauri gadiem līgo,
Palikuši nu bez māju.

Apziņojiet cēltēlniekus -
Sportistus, kam vārdi treji,
Lai tiem garā kvēlo iekurs,
Nesatricināmi dzejisks.

Viena margrietīņas lapa
Aizmirsās pie ūdenstilpnes,
Taču universu glāba
Viņas sadūdotās vilkmes.

Apglabāja rakursspektrus
Ilūziju asinsdonōrs,
Centra viduslīnijmetros
Uzplauka zieds zeltā sonōrs.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
20:29
31.05.2023.

Vieglākais ceļš.

Un nolēmu uzrakstīt divreiz pa lāgam.
Mēs sākam! Mēs sākam!
No troņa līdz vrakam!
Un nolēmu izkust trīs reizes iekš māgām.
Mēs mākam! Mēs mākam!
No pirksta līdz nagam.

Teic mūžsakni ģiedro, kas dalīta biedros,
Teic valdību seno, kas iet, domas dzenot,
Un izteiksi beidzot, kas rakstāms un liekams -
Viss allaž tāds bijis - tāds pašpietiekams.

Vien gudrību manto, to, rauto un kampto,
Līdz stūros būs aplī, kas šķērēti kvantos,
Te arī starp līdzīgiem niekiem un mantām

Lemts rādīties gaismai pa mēram un pantam.

...

**Un nolēmu četrreiz kāpt Golgātas virsā,
Kur ticības noslēpumu neiztīrā,
Tur arī mēs līdzīgi ejam un mirstam,
Lai tiktu kaut daļa kam vēl neaizmirstam.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
20:52
31.05.2023.**

Opcijas.

**Vēl viena diena mūzikā manā,
Vēl viena iespēja likteni panākt:
Saulītē celties un nemirstot gādāt
Visu, kas aicina ticībā strādāt.**

**Vārdkalves tveicē un atdzesēšanā
Jau kopus ik rosme kā svētbirzī sanāk:
Nesīs ko mirklīga aura un celsme?
Pateiks to vienīgi baudītā esme.**

**Vēl viena diena, kas vējsarakstīta,
Agri tur dvēsele austrenī brida:
Izbrida stigu caur zaļoksnu gārsu
Augšā starp Merkuru, Veneru, Marsu.**

**Pacēlās dakstiņi zvaigžņotiem jumiem,
Sētnieki klīda starp valdzinājumiem:
Aizklīda mākoņos sviedrus tiem slaucīt,
Vēl vienu mirkli pie dievības raudzīt.**

**Vēl viena diena ārdīta dzijā:
Vai tad mēs visi reiz tādi ar' bijām?
Tādi, kas noplūc visskaistākās stundas,
Kuņām kā vīnspaidā uzliktas spundas?**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
14:08
01.06.2023.**

Cerībaustuvēs.

Izplūdušās mēness ēnās jautri aizrit mūža košums,
Antikvariātgobelēnā savu dzīvību tev došu,
Pestīšanas gadadienā izvilksu pa laimes siekam,
Peldēsim tad abi pienā, līdz pie zvaigznēm droši tiekam.

Tumsīs tikai sapņi rōzā, kuŗus vienmēr atcerēties,
Kaleidoskōpus kad grozām, kuŗos vēl un atkal vērties,
Pasmaidīs mums Dievs Tēvs labais, radījis kuŗš universu
Katrai cilvēciskai dabai, mēro kuŗa miljards verstu.

Vai kāds dzīvi atkal stādīs tā kā rožu krūmu jaunu?
Pati gaisma mums to rādīs, izkveltējot garu saunā;
Likteņsaucienos pēc gribas izraisīsies vēstniecības
Daudzskaitlīgās mīlestībās, allaž kuŗas neizsvilptas.

Tikai saki brīnumvārdu pozitīvā domāšanā,
Tad ar nākamajo kārtu liksimies mēs burbuļvannā,
Visu skaisti siržu skati plivināsies spārniem svīru,
Un tu tā kā dūja pati darīsi šo mūžu tīru!

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
15:34
01.06.2023.

Pludinātava.

Izraibināt vācelītes jauniem modes tikumiem,
Vēstis sūtīs lielā mīla ūdens čalu līkumiem,
Atradīsies arī vieta katram, kam šai zemē salst,
Tas būs laiku piepildījums, arī visu lietu gals.

Vai tad spēli šo ir iemācījies kāds no pašas sirds
Izspēlēt, kad nekontrolējami tas no dzīves šķirts?
Vai tad kāds šo kinomākslu spējis tā pa īstam vēl
Izbaudīt, kad sairst sapņi tā kā vakarsaulriets cēls?

Nopūtas kā melodijas mirkli šo vēl mazliet skaŗ,
Lielās laimes cerētavās atelpot uz brīdi var,
Uzzināmie nospiedumi pēdas pavadīt nu mēdz
Laukā, kur tik eņģeļspārni visu svētlaimīgo sedz.

Kamēr kaķi mazgājas un suņi savas astes ķer,
Saule savus dāsnus logus izdevīb's dēļ neaizver;
Jā, būs svētki, jā, būs godi, - duravas kas atdarīs?
Zināsim mēs itin labi, kam būs jānotiek tik drīz.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
16:42
01.06.2023.

Tur-man-tika.

**Tur jau tā bēda - viss kvantums, viss lielums
Ir pārņēmis zemi kā zvaigžnota viela,
Nekad nebūs gana kam lauzties un pludot,
Pie reizes ik izteiksmi aizprojām sūtot!**

**Tur jau tā lieta - ik rumbā un ielā
Sūrst gadsimtiem plūkātais vīnmaisa ielāps
Kā mežģīne svēta, kā miestīņa garša;
Tas slāpst nu pēc vēl viena uzvaras marša!**

**Tur jau tā laime, kad zinām, ka zinām,
Un līdzināmies kādam liesmotam brīnam,
Kad atļaujam sīkam tapt dižam un otrād',
Vēl raugoties astrālām vīzijām spodrām.**

**Tur jau tā štelle, ka esam vien lelles,
Kam pieder šī kosmosa gaismastru stelles,
Kur mazbrīži laimi visspilgtāko sadiedz,
Kad Dievu tu pilnīgu svētceļā satiec.**

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
18:48
01.06.2023.

Sennaktis.

**Var naksnīgā mierā sev dimantus apgūt,
Var noslaucīt asaras skaistās,
Kad skats slīgst, kur vienmēr var cerību dabūt,
Daiļš mēness kā solījums laistās.**

**Tik cerēt nu atliek, ka manīs sirds gaismu
Un vārdu, kas ceļam ir taisīts;
Re, atnāk ar mirdzumu sapņaudu paisums,
Kā brīnumiem zeltīts un kaisīts.**

**Nav tāļi no pusnakts neviens liktenrādis,
Dveš dziesmas vēl zvaigznes tur ārā;**

**Pat, zaudējot sevi, kaist dvēs'lē kāds lādiņš,
Kam atstāts laiks mūžības varā.**

**Cik sen ne es gājis, ne raudzījis zemi,
Kur birst mani pelni kā pārslas:
Tikvien esmu dzirdējis, dievi kā mēmi
Dzied varoņu eposu vārsma.**

**Var naksnīgā mierā iet zvaigžņoto strēli,
Par kuŗu reiz bērni mums stāstīs,
Tad galvu laist atvadu mīkstākā pēlī,
Jaust senatnes arōmu nāsīs.**

**Tur, apklust kad gaisotnes tumsības gultnē,
Kā vēsmas kad aizplēn prom miņas,
Vien naktī - šīs esības svētajā sūtnē -
Rimst dvēseles uguņu dziņas.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
00:15
02.06.2023.**

Radītāja lomā.

**Ieskaties sirdsprātā - dardedzes krāšņojas,
Gaisma aust spožāk un zemenes krāsojas,
Atvēris acis, reiz saredzi brīnumus,
Kuŗi caur paliem uz okeāniem brīvi plūst!**

**Tik maza atslēga lielajam cēlienam -
Debesīs paceļas dievišķi cēlie nam',
Iemācies raudzīt, kā fantāzijnodomos
Mirdz svēta mūzika īstenīb's nomodos!**

**Viss, ko tu mācījies, laimi mums atnesis,
Esi nu mīlības daiļākās rakstvedis!
Manifestācijās šķied krāsas mūžīgās,
Lai tās zied ārēs kā saulgriezes dūšīgās!**

**Zvaigznes plīkšķ gaisos kā brīnumu svecītes,
Esi to meldiju līksmākais rezidents,
Tāļi aiz kalniem skrej svabadā ielokā,
Lakstīgalbalsis kur dzīvību piepogā!**

**Radīsi pasauli jaunu kā paradīz',
Dievs spilgtu sauli tev dvēselē parādīs,**

**Uzšaujies kosmosā raķešu spēcībā -
Atvērtās debesīs - laimdotā jēdzībā!**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
12:48
02.06.2023.**

Sventāja.

**Sventājā, svētītu ūdeņu vidū,
Peld mūsu mīlestības laiva,
Zilganā miglājā nākotne lido,
Spēja, līdz dziļēm tak naiva.**

**Nošļakst pie oļiem simt vēdzeļu draisku
Dzintara krēmīgās šaltīs,
Tur mūsu laimi sirms liktenis aizkuņ,
Plosīts un aizlaikos valdīts.**

**Sventājā, jāntārpīnlotā dejā,
Ūdeņu loki griež sirdis,
Tur mēs pret sauli vēl rocinās ejam,
Kur neviens ceļu nav cirtis.**

**Pasakas uzbango lēpjainos vālos
Plūsmā uz jūru, tik brīvā,
Aizķēries smaids dzirkstī liegajos mālos,
Čalodams austošā grīvā.**

**Sventājā, dievišķi gleznajā ainā,
Pārdzīvojumi šķīst seni:
Tur mēs vēl skūpstus pret svētlaimi mainām,
Kļūst kad ap dvēseli tik rēni!**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
16:41
02.06.2023.**

Atziņa.

**Vai neba nebūsi tu nodzīvojis,
Vai tad tiešām rūp tev?
Vai tad pēkšņi vajadzēs tev notis,
Kurās dziedot sūknēt?**

Atlaid, un tu atlaists tiksī vienmēr, -
Vai tad nav vienalga?
Kamēr ods mīl spāru svētkos dienēt,
Pavardam būs malka.

Parūpēsies Dieviņš sirmiēm matiēm,
Un tu būsī zirgā,
Nebūs jākaļ dzelži kaŗa ratiēm
Atkal jaunā cirkā.

Nopūtīs, un aizpūsts būs tavs gājums
Šinī viesizrādē:
Nebūs tas tik vienīgs gara vājums
Vecā skaņuplatē.

Redzi, dūmaka ar gaismu mijas
Katrā svaigā ciklā:
Arī tev vairs netrūks revīzijas
Acu kaktā miklā.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
18:39
02.06.2023.

Eifōnija dziesma.

Tik salēcini prieku šo, kas trejām vītnēm vērþjas,
Un atcel bēdu nedienu, kas aizrautībā slēþjas,
Būs dienas šīs, kas atnesīs tik neziņu un jomas,
Ko uzveikt allaž centīsies vispareizākās domas.

Es mīlu esmu vadājis pa kalniem un pa þļavām
Un esmu teicis visām vēl - it visām jūtām savām,
Lai atþlaukst tās, kad zvaigznes smeļ, kad rādās viss daudz labāks,
Kad jaunu teku iemin Dieva apzeltītais zābaks.

Ne vārdos, bet tai spēkā gulst ik ceļojuma jūtīs,
Un dažkārt šķiet, ka zinu es, no kurienes vējš pūtīs;
Kopš dienas tās, kad kaķis ķēra peli, viss top zināms
Palēnītēm, pamazītēm - un mirklis zaigo svinams.

Ak, uzraksti man vēstuli, kas kodolziemā nedegs,
Es mācīšos būt vidū sārts kā šefpavārīgs bifšteks!
Ik doma mani jundīs tad, kad neredzēšu siržu,
Kas nesušas reiz bij' tik bezgaldaudz to saldo ķiršu!

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
13:48
03.06.2023.

Motō.

Piesakies un uzvari! Ieskaties un vari!
Aizbrauksim uz vietu to, kur plaukst ābeļzari!
Aizlidosisim tāļi, kur mūsu nepazīstas -
Piedzīvosim laimes tās, kuŗas vienmēr īstas!

Dievišķajā matricā iespējas ir allaž,
Noticēs kāds brīnumam, skumjas stumjot malā;
Pabarots tiks redzējums vizionāru garā,
Lēksim visi dejā šai sirdslīksmotā barā!

Ja jūs manim prasīsīt, kur mīt laimes bērni,
Teikšu - tur, kur jauni top visi gadi pērnī;
Ja mēs sagaidīsim vēl dzīvošanas māku,
Izraisīsies zvaigžņotāks aczīlīšu rakurss.

Re, pēc tumsas gaisma nāk, griežas liktenītrīši,
Un pēc katrām bēdām aust tīra prieka brīži!
Saliedēsimies nu ar' kafejkrūzē saldā,
Lai pēc melnas kafejas redzētu mēs baltāk!

Piesakies un uzvari! Veicinies šais sekmēs!
Panākumu atslēgas triljōns prātu meklēs!
Bet tu tikai aizsvilpo vieglās ziedonšūpas,
Vīnu lai visgardāko bauda tavas lūpas!

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
14:19
03.06.2023.

Veselas grāmatas.

Te veselu grāmatu sarakstīt varētu,
Ja tikai cilvēks vēl cilvēkā cerētu,
Ja tikai lielākie mākoņi kļiedētos
Vasaras mirkļos, tik ciešbieži liedētos.

Ja tikai cilvēks vēl noķertu momentu,

Dievs lauska smeldzi no sirdēstiem noņemtu,
Veselām grāmatām atgrieztos ļaužjūras
Mājup no ilggaidstāviskākās dežūras.

lemiesotos katrs vārds, teiksma, ritmiskums,
Zināms tad būtu ik lietveža iznākums,
Veselās grāmatās mīlība pelnītā
Uzklātu galdvirsmu uzkodās šķelmīgās.

Tu jau to zini - ja tikai mums izdotos,
Cēlākie ērgļi pie mums allaž ligzdotos,
Laikmetiem cauri mēs izbēgtu lamatas,
Ja par mums rakstītu veselas grāmatas.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
17:14
03.06.2023.

Svētums.

Tu varēji manim tik pateikt, ka es
Visnotaļ no pasaules neesmu šīs,
Tik apdziedāt visu, kas radīts līdz šim,
Un noadīt zeķi, kas kalpotu lab'!

Bet neteici tu pat ne vārda - cik žēl! -
Es sapinos grozos, ko ēteris ceļ,
Tad izliku dzelmē dzīv's murdus un vis-
Visskaistākos vārdus, ko sirdsdievi lej.

Ak, neprasīji manim itin nekā?
Es esmu tad troleibuss-grozāmgrābslis!
Švīkst atceres ūdeņi kaklā kā šalts,
Kam atlicis tiekties uz bezgalību;

Kas pārmantos tevi, kad aizlaidīsies
Kā gulbis, kam spalvās ir sapinies vējš?
Es dzeršu vien kāzas, kas spītībā dzen,
Tad mīlošu mīlu, ko eņģeļi dedz.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
17:49
03.06.2023.

Kvantitāte-kvalitāte.

Rekvizīti fantastiskie, manu māju disku diskie! Aizžūst lejas labdarībās, iesien sieru
apjumībās: proti, izvelkot pa galam, zivju cīņas nesadalām.
Tikai kreici, tikai tveici - izludinām rakstplūšanu, ganot sejas apdzejotās, apskaidrotās,
vienmēr modrās. Te pēc lazurīta slēgiem nēgu karietēm ir pilna filma stacionāros
kažos, pulkvežos un sanbernāros.
Jā, ja vajag, ritmu teiksim un it visus mūžus sveiksim - šis ir rakstu piepildījums dziļā
atvasaras tvanā, manā skaņradiskā mākslā vārdi skaistākie kūst pārslās, klišējās un
mošējās, kur rādās patiess Dieva raksturs.
Un tikvien, cik salīp sniegi vasarā, top jauni prieki asarām, kas nolaidušās karstākajās
burbuļdušās. Jā, man sāp, es arī esmu mūmija ar ziedu dvesmu, asnus dzenu tikai
ziemā, palienē un gadadienā.
Tagad saskaldīsim matus līdz pat serdei - acu skatus pielīmēsim mīlas drudžos,
antikvariātos un klučos; tad pa zīmju vadlīnijām riekstosies viss padebesis, plesis
laistīsies kā roze cilindriskā pārdevumā.

...

Izskaties kā sapnis naktī. To jau teica mani skauģi - pilsētmērniecības lauķi. Tomātos
tie dvašo rimti - klačmūrnieku gadusimti. Reizināt es atkal vēlos vēlos rudeņos un
cēlos brīvniekos, kas buldurbuld'rē salatēva ledusgultnē. Ne es zinu (ne man vajag) -
tikai porcelāna lelles nojauž rakstu īpatnības gardākajās karamelēs; tur, kur nokrīt
raspodīņi, itin visai parocīgi dreifē siksnsējēji naigie, paraplāni maigi baigie. Izrakstait
jel nobeigumu paralēlismos un cunftēs - piesarks piesargs ēnojumos - cepto
ceļamaižu buntēs dvesīs laika lietusgāzes, lāses saskvītrosies vārdos, izkaptīs un
ceļamkrānos.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
19:11
03.06.2023.

Laiques spēle.

Ja jūs tikvien ar' zinātu, lai laimes spēlē vinnētu
Tik drīz, cik pienāk rīts vai mets, kad izvēlībās dzirkstis lec;
Ja jūs tikvien ar' iespētu drīz raudzīt jaunu saullēktu,
Dievs pūderētu mirkļus šos, sen leiputrijā tvīkstošos.

Pirms tapa vārds, kas ziedus dod, jau dārdēja kairs lietuskoks
lekš sakarībām rakažos un savādībām vakaros;
Miers aizdunēja dūmakā, ko bārstot ārēs Lūna kaļ
Ar sidrabotu spoguļi, kur gurdām kājām nogulties.

Es pats jau klusu iemigu, lai strēbtu dienu pienīgu
lekš rūmēm neizolētām, tik izdarīgi spolētām;
Tad vēlās pāri mākoņup', kur sapņu vaļņiem nākas drupt,
Lai jūs uz mūžiem zinātu par laimes spēli vinnētu.

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
15:29
04.06.2023.**

No nekā.

**No nekā tu allaž radi,
Tā nekā tu laiku vadi,
Rīmēt liec man pantus līksmus,
Dod man mīlestībā izkust!**

**No nekā tu izgatavo
Laimes šīs, ko mūžā skavot,
Dziļāk ļauj iet mīlas dīķī
Noķert lielākājo vīķi.**

**No nekā tu skūpstus dziedē,
Manu dvēselīti priecē,
Turi neziņā un spriedzē,
Kuŗu tā kā vīnu iedzert.**

**No nekā tu zīmē smiltīs
Tautas, valodas un ciltis,
Kuŗas mūsu mīlu sarga
No ik caurvēja jo barga.**

**No nekā tu laimi glezno,
Viņa mūsu sirdis grezno
Katrā mirklā pavedienā,
Kuŗā rotaļās mēs skrienam!**

**No nekā drīz lietus skalos
Mūsu sapņus mākoņvālos,
Lai ar dzidru kristāldvašu
Pavērtu mums ceļu plašu.**

**No nekā tu skaņi smiesi,
Būšu es tavs mīlas viesis,
Atgādinātu lai cauri
Gadiem - no nekā zeļ lauri!**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
16:22
04.06.2023.**

Vieglu garu!

**Tā patiesība kaut kur ir. Vai lapas spēs to atšķirt?
Vai lappusēs būs ierāmēti tikai daži grabšķi?
Starp fanātiķiem tribīnēs un krokodiliem tiesā
Mēs protam spējas debates pret sevi pašiem iesākt.**

**Lai dzīvo alus fabrikas un smēdes galaktiskās!
Mēs dzīvojam līdz vecumam, kad jākož jēra ciskās;
Mēs cīnāmies līdz untumiem, kas notic liktenībām,
Kad, kā jau kādreiz austrumos, mēs līdzī saulei svīdām.**

**No zobratiem ir samezglots ik gabaliņš no puzzles,
Ko labirinta atslēgās prot debess dievi uzplēst,
Kad žēlīgi tie tiešām ir; kad cilvēcība skaišas,
Pār kosmosiem un zondēm viena nolemtība laižas.**

**No izsviedrētiem ķieģeļceļiem mana dvēse rāpjas,
No asarām tās sārtās acis vēl aizvien ir slapjas;
Bet lai dzīvo serdes, kurās slēpta dzīves sēkla,
Kurū stādot dzelmībā, vairs nebūs doma sekla.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
18:33
04.06.2023.**

Motivācija.

**Trenē spraigu gara redzi, visu bagātīgāk redzi,
No vismalkām sirdsgrācijām atklāj ziedus dižpīnijām,
Ja šis sapnis tikai sākas, nebūs domas pareizākas
Kā vien šī, kas tev jau dota, brīnīšķa kā kaklarota!**

**Ja no akmeņiem top dainas, dzīves kāpnes zaļzarainas
Stiepsies līdz pat paradīzei - sapni šo kā sveci izlej!
Tad kā pārpilnības kausā nepaliksi nekad sausā,
Plūksi žūkšņus banknošbriedā katrā vaļavīksnes ziedā!**

Uzmundrinies! Gaismu meklē! Varbūt tā sēž augstu eglē!

**Daiļdzīvības noslēpumi, zeltņesības ieguvumi
Rādīs ceļu pilnvarotu, brīvībzemi izkaŗotu;
Atdzeries no mīlas kvēlas, krāšņojas kad dvēse'lē palasts,
Sirdsskaidrības apvāršņārēs lido tauriņos un spārēs!**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
11:35
05.06.2023.**

Tieši laikā.

**Tu pildīji mani ar cerību spodru, kas atpakaļ skatīties nemēdz,
Es biju tik kamzolis rītsvārka tēlā kā pelēkais sierkaudžu pelēns;
Mums bij' izdomāta ik teka un skrejceļš, kas vienotos dejā un dzejā,
Bet biju es viendienīt's laukmales smilgās, kas pakļautas karstajam vējam.**

**Tā gribējās veidot mums pasauli savu, kur krietnākās valodas mājo,
Kad valdījām savu mēs mēļmāku žirgto, kas Ēdenes pasaulēs kājo;
Gaiss smaršoja gardi pēc šašlika stipra, kad trūka mūs' saruna pušu,
Bij' bijusi pasaule liela jo liela - to varēja teikt ar' par mušu.**

**Kā grozītos vēsmas, kas astrāli šķiebjas, kad skūpstī skan baznīcu torņos?
Mums reizi pie cerības pieķerties nākas, kad laikmeti gažām tik joņo;
Un mākslu mums jācenšas dziļāku iztapt, kad saule sedz mākoņu grēdas,
Kad peldot mēs sasniedzam Vidusjūr's malas, kas dzied savu laimi pie Krētas.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
18:24
05.06.2023.**

Ja reiz.

**Ja reiz saplosītām baltām lapām
Jādzīvo līdz cakām,
Tik ar' rudens sūnas savlaik glābām
Pilnām pārļu vagām;
Ja reiz izmīlējām Dieva gaitas
Sānslīdiskā riskā,
Redzējām, kā stari dzelmē raidās,
Tiem būs krastā izkāpt.**

**Ja reiz pārtikām no mīlas karstas
Piedošanas tēzēs,
Kuņām bija nosūtījums ārstam,
Sadzelžains kā veser's;
Ja reiz izkvēpinājām mēs šito
Nikotīnu brango,
Nosaucām ik cilvēku par 'ditō',**

Lai tas augtu rangā.

Ja reiz izgudrots bij' līmeņrādis,
Satriecošs kā bilde,
Allaž galdā bija dzēriens grādīgs,
Izskatīgs kā vilkme;
Ja reiz pieturējām nākotnīgos,
Lai tie nesatraucas,
Manījām, kā visi ļaudis līgo
Un par dieviem saucas.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
11:44
06.06.2023.

Dzejasvieta.

Dzejasvieta - pieturvieta vakarsaulē gaismu tīko,
Jaukākie no visiem vārdiem satriecošus svētkus rīko;
Izrieš saknes ozolzari trajektōrijās un lustēs,
Senpazītas kupicēras ārēs vīnu nodegustē.

Laiks ja kļuvis pašmērķīgs, tam līdz tik ūdens plaušas aukstas,
Dzejasvietā tas ceļ teltis - līdz pat debesīm tik augstas,
Sanāk bizbizmārītes un viendienītes zvaigznēs lodāt,
Cilvēks sēd kur, gaidīdams, kad viņu pacels debess godā.

Dzejasvietā komēdijas brīvprātīgi sprakšķ un vedas,
Maigmieristēs - karalistēs jaundomības izredzētas;
Dabūt tikai likteņgriežņus liegām apcerības freskām
Tad, kad vakars krēslo zeltā, kuŗš bez šķindoņas pat neskan.

Plankumainās dīkstāvībās aizplīkšķ elektrības šķavas,
Kuŗas ornamentus guvušas no dižās domātavas,
Cerot rāmības un teikas, dzīves paliek neizskrietas,
Lai no baltām dūnu balsīm plauktu jaunas dzejasvietas.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
17:54
06.06.2023.

Dižgars.

Dižgaram sīki, smalki pirksti -

letonēt visumu, ierasināt atbalsis
Sākotnes ambīcijās;

Kur vaļa skrien? Kur gājputni?
Dižgaram sīka, smalka dvēsele
Suņa asti ieluncināt.

Uz priekšu doties, neaplauzties
Sauc brīnišķīgas dziesmas un nedienas
Dižgara lielajā, briesmīgajā sirdī.

Kur dižgars? Tu pats!
Pats atvadies, pats gozējies
Likteņa saules daudzslāņainībā.

Dižgaram sīka, smalka ota -
Bērnības smaids tanī laistās:
Otrā ieelpa katram dzīves gadījumam.

Dižgaram nopucēta vara taure -
Jaunības kliedziens
Nesamaitātā struktūrvienībā.

Ja man pašam! Ja man tik!
Cik dižgaram svētku, cik viņam lēktu!
Viņam arī iemūžināti šie fotomirkļi.

Kur dižgars? Pēdējā lūgšanā
Pretim zvaigžņu trošuāram
Pielijušā Piena Ceļā.

Un mēs? Vai dižgaram ceļā?
Viņš mostas no tektōniskajiem gaiļiem
Pirms pulksten pusnakts.

Dižgaram sīka, smalka dzīvīte
Kā uzasināts īlens:
Re, kā lec viņa mūžības dzirkstis!

Un es? Esmu sagaidījis viņa nākšanu
Caurām dienām pie greizajiem spoguļiem,
Kas laiku slēpj.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
18:36
06.06.2023.

Trieksme.

Ja iegrauzties varētu, galētu, gavētu!
Prom! Šķind ik prātvētra tuksnešu nemešos,
Mēnešos pusmēness lapkritī savītis -

Ja tik es varētu!

Cilpotu, svilpotu;

Prom! Klaudz ik pretvara sniegotā stāvgrēdā,
Lemj lai jau vientieši zemsvara armādā
Pretlikumīgi, kā izrobots antikrists
Zemledus sacīkstēs ālētis neuzdrīkst;
Uzvaru alpīnists svinēs tik dārdienā -
Vētraustā turnejā, skatiena šūpulī!
Izrakstait sāpes, jūs, nemiera sprediķi,
Izkulsies poltergeists zināmos nodokļos;
Un, ja pēc vēja būs dziedināts lidpūķis,
Kolosāls iznāks ar' trimddziesmu manekens,
Šūdināts gaisos, ko uzlādē teslinieks
Bārddziņas stilā,
Kur ieskrienas tarāni.

Ja iegrauzties varētu, stāvētu, streikotu,
Pāri pār gružiem šī atmiņa līgotos
Pirmsnāves dainās un simfōnijstarmešos,
Tur kur klaudz diena kā uzvara sīvākā;
Lidotu pāri es satrauktām afišām,
Vienīgo pēddzini sniegalnos meklējot,
Filmētos stāvkrastos piedzimtu zeltrotas,
Izkata ziņā vien kritušas svelmīgi.

Artavas!

Kartavas!

Iegrieztie zaļumi!

Pārdotas dvēseles uzsprinģo Gaiziņā,
Maisiņā ieliktas kvēlspuldzes spodrajās,
Otrajās vietās vien pacepļu mālņīcas;
Prom! Lidot tāļi, cik spārni nu jaudājas -
Jautājas pēdas, vai laisties tās piepratīs,
Iekratīs kabatās dāldeņus žvadzošos,
Padošos tikai, lai runātu virsotnēs!

Ja iegrauzties varētu, kaut vai par kapeiku
Aizķerties dzīvē, kur dievi lemj laimestus!

Svarīgie pilsoņi, uzvalkus tērējot,
Smērējot sviestu, uz pazolēm neskatās;

Jā!

Lai par visu tiek deklamēts pādroši,
Proti, kur murdoši tekalē ļautiņi,

Draudi par vienlīdzīb's klajāko tīrumu
Apvāršņos smelgsies kā aizlauztas nagliņas,
Akli tas spurosies - mūžs, tīklos kodināts,
Modināts karaspēks kundzības versminās,
Pakalā palicējs uztrieps vēl pasteli
Saulrieta trubadūriedvestās sendienās.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
19:31
06.06.2023.

Akvarelis.

Ar izdomas vērti pret likumu gvardēm
Pēc snaudošas mīlas uz kāpņveida astriem
Paust visu, kas virzīts uz cēllaimes pilnās,
Kas devusies mūžībā strauji par ātru,
Kad dziedošie līdumi naksnīgā elpā
Zied atmiņu orkānu dārdošās lejās,
Lūst dvaša, kas viļņota debesu kraujā,
Kas kaujas pēc dzīvības sentēvu garā;

Kūst pludiņi sārtie pie atvaru šķautnēm,
Kur sienas jauc ūdeņi, putoti balti,
Sauc balsis pēc noktirņu maigākām notīm,
Kad vakars dzirkst porcelānvizošās daktīs;

Vai skriesim pret putniem, kas aizlaikus žūžo?
Vai gūsim mēs atslēgas pārkoņa dvēs'lē?
Rīt mūžības rati pret rasotām pērlēm,
Un jaunākās vēstis nes kamenes saldmē,
Kur aizkustinājumā dievietes slauka
Ik asaru, ziedošu sapņainās stīgās;

Kur noslēpums saskaldās kaistošās sirdīs,
Melnš negaiss vēl horizontlīnijās dūdo,
Kā apmezdams smilgājos rūpestu skaidas,
Kas sulo līdz maigākam atdusas pēlim,
Kur skaistākie vārdi plūc sniegpulkstenītes,
Jauž miņa ik svētsolījumu un dvesmu,
Kas atsaucas tikai uz gājputnu dziesmām,
Kad tumsības plīvuri kristālus izkāš;

Caur nomoda sapņiem uz piedošan's valgmi
Ved dzidrākās tekas, kam jāatspīrgst ausmā,
Kad augļus plūc cerību sentimentjausmas,

Vien paliek viens raksts, kas ir saistīts caur mūžiem,
Kur tvīkst vaļavīksnes, kā glāstītas zālē
Viszaļākiem nodomiem bezmitas aijās,
Dievs ziež jaunas krāsas ik mirklim, kas veļas
Iekš saules kā spožblāzmas skanošie tilti;

Tik samanīt vēsmas, kas mierina dziļi,
Kad lietus krīt mālaini rēnajā zemē,
Kur vārdi aug saknēm, tik stipraji sīkstām,
Vien pateikties liktenim, dzīvību sargā
Kurš plakstiņu ēnā, kad barjeras sairst
Un saulgriezes izaug tik lielas kā ilgas...

Kad klusumi samijas divi kā pīnes,
No sirdsjūtu ezeriem laukā kāpj mīla...

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
21:10
06.06.2023.

Redzējums.

Diennaktis, diennaktis īstumā, baltkvēlē
Sameklē galus ik laikam tā ritumā,
Radināts kaķis ar ūsām pret pienbļodu
Attiecas jaušanas pārpilnā liecībā;
Kāzumets izfilcē rožsārtas daudzskaldnes
Filantrōpdievību pasakas steigrakstā,
Jādzīvo būs septiņreiz, kamēr paveiksies
Rudeņu lietos vēl dardedzes nokristīt;

Rau, ļaužu valodas skaidrojas debesīs,
Izmanīgs darījums pakniksē preziden-
tūrās un mākleļu atšieptās izstādēs,
Kurās birst krusa kā ziedoņa sēklotnes;
Tikai jau noskaņu plūstošās grimases
Atklās tos ceļus, kas karsēti zenītā,
Aveņu rūpnīcu sviestīgie kalngali
Savrupi locīsies fotogrāfzibspuldzēs;

Katram jau laikam ģeld savdaba mācība,
Kurā iekš klusumiem krustvārdu mīklas
Un krustceles modras spēj šķetināt sapņaudos,
Kamēr skan muižkungu smiekli kā baloži;
Un tepat teikts, ka ar pirmajiem saulstariem
Sajūsma saucieni nebalos raktuvēs:

Vienmēr no gaismas būs pieliktas artavas
Skaņleju rosību dailē un matricā;

Tagad es elpinu tikai tos sienāžus,
Kuņi lej asaras zārdos un karātos,
Izraus Dievs mani no rutīnas mezglotās,
Dziedātu lai es no dvēseles aizgūtnēm;

Seni šie likumi trosēs un vienībās,
Piemīt tiem universcēlākās tiesības,
Taču man jācīnās pret melnu bruņnieku
Estrāžu naktīs, kad zvaigznes mīl runāties;
Tālab pie kafejas piemaisī sīrupu,
Saldinās estētikgaumes šos mutuļus,
Kuņos irdz dūmakā modušās palotnes,
Auseklī krāsojot mēneša fabulas;

Uzklausait rasu, kas nobirst no skropstiņām
Vītnēs, kur neskartas līdzinās domstīgas:
Klauvēkļi sapņo, bet jušana pamostas
Līdz ar' visskaistākiem nodabu ziedokļiem.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
12:25
07.06.2023.

Terraformēšana.

Rosība pārņēma Tridentas koncilu,
Atkal un atkal vējš cikliski miesojās,
Pārdega zibeņi vestibiltrachejās,
Leopardādās un ritmiskā dunoņā;
Cēlās uz pirkstgaliem nolemtās dvēseles
Lilliju ziedcepušvinību raidlaikā,
Kādreizīgs mierinājums ēnu gubernās
Žetonus zeltīja vaskotos, glancētos
Kandelabrabaletos visā godībā,
Paredzēt ko nespēja pat zem's īrnieki
Tuvajās priedēs un tālajās smagumu
Lodēs un bumbās, kas sprāga kā raķetes;
Turpināt dziesmu tik āksti vien pieprata
Pagalmu svētkos, kad mīla tur pieplūda,
Reizināt mācēja tik Dieva mācekļi,
Aritmētika kad sprauslāja čiekuros;
Tik un tā dziļākie mālstrēma atskaites
Punkti kā lavīnas berzēja dzirksteles,

Šefpavārviesību druknajās pirkststarpās
Velējās čiepstoši kailziņu aizmetņi;
Tik un tā graizījās izlietņu metāli
Plūstošo smiltāju kaktusu durklīšos,
Iztapa jaukteņi smieklīgās bērnspeļēs,
Rievojot sirdsdobes redīsiem, mārutkiem;
Tērvetes vilkvāles dobjajās ūpjastēs
Spriegumu nolaida kraukšķošās formveidēs,
Acetōniskulptūras viļāja rudmieses
Kokteiļu pēcpusdien's kolektīviskajā
Saullejas manierē, draiskajā apmetnī
Servelāžtreknumi pārvērtās tvaikonī,
Mākoņus rijot kā cukurvašpinekļus
Siekalu straumītēs, vēdera esencē;
Trokšņainās ābeces izbira zirņtraukā,
Pasaulei grozoties dinozauracīkstēs,
Jā, mūs vēl sagaidīs plaukstošās liānas
Atceļa jundā, kas svētbirzīs sauļojas,
Jā, mēs vēl dabūsim pārticīb's sēkliņas,
Stādītas, guldītas saksofōnaplīšos,
Kniedēs, kas satur ik Saturna gredzenu
Kosmosa burās, kas Trīsvienīb's plandītas;
Ejam, lai skrietu, un skrienam, lai dejotu:
Atziņas skrajmeži uguņos brāzmoti,
Pastaigas akmeņi - solitūžstrādnieki
Kultivē svēttapšanlaimīgas prāvības;
Gultņkrastu eksemplāršķaidītās saskarsmes
Pārzied tik rimti, cik dzimst jauni cilvēki
Dievotā radībā, domīnijatcerē
Pārskolots zvaigžņojas stāvoklis gaidītais.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
14:06
07.06.2023.

Retrogrāfija.

Dziesmaudu tīklenēs vijoles atslēgas
Mierostas brīnumos piepilda laimību,
Pārtieku tikai no mīlības saiststāstiem,
Kamēr deg atpakālejošie laikrāži;
Gūstu no senteismām dzīvības pulveri,
Vēl tas šauj līdzsvarā, vēl tas māk ziņoties,
Kamēr tek brīvprāta džungļupes šalcošās,
legriežu virpuļus limonāžkarafēs;
legājis dzīvībā, sasniedzu Olimpā

Klāt klusākās mijkrešļa domas un jūti,
Kas saulrietu pavada sapņainā jūrā,
Tur kopus iet mīļotie, liedagam kūstot
Un viļņojot mēnesnīc's pienbaltos skūpstos;
Te vēsma pār priežgalēm arōmu atpūš,
Kas jūtas, kā aicinot, kveldina miņās,
Pār putotām tērcītēm jūrmales smiltīs
Vējš noglāsta dēļteku raupjainās kantes.

Šai mīlētājmierā, kas atpūsts no selgas,
Dej spāres kā laumiņas ugunskurliemās,
Pa laivai vēl redz braucam naksnīgā zvejā,
Pa mirklīm vēl uzdzirkstī rietekļa gaisma;
Klāt sakļaujas dzīvības divas, kā dzintars
Iekš tumsības kvēlo to uzticīb's cere,
Tiem lūpās kāds eņģelis lej saldu vīnu,
Kad debesis blāzmo caur dievišķiem spulgiem.

Nakts attēlā saskaņas mūži kā viļņi,
Kam izaijāt skatienus mūzikas līgās,
Un ilgās, kas mutes dod apvārsnim tālām,
Būs lemts divām bezgalībnojaudām traukties;
Nakts attēlā kaislē jau sadeg ik dvaša,
Ko nepaudīs rīts, kas aiz mežiem snauž klusām,
No smiltīm kad paceļas karstākie sapņi,
Tie rietos sauc mīlēt, kā mīl tikai dievi.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
21:45
07.06.2023.

Ariadne.

Dzirksteli uzmetot, saraujas sīkburti,
Vajā no tuksneša spontāniem dižvējiem
Atlūst pa feodālnokrišņu tinktūrai
Ceļā, kas mūžīgs kā vanags skrej orbītā;
Satiksim slēģus, kas deg saules seģenēs,
Pateiks mums dievi, kas darāms šai laicībā,
Atkaujot, pakļaujot jūras un okeānus,
Dziersim mēs asaras spriestspējas bezgalā;
Šķītīs vienalga, kur vārdus mēs dabūjam,
Ceļā nav miera, kas smiltainēs karsējas,
Skudrām vislielākais kumoss ir atvēlēts
Mīlā, kas sasauc ik avi, kas klīstoša;

Re, manā plaukstā vēl ventīļi mākslojas,
Jēgradnes prasmē Dievs spēlējas koķeti,
Lai no visīstākā likteņu žurnāla
Spēlētu piepeši skaitļošan's giganti;
Nu, kā jau sacīts, šīs mīņas vairs manas nav:
Lodēju tikai es dzimtsvārkus zaļganus,
Rotaļās ejot ar laikiem un puslaikiem,
Nepazaudējot ne dzīvības meistarklas';
Nu, kā jau izpausts, es savērpies audeklā,
Rāda tas šuvumus, bezkaislīgs skatienā,
Sarāvies esmu par puspēdu jaunumā,
Kolorizējot ik skaistuma paraugu;
Tālab no svētkiem, kas acis met puskrēslā,
Atlicis šķaudiens vien sasista flakōna,
Vietā, kur nepastāv apziņas toņkārtas,
Tagad plašs jēdziens svin varbūtībteorij's;
Un, lai pa lāgiem es meklētu tendences,
Gaisma visspilgtāk mīl izspulgot visumu
Vienkāršās spējās, kas izlolot virsslāņus
Allaž ir pratusi frekvenču piestātnēs;
Šifrēt un atšifrēt - tā ir šī lielmāka
Goliātspēkā un reizrēķintabulā,
Fotōnu svētību fantāzij nolūkos
Mērķēts viz gudrības solfedžēts teokrāts.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
10:26
08.06.2023.

Sirrealitāte.

Kolīzijās, revīzijās mesti ātrgaitas saukļi
Piederīgos vārsmojumos, āprātīgās bisektrisēs,
Tām no ģeniālākām balsīm gaismu atlūzām būs pildīt,
Kamēr izraibinās tekas, pātagotas, pušucirstas;
Te pa soļiem vien pa mirklīm izlūgšanas atjautībās
Gredzenastes spurdz kā bites prom pa telekanālmalām,
Pierasotās daudzveidības atšķir tik pa katalōgam,
Logiem veŗoties bez eņģēm kataklizmu sirdsšūpulī;
Rau, kur eksaktākie prieki finierus berž marmelādē,
Rau, kur visas dvēseļācis planē cerībpārdošanā,
Atsacījums pagātniskumā un saldā grēkadarbā
Šķīvjus izkaļ debess liesmās, dzintarrieta nogurumā;
Tumsas ligzdās vēja kliedziens aukās saplūc ļaužu murgus,
Uzdrošinoties un smaidot, vēstules tam jāpieraksta,
Uzaugot ik smilšakmenim bīdmēros un drumstalkūkās,

Paredzams šķiet mūža ritums bezspārnainā staigāšanā;
Bet no dūšas piedvašotās izvelkamas pāris drēbes,
Kuŗas būs iekš karaļnamiem karaŗvietu dēstītājas,
Sauciens bruŗustikla gropē, sauciens bezvārdiskā telpā
Satricina reibonŗīsas saules izŗāvētā cīņā;
Lūdziet pļaujas kungu trīskāŗt, lai tas sūta melnstrādniekus!
Banāls modes dzīŗu ųests no sakāpināŗuma svīdīs
Baltimōŗā, Vašingtōŗā, ųengenā un Daugavpilī,
Atkauties kur miegā pratīs dūrescimds, tik koŗi sarkans;
Piltuvŗeida dramatiskāŗ koklēŗanas čempionātos
Svinēs vīna apskurbtuves sakratīti piederumi,
Neizkāŗjot pat no metra, ačgāŗniskie kapitulēs,
Kamēr ųuvēŗjalgas kāpsies tā kā smaragdiskais ųdens.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaŗa_dŗeŗa
13:40
08.06.2023.

Sonāte.

Atkal jau starmeŗi līgoŗas vāŗddarē,
Laiks ir sākt rakstīt, pirms saule nav zudusi,
Laiks ir rakt kanālu sirŗveida krēmkūkāŗ,
Kamēr sit bungas vēl viens pāŗidarīŗjums;
Laiks ir sākt celties, pirms krusa kūst smaganāŗ,
Kamēr ir saknes, kas ne no kā nebaidāŗ,
Ceļŗ vijas gaŗi gar sapņieŗu stāvkraŗtiem,
Ceļŗ nekad nemelo likteŗa pabēŗniem;
Atkal jau vāŗddares iesmeŗas pustumsā,
Kamēr mirdz mēness, tik daudz ir ko izstāŗtīt,
Klāt ir vien mirklis, kas modina devīzes
Ceļā uz kapteŗa kajīti rītdienā;
Ak, manas slāpes pēc aizgrāŗbtas vērības!
Zināit, cik sūri zied mūŗība dvēselē!
Ak, manas ilgas pēc jaunākas valodas!
Zināit, ka esmu tik viens divāŗ pasaulēs!
Atkal man vāŗddare kutina ļipiŗas
Ausīm, kad laiks ir kā apstāŗjies pusceļā,
Varbūt tam pietrūcis gaŗsmas no zvaŗģŗņspuldzēm,
Varbūt es atkal tik laimes dēļ izlokos;
Dzeniet pēc Debesu Valstības pēdīņas!
Rakstīŗies raksturi citādā pāŗspēkā,
Apmeklēs cietēŗus Dieva Gars teiksmainais,
Vēŗbrāŗztāŗ nedienas aprūpēs mārītes;
Laiks ir sākt ļautāt, vai esam mēs cienīŗgi
Laikvietā stāties, kad brīnumi ųilbina,

**Ceļš vijas gaŗi, bet starmeŗi vārddarē
Līgojas atkal pēc pilnākās programmas!**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
17:47
08.06.2023.**

Caurviju attīstība.

**Uzlūko narcisi, paskat, tā plaukst
Gluŗi kā rudmiese rudeņu salnās;
Kas būs pie vainas, ka skaistākā doma
Sapinas vējdzirnavhelikopteros?
Kas būs pie vainas, ka dzīvība zūd
Kumelīŗtējiņu atvērtās plaukstās?
Savirknē meldiju pati no gara! -
Bez kādām bungvālēm sitīsies sirds.
Rēnajā gurdumā narcise ļūk
Gluŗi kā baravikmarinādītes;
Uzlūko elkoni akai, kas aizdun
Trejmūŗu likteni sprogainos matos!
No mana teksta sen izpīpēts ir -
Nevar ņemt vairāk, kā dots ir no debess,
Grāmatas noput, bet internets zaigo
Vējdzirnavhelikopterīŗu spārnos.
Kas būs pie vainas, kad elektrība
Pārņems ik dvēseli trakotā skrejā?
Neba nu oficiants-mācekļis mundrs
Saskaitīs rēķinus nāvei un tumsai;
Neba nu narcisei saviņģots skats!
Uzlūko bērzlapi saulsardzeņmicēs:
Sitīsies sirdis kā tomtomi sāļi
Internetbruncīŗu grozīkļu klipŗos;
Uzlūko vēdekļus sēņoŗanā -
Kas būs pie vainas, ka rudenī beidzas?
Vējdzirnavhelikopteros un tankos
Stādīti varvīkŗņu ziedi un šlīpses!**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
20:06
08.06.2023.**

Vārsmu leģenda.

Piecarpus līmeņu skaidrības labad
Iekš prātgriezes savelkas gubmākoņvismā,
Kā nektārā peldināts, svabadā garā
Iet nogulšņu ešafots staigules kājām;
Kluss zvaigznājs pie ābeles mirdzošām saktām
Par brīvības cenu liek aizmirsties notā,
Kur varoņu ēnas guļ tūkstošgažmetus,
Es satieku debesu braukšanas godus;
Vai spējat jūs izglābt pa šaušanas laidnei,
Kad kvēpināts deglis šņauc tabaku spīvo?
Vai varat jūs sacensties ņirbošā ceļā
Ar sentēvu dziesmām, kas dzimtenes dotas?
Jau laiki ir metuši mīlības liesmas,
Kur mirst veci spriedīkļi Gaujmalas iežos,
Viens sacerēts eposs dzirkst Daugavas dzelmē -
Par visu var pateikties likteņa grambām!
Sen iztukšots celmlaužu rūgtākais balsiens,
Tas mežotņu cechos vēl piedalās baisi,
Kad izžonglēts prāts domu atskaņās karstās,
Miegs neaicināts slīgst pār gurdeno dienu;
Vien vēlos es sarakstīt gruntsūdeņslāņus,
Kas dzītarus sijātu baltajā jūrā,
Kur priedes šalc slēpumus aizlaiku teiksmās,
Es saķeršu likteņa vējotās šņores;
Ik zobratam asums ir veidots pa prasmei:
Es iztieku cauri ar grūtāko sapni,
Kas valodas ejā pār klaušām un sodiem,
Kad atmiņu kursi smeldz pazoļu ādās;
Tik vienu gūt svētlaimi mūžības nastā,
Kad aizauklēts spriedums pa naksnību staigā,
Kad vārdi ir pārsteigti klusuma čukstos,
Es atminu mīlu, kas radošā gribā;
Sen pārlapots negaisa saziņas skrējiens,
Kas valdības krēslos svin traģiskas beigas,
Nu nāvības eņģeļi pērles vij sprādzēs,
Kas aizplūst pret straumi un nevažotību;
Kā lūši nāk vārdi, kas smadzenes rievo,
Par daudzi šie gaismekļi tīko no saules,
Par daudzi kūp cepeši tirgotos galdos,
Kad vīnogulājos mirdz svētākie augļi;
Reiz dziesmoja tauta par bezbēdas auru,
Pikts rājiens no debesīm saslēdza mēles,
Un potītēs iemita ceļnieku sāpes,
Kas dūmoja vasaras tveicē kā zvirgzdi;
Par laimi, šai valodai tecējuma skanīgs:
Vēl ilgi būs lolotas priekpilnās lazdas,
Kas rieš saknes ozolu dzimtajās pusēs,
Kur smilgas zied zilāk par debesu dzīlēm!

Par laimi, aust zirnekļu vērpieni cauri
Ik snaudošai birzij, kas pārspriego ilgas:
Tur zirgi ir palaisti jaunākām dēkām,
Kad atvarā dzimst spēku skaldīti spari;
Vien jūsmā kveld dzejnieku lāpītās sugas,
Kas saprāta oldzeltenumus kuļ naigi,
Kad galvas kļūst smagas kā planētas augšā,
Es pielūdzu dieves, kas mazgājas pienā;
Kad aizsprinģots laikmets triec savādus spulģus,
Es pārdzimstu saulei kā klaidonis mūžīgs:
Reiz pārdzims ar' tauta, kas vaicā pēc gaismas;
Tad atvēršu vārtus es godības gatvēm.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
15:06
10.06.2023.

Tēvzemes rokās.
Poēma.

No zibeņa sprukdams, vējš aizšalca korēs,
Kā lokodams smilšceļu vaskotās ausmas,
No pārkoņa pēries, gars šāvās kā liesmas
Uz dzimtenes sapni, kas klintainēs sūno;
Simt gadu bij' durstījies likteņa īlens
Pret peņģerotdzelžiem vien īstākā tumsā,
Bij' krustcelēs gūlies Dievs samtainu svārku,
Tam pārgāja pāri pulks strēlnieku jestrū;
No nakts kļuva diena, kā sāpot, kā smeldzot,
Trīs skanēja kokles, kad Dievs vēra acis,
Trīs dūdoja stabules pievārtes oļos,
Kur kaisītas ļautiņu alkas un dziņas;

Vien mežāju ielokā, ezera dobē,
Kur līcis ar līci drīz satiekas palos,
Sirms zvejnieks sav's tīklus kā cerības meta,
Kab dziedētu rētas, kas bērņības plēstas;
Tā ritēja dzīve še, latviskā zemē,
Un liktenis lēma daudz bruģētu domu,
Simt gadu bij' elsojis vējš pamatīgais,
Kad laimīga uzplauka paaudze jauna;
Zaļš ziedonis pārvērta lejas un gravas,
Kad pauguros ziedēja ļautiņu rosme,
Ik centībā katrs sev' pierādīt nāca,
Lai kopīgiem spēkiem ik sētiņa zeltu;

Kaŗš aizsauca daudzus, bet dzīvība smēlās
No skaudruma veldzi sev karstajā laikā,
Kad dumpjus Dievs izjauca ciematu ielās,
Lai valdītu miers baltas jūriņas zemē;
Tad mājupu ceļā ik gurdēnās kājas
Drīz ieguva rēnu un svabadu soli,
Un līksmīga uzsvīda saule pār tautu,
Kam stāvēja priekšā, kā pasauli ietērt
Par paradīz' svēto, ko dvēseles meklē;

Tad nokāpa dievi no ētera dzidrā,
Lai rādītu ļaudīm tos brīnumus jaukus,
Ko nav neviens redzējis aizmūžu laikos,
Kad akmeņi dziedāja cilvēku balsīm;
Kā noslēpums prāvs bija dievišķās teikas,
Kad eņģeļi mācīja gudrības lielas,
Dzīvs mūžos bij' sentēvu gars ugunīgais,
Kamdēļ arī sirdsgaismu nepazaudēja
Nedz vecs, nedz ar' jauns, kad ar dieviem tie kopā
Gan līkopus slēdza, gan mainījās ziņām;

Vai dievs tu, vai cilvēks - aiz auss vienu lieci! -
Šī pasaule strāvo vēl gaismībā spožā,
Pirms mūžībām trejdeviņām dzemdīnāta,
Tā notur ik garu vēl līdzsvarā krietnā;
Un radības atspulgos tā sarunājas
Ar dvašu, kas iziet no ugunu nāsīm,
Kas zied zemes sirdī ar briesmīgu duku;

Vai ēna tu, vai arī ģiedrākā gaisma,
Ir vieta tev dzimtenes dziesmotās ārēs,
Kur gods dzīvo līdzās ik nodomam cēlam,
Kur rītdiena aicina līganām rokām;
Ir liktenis senais tā lēmis, ka rodam
Mēs sakni, kas dzīslas auglības svētkos,
Lai laimīgi vaislotos tēvijas sapņi,
Kad jūsmības laivā pret saullēktu braucam!

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
17:25
10.06.2023.

Saulmeita.
Poēma.

Pa atvērto logu spīd vakara saule,

Tur sirmo vien' vēlme, kas rudenus glāsta,
Caur kokzariem izsāpu gaismai es līdzī,
Kad pēdējās vārsmas skan pasaulē svešā;

Jel nepazudini, ak, saulmeita, mani,
Kad gars tiecas pretim pret tavējo spozmi,
Un pieņem ik sirdspukstu manu un elpu,
Kad aizdarās acis uz neatgriešanos!
Ak, saulmeita, nesteidzies cieti vērt slēģus,
Aiz kuņiem tik mīlīga spīd tava dziesma,
Vēl noiesim lejā pie Daugavas-Mātes,
Lai auklētu sapni, kas niedrājos ķēries.

Vēl vakars ir jauns, un tā mirkli ir jauni,
Ceļš mūžīgi gūts krasta saldajās smilktīs,
Kas iraid šis miers, kas pie samaņas tura?
Es atpakaļ eju pie saulmeitas zaigās.

Kur esi tu slēpusies, ak, vai es zīšu,
Cik sens ir tavs smaids, kas ik sapratni remdē?
Ak, saulmeita mūžīgā, vai tevīm tikšu,
Kad nakts mani sauks dziļā patiesīb's jausmā?
Kur staigā tu, saki, kad gaisma blāv svecēs,
Un saule vēl negrib tik steidzīgi rietēt?
Tad dodī man atkal ik rāmumu sirdī,
Lai minētos tevi kā sajūsma daiļu!

Prāts slābans ir ņēmies pa tveicīgām jundām,
Kad jāzortē dārgakmeņgabali dienām,
Tur liedagā redzu vien tevi, ak, skaistā,
Cik brīnīga izskaties gaismiņās košās!

Tā vēl aizvien mijas ij tumsa, ij gaisma,
Bet zinu, ka pieder tev pēdējā tikai,
Ak, saulmeita, teici, kam kļiedējas blāzma,
Ko aizskalo jūra iekš nometnes zvaigžņu!

Dod gaišākos vārdus nu manīm, lai varu
Es gleznot tev ticības vaiņaku jauku,
Kas vēstītu allaž par priekpilnām dienām,
Kur valodas saplūstu gaismā un vizmā!
Dod labākās cerības bezvēja taktīs,
Lai neskarts un brīnišķīgs ziedētu mūsu
Tas labākais gājums uz pagātni senu,
Pirms tapa viss radīts ar dievišķu roku!

Ak, saulmeita, mīlēšu aumež es tevi,
Kad slīgs mana dvē's'le iekš kāviem jo skarbiem,

Es zibeņošu līdz skatienam tavam,
Kas sargās ik sirdspukstu manu iekš laimes.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
19:19
10.06.2023.

Domātājs.
Poēma.

No mijkrēšļa paceļas mūzikas skaņas,
Laiks aizverd, kā meklējot esības dvašu,
Sēd domātājs, tabaku kūpinot rimti,
Un visumam jautā, par ko šis stāsts rakstāms;
Pār krūmājiem nolaižas vakara migla,
Un domātājs pavērš vien stiklainu skatu
Uz dievišķu pirtēlu ezera vārpās,
Kur sprunguļi zvīļo ar mēneša gaismu;
Nakts atblāzmu izlok, to pārvēršot tumsā,
Tik zvaigznes vēl nelokās, spītīgi brīvas,
Ceļš naksnīgs viz sirdī, kā kaldināts saulē,
Un atmodas jūtis vēl pārcilā krūtīs;
No mijkrēšļa domātājs darina vārdus,
Kas vieglāki būtu par laikmetu bleķiem,
Kur saultekme ņirbo vēl sirdsparallelēs,
Nu pastāv ij tiecība sapņainām strāvām.

"Tik jautā!" nakts uzdrošinoties vien paužas,
No ezera spoguļa atšalcot vēsma,
Kas izsviedrē tabakas zālītēm sapņus,
Ko domātājs vērs koka pīpē par oglēm;
"Tik jautā!" nakts otrreiz šim cilvēkam saka,
Un miglā dzirkst pāietās dienas vēl mirkli,
Tak domātājs klusucieš tagad no jauna,
Jo mana, ka klusumā vīzija rādās:

Kā sašķīstot tumsības lejamā kausā
Pie viņa vēl jaunība atgriežas spēji,
Tur atvari gārdz senu meldiju varā,
Un jaunava daiļa pie ābeles sēstas;
Viss kļūst tā kā dienā - tur karietes važo,
Un pastrati aizsteidzas smilšainā ceļā,
Tur domātājs rauga, kā būvējas miesti
Un, aicinot pasaulē, laimītes smejas;

"Kā varētu tagad uz jaunības līksmēm!

Spriež domātājs, "Vīns kur tik saldeni puto!
Kur dziesmas ij nenorimst negaisa vētrās
Un mīlotā skūpstiem klāj ziedoņa valgmē!
Kā varētu tagad uz varavīkšņdravām,
Kur mūžīgā gaismā san kamenes birzīs,
Tur nevaicātu nekā es Dieva labad,
Bet baudītu pirmatnējo Ēden's dārzu!"

Te domātājs redz vajā pavērtus vārtus,
Virs tiem zibsnī zibeņi violetām krācēm,
Te ezeru savērpj kā milzīga roka,
Un atšķirt vairs nevar, kas īsts, kas no tēles!

Un lūdzas vien cilvēks no stiprajās gribas,
Lai Dievs viņu aiznes vēl sauļotās stundās
Vēl brīdi šo paradīz' izlolot sirdī,
Kad atmiņu rēgi caur nakti jau zogas;
Krīt zemē no delnām tam tabakas doze,
Un pīpi vējš izrauj no raupjajām saujām,
Jau tumsa top dīva, virs ezera viņa
Vēl likteņa zirgiem dzelzs pakavus taisa;

"Ak, Dievs, ļauj man vienmēr būt Tavējā gaismā,
Kur nāvēti peklības ļaunīgie murgi!"
Sauc domātājs, piepeši uztrūcies kājās,
Kad, raugi, krīt zvaigznes caur mākoņu segu;
"Ja lemts man vēl dzīvot, tad rādi kaut reizi
To dzintara zemi, kur svabadas dvēs'les!"
Tumst nakts, mēness noriet iekš ezera dzelmes,
Un domātājs sāpēs vien aizdara acis.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
21:09
10.06.2023.

Līgo.
Poēma.

Iekš zālainām ganībām līgoja tauta,
Tā piesauca sauli un ticēja gaismai,
Reiz vasaras vidū tā atzina spēku,
Kas dāvājis bija tai mūžīgu laimi;

Visīsākā naktī Dievs piebēra zvaigžņu
Vien' pulku iekš slāpstošām latviešu dvēs'lēm,
Lai atspirgtu katrs pēc smagajā darba,

Kad pasauli piekarsē likteņa smēde;

Sauc skaņi, ak, latvi, kas stiprs no gara,
Un izdaiļo dzimteni mīlīgām jūtām,
Tad dzeri no avota rēnajo malku,
Lai ierosmi gūtu pēc spriešanas grūtas;
Sauc skaņi un pravieto lūgšanās nīprās,
Ka latvji drīz atdzimst uz droštāvēšanu
Starp tautām, kas kaisītas pasaules klajā,
Kur Laimiņa rotājas padomā gudrā;

Visīsākā naktī Dievs staigāja klusi
Pa zemi, kur līgoja krietnajie latvji,
Tas izlēja gaismu no mēneša spožā,
Kas tecēja gunsuros pilnībā lielā;
Vai dzirdat, kā dziesmas jau skandina gaisu
Un nenorimst dejas, un smieklī skan tāļi?
Te mostas sens noslēpums dievišķā tēlā,
Kad Jānis, tas Dieva dēls, ceļ alus kausu;
Te risinās teika no pirmslaiku mīņām,
Kad vienojās ciltis, lai svinētu gaismu,
Kas brīnīšķi zaigo iekš auglības lietūs,
Kad saulgrieži brauc grezni pušķotos ratos!

Kas vēl tā nu mēcēs iekš burvīgās naktes
Vīt vaiņakus, kuŗi ik tikumu sargā?
Kas vēl līksmot pratīs, kad dzirkstis lec augstu
Un valodas iemijas Lielvārdu jostā?

Lai skan spēļu skaņas, kas mīlībā austas,
Ar pirmajo gaismu lai virgst svētku sirdis;
Kas nevēris acu ciet brīnumu naktē,
Tas jaunību guvis ir vasaras ziedos;
Lai skan gaviļkoŗi no līdumu malām
Un nāk jāņubērni ar rotaļām laipnām,
Kur ogles vēl čukst tumsas gādību skaisto,
Lai dziesmās ikkatrs sniedz savējo balsi!
Ar pirmajo svīdu lai līgojam dūšā,
Kas paudusi ziņu ir ozoliem brangiem,
Lai dzenam mēs saknes iekš latviskas zemes,
Kas izlolo vieduma atslēgas senās!

Šais svētkos lai atminam dievišķu elpu,
Kas uguņu kāvos caur liesmām dveš sapņus,
Lai sanākam priecāt pie Daugavas sirmās,
Kas vizina likteņus ūdeņos svētos!

Zigurds Teikmanis

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

10:48

11.06.2023.

Atklāsme.

Dzīvības smērviena neatvairāmi
Iekš mūžrakstu iedvesmas velk laimes lozes,
Kur palicis centiens un svabadu rosmi?
Guļ noslēpums akā iekš mūrētām sienām;
Mēs cienām ik momentu izmeklētībā,
Kas medusrauš's gatavo kursiskā garā,
Kad aizzib dzīv's līknes iekš spodrajās gaismas,
Var vienīgi mīlēt un kauties līdz kauliem;
Starp prauliem kūst atslēdzniekpašūtās skrotis,
Kas aizved daudz tālāk par iemesliem seniem,
Kad cīņi nebeidzās likteņa grodos
Un līniju dejās miers suloja rātni;
Vien statni nu uzliek, kas augstu grib rāpties,
Šuj dzimtsrakstus telemāns saprāta algai,
Kož dunduri asinīs glancētās pierēs,
Kur Golgātas spriedums ir visumu vēris;
Deg vēris, un kosās ir aizspraudies dzenul's,
Kas atskaņas jaunas no sirdēstiem plaucē,
Iekš dziesmas sprakst eļļas, kas ideju valstī
Daudz dārgāk par vīnu nu klišejas pārdod;
Bet, dārdot ik pārkonam pamales krāsās,
Ir jālaužas dzimtļaužu varenam spēkam,
Kas ducina mākoņus lietavu dejā,
Lai pagūtu laimi no nešļavām sijāt;
Kur bijā vēl Dievu ik nelaimīgs putns,
Pret tuksnesi kārpās sirms lūgums kā dūnas
Par cilvēces likteni dramaturģijā,
Kas laurus plūc steigā no aizmāršu klēpjiem;
Kā sēpijā bildēts ir skrējiens pēc zelta,
Kas atviz vien izredzētajiem un soģiem,
Nīst prātulas ģeķus, kas līksmīgi zvaigā,
Kad vienlaikus divi uz zemes ko lūdzas;
Un sūcas vien sūkalas caur bezdibeņiem,
Kur marles ir diegtas no mūžības dzijas,
Ko kamolos uztin vēl mūžvecie ļaudis,
Kad nosvepst pār lūpām vien pēdējo "āmen";
Bet kamenēm vēl jau ir jāturas gaisā,
Kad inteliģence sprāgst laukā vien pušu,
No zolīdiem vēstures maskētiem sodiem
Ir jāatrod atslēga adatas acij;
Kur sadzija laiki kā remdeni valgi,

Pret kūdītām tieksmēm vēl sacēlās dievi,
Tak nolija sērs šinī brīnīškā steigā,
Kad atvērās kapi, lai paliktu tukši.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
15:33
11.06.2023.

Miņas.

Kālab tik svešāda liekas man saruna,
Kurū dedz vakaros ķiršsārtā noblāzma?
Viss kad ir atdots, vien dzīvība pulsu tur
Vējā zem zariem, kur mieg gaišas cerības;
Esmu es pratis visvieglāko teikšanu,
Laikmetam spītējot iekš viņa līdzgaitas,
Esmu es mērojis klusuma maršrutus
Vējā zem zariem, kur dus spoži dzītari;
Uzrakstait laimi man, tagadnes valdnieces,
Nedzirdamajā, kas ārpus šīs dimensij's,
Lai varu aizdarīt plakstus, pirms mūžība
Sauc mani most jaunai pārdzimšan's sērijai;

Saltumā, ienāk kuŗš vasaras vidienē,
Šermuļi pārskrien pār ādu kā zirnekļi,
Apbružātajos un ietekmīgākajos
Tēlos vēl vizmojot rītdienas nākšanu;
Nava man vietas, kur atmiņas sagūsta
Laimītes manas pie baltākā galdauta,
Tumsībā grimis, no bezdibeņ' izcēlies
Trenc mani spelgoņos atklājums izsenais;

Tikai ja dadžus šais metos es audzējis,
Tikai ja ērkšķi man smadzenēs dzēlušies,
Sauciet vēl mani pie dziļajiem ūdeņiem,
Klusībā kuŗi tur mīlu iekš drošības.

Kālab tik svešāda šķietas šī piemiņa,
Glabā kas vēsturi pagātnes slēdzenēs?
Viss kad ir ziedots un laists baigās lavīnās,
Vējā zem zariem gaid' vientuļa vīzija:
Nesaprasts, neatzīts meldijas pārkāpums
Akordeōnspēlē vēl nagus laiž gausīgi,
Jādodas atkal triept varvīksnes jēdzienus
Debesu blīdā, kas zvaigžņota tvīksminās;
Jādodas atkal tai vējā, kas dziedina

Pazaļu zīles un čiekurus sērīgos,
Dziesmas lai skanētu paceltās krūtežās
Dzimtenes pakalnēs līdz pašiem zemgaliem;

Aicinu katru, kas ticēt vēl uzdrīkstas:
Pārplūdīs laikpiepildījums, kā ziedonī
Upes mēdz pārplūst, kad sniegi kūst asarās,
Pārejot smeldzei, kas ledājos dvašota.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
17:34
11.06.2023.

Tagadnes lirika.

Daudz plašāk par plašuma plašāko plašumu
Kaisītas domas man traģikomēdiski:
Izvilkt šo mirkli ar aušīgu manieri,
Pēcgalā sastapt vien apaļo nullfāzi;
Savirknēt vārdskaņus skaitlīgā matricā,
Izjukt kā sienzārdam gaisīgā izloksnē,
Sacerēt dziesmas, kas lūpām būs neskartas,
Aiziet ar tumsu, kas valšķīgi draiskojas;

Sastopu veidolus, ikdienām tērgātus,
Piramīdkupolos Dieva Jērs pušķojas,
Kamēr tvan naktis iekš robainas kultūras,
Atrodu sevi es plastilīnpagultēs;
Gaidot uz cerību, kuŗa nāk klusiņām,
Rindstarpās ielieku slepenu pavēsti,
Mājup nāk kaleidoskāpi un zibeņu
Varavīksnenes ar dižraibu sirdsglanci;

Tikai jau formā es ielieku darbīgās
Hipnopēdijas, kas uztic man lēmumus,
Kļūst pat vienalga, vai mani kāds sapratīs,
Priekšā kad ekrāns, kas melnbalti midžinās;
Jā, un kas prātīs gan izskaitļot, cik tad ir
Valodā vienā gan elpu, gan vārdu
Un kas gan notiek, kad visi ir rakstīti
Pierakstā glītā par godu tam Kungam ar'!?

Nolaižu skatu pār pasaules brīnumiem,
Vasaras nakts šī ir snigusi dzidrāka -
Dzidrāka vēl par ik augusta bumbieri,
Maigāka vēl pat par Dieviņa sirsniņu;

Atradīs mani - tād' baskāji - smiltainē,
Kur manu dvēseli segs kaismi eņģeļi,
Un katra doma par labu būs izriesta
Vilkvālišķropstās, kas ūdeņus mirkšķina.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
19:08
11.06.2023.

Sadales tīkls.

Kad fani iet mājās un trotuāros saule mirdz,
Rakstu par augšistab', vēlīgi siltajo,
Tur mīt mans uzskats par pareizu dzīvību,
Atpūta kur ir no drumstalu viesuļiem;
Ne man kāds prasīja, ne man kāds aizbilda -
Laiks iet tik gausi, cik pumpurus koks mēdz riest,
Un tikpat kokaini slāņojas domdiegi
Apstākļa vārdā, kas uzburbis izčākstot;
Īstajā vietā un īstajā padomā
Atmetis esmu es jēgtuŗu valdību,
Izsmeldz kad pārtika aldaŗu iekšienēs,
Aizpeldu apvāršņa leņķī un kursīvā;
Dūmo tur mākoņi pelikānatveidos,
Dzelme tur izauklē aļģes un zandartus,
Saskatīts ciešāk, tur mūžīgā sirdslaimē
Pretojas pretspēkos mobilais daudzcīņiņš;

Bet ko par mani!? Es sapņoju krāsaināk
Vēl par to augsni, kas irdina sidrabu,
Sapņoju dižāk par dzeņiem un teteŗiem,
Kuŗi mīl brāgu kā svētīgu likteni;
Tālab es stāstu vien niekus trīs reizības,
Lai mana rakaŗa daba vēl augļojas,
Tālab es uzskatu pieraksta knifības
Svarīgas mūsdienu etnosa atplauksmei!
Ja kāds man saka, lai labumus piepildu,
Atsaku to, ka ceļš jāsaŗauŗ kvantumos,
Vienmēr ir laiks spoguļrakstiem un dekoltē,
Kamēr vien riepās ir atmosfērspiedība;

Sacīsi - kā var tā dzīvot, vien izdzīvot?
Pārdzīvot, aizdzīvot līdz tukšiem chrōnismiem?
Bildīšu - vienmēr var glāzes plēst mudrīgi,
Kamēr plūst asinis starpgalaktiskumos;

Elpa vien zinoša, telpa vien cenoša:
Uzšņāpiet rādīklus radības pirmtēlā!
Kailatnes sniegpārslās budinait nomodu,
Pārtrauks kuŗš esības remdeno burvību!

Fani iet mājās, un trotuāros saule mirdz.
Laiks ir kam jaunam, tā liriski izsakos,
Paņemot no gaisa un gleznot no gaismiņas
Pieprot ikkatrs kam vaļa un fantāzij';
Katrs var izurbt no vārda kād' smagumu,
Kamēr rit tulkojums debesu svētnīcā,
Kosmoss ir vēries ar stāvokļa pretrunu,
Tomēr vēl nauda tam šķērž dūnu kabatas;
Tā var no izlūkiem pārnākt uz arfistiem,
Vienmēr kāds izturēs daiļfilantrōpijā,
Pārsteigs un secinās kaislību avotus
Pamatu licejos, tempļos un aptiekās.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
14:36
12.06.2023.

Krustceļu virpuļdzirnavas.

Vienatminībā un divatu trijatā
Mierdvesmas rezultāts kopdzimtē summējas,
Paveŗot skatu, kas viņpus tām tribīnēm
Izsmaida krunciņas dzeltenā pasaulē;

Nelūdziet it nekā iekš šitā mūžiņa,
Atnāks tāpat viss, kas dzīvītei vajadzīgs,
Plūstoši sakari, kūstoši vakari -
Tas tikai sākums, kad beigas ir zināmas;
Atjaunots viedoklis saberzē roķeles,
Pretim pūš centravējš vorteksa atvarā,
Iepakaj izbārstās sapņzāļu kapsulas,
Trompetes spēlībai pieceļot miroņus;
Kristāla apcerē gājputni salaižas -
Viņi ir mājās. Un mājas ir lieliskas!
Sarunu šovos un mānijas virsotnēs
Galveno vietu ņem liekšķeŗu fantasti;

Vienatminībā, kad jāatstāj pasaule,
Milzīgi gaismekļi pavada eņģelus,
Kuŗi nes dārgumus pilīm un diždārziem,
Lai katra dvēsele vairs nepazaudējas;

Pārrautie gadcikli augstu tak kotējas,
Atziņa atnāk, kad uzdrošināšanās
Labad mēs izsperam aklākos soļceļus,
Rūmējot bagāti pūrus un šūplādes;
Rakstāmām mašīnām rindas mēdz bīdīties,
Tālab ar' zvaniķiem ierādīts top šis darbs
Paņemt ik lapu, kad tā cauri-rakstīta,
Tinte lai nesmērē tukšumu rokžestos;

Paliec un tieci, kur astrālām vadtēmām
Vienatne izsiržo kārtējo biļeti,
Tomēr iekš jaunceļa skrienošie viedzalkši
Gūst laika ritumu, citādi griezošos;

Atkāpe - nevēlos aizmigt es šovakar,
Jābūt kam vairāk iekš mežģītām zīlītēm
Acīs, kas jāatver patiesīb's areāliem,
Kad fonogrammās pil konjaka esence;
Atkāpe - jādabū neziņas sātība,
Dievišķā vadība, rītdienas apremde,
Gaisma kad vēl ir, uz spožumu jāmainās -
Varbūt tik viena vien iespēja saņemta!

Vienatminībā un bezmiega svaidībās
Atšifrēts pavīd jau beznosacījumiņš,
Atrodas kuŗš, kad mēs pārstājam izmeklēt,
Atver kuŗš durvis, pirms sākam mēs klaudzināt;
Senajie raksti, ak, vadaīt uz pilnību! -
Šeku es esmu, tik briesmīgi vienlīdzīgs,
Pirms tumsa dzimusi akmeņu pazolēs,
Gaisma, tu būsi par mūsu man mūžībā!

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
20:18
12.06.2023.

Pārpilnība.

Mesti bezinerces darbi...
Kur būs steigties, kad būs pārtapt?
Jautājumu solitūdās
Griezti aizejošie saukļi;
Piepildīts kad gājums sirmais,
Tukšums klauvē timpānmalas,
Zvans pie durvīm uzvelk ēnu,
Gaisma šē ir vienmēr spoža;

Patiesības slavinājums
Izdzen saknes saules tīklos,
Ieaug dziļi purva ciņos
Piekūnos un bezdelīgās;
Te no augšas saskaitītas
Cilvēkmīlestības senās,
Kailu algu izņemšanās
Pārtrūkst pavedienu ritms;
Kur būs skrieties, kad nāks viņa -
Paradīze apsolītā?
Viss pēc kreatīva gara
Radīts smilšu kastes vidū;
Spēlējiet, jūs, cilvēkbērni,
Fleitas saules ceļa spozmē!
Vēl no aizlaikiem šie risīs
Sirdsdomas kā kaņarati;
Vēl no paradīzes skaistās
Izplauks margrietas un flokši,
Paēdis būs medusraušus
Katrs ziņas dzemdēts dīglis;
Vai tad neredzat šo liesmu -
Cerībduku kūdītāju?
Mājupceļa labirintos
Septetos mirdz izietava;
Kur būs meklēt, kad viss cauri?
Stipra spēja sargā mīlu,
Apcerību žargōnvārdus
Šķīstī katra zemes elpa;
Tur būs sāls, kad tvaiko jūra,
Tur būs prieks, kad līdzsvars svērsies,
Tur būs laime Dieva valstī,
Arī dziļa piedošana;
Kur pēc uzdrīkstības kāpnēm
Allaž seko slēdziens modrs,
Dvēseles kā auti klājas
Pāri universa brūcēm.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

12:31

13.06.2023.

Visuma brīnība.

Aizvīz spožā aģentūra mēness vidus iekšienē,
Ne pa jokam tur ir centrāle, kas visu iztulko!
Mainīts skats pret nemirstību, mīta sirds pret taisnību:

Tas ir tas, kas dzīvot spējis tumsas valgu vidumā;

Eita, pērciet mīlestību saulesstāvju vakarā!
Es palikšu kambarsvecē svētu liesmu paturēt,
Lai skrej domas baznīctorņu kupenās un ekstāzēs,
Kad pie vaļas gaismas tēli visu seno atmasko;
Plūciet rožu, mani mīļie, kad tās ienāk gatavas,
Daudzpunktēs var ieelpināt svabadības nostādnes,
Kad dzimst raksti spilgtos vārtos, viss kļūst dabā iespējams,
Tad kad labais nāk ar joni rotaļvēsmās draiskoties;

Aizviz manu domu meti bezgalības grācijā,
Atnāciet ar ziedu pušķi ardievas māt dūsmībai,
Jaunos audu tulkojumos līksmes dabūs cienāties,
Un par katru pseidonīmu brīnīsies šis gadalaiks;
Smeliet rāsas klātbūtnību visos jūtu steliņšos,
Tad kad kusīs lillā sveces, laikraksti būs atkosti,
Tikai atmiņās būs vieta zaļoksnajām dailībām,
Kamēr ritēs pretkustības chromatismu aizvējā;

Cik no gara izcentušies tie, kas mēli valdīt māk,
Tik no vara izliešanas pārdeguši sirdēsti,
Neba nule jāsacensšas, neba nule jālej varš,
Tikai mutes ermōņikās jāieloka mūzika;
Tā ir mana apskaidrība, tas ir niansētīb's spīts,
Ka aiz rieta malas sārtās kuģu masti pacelsies,
Tad būs izlasāms ik dvē's'lē neiestaigāts sapņu ceļš,
Plīvos kur ir kaņogs cēlais tā kā izsens agregāts;

Aizviz jūsmīgs kinētisms apgreidotā versijā,
Disciplīnās kodēts brīnums, to būs izprast smadzenēm,
Varbūt jau no sāhta gala lomas sirdī vienosies,
Skriesim tad ar lakstīgalām debestīnās dievotās.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
13:32
13.06.2023.

Atraisme.

Vai redzējāt cauri man daiļrakstīšanā,
Kad atgāja pasaule maķenīt nostāk,
Kad pienāca vajadzīgais sprīdi tuvāk
Un krampjlauži mūķēja tautdziesmu pūrus?
Vai taustījāt senvārdus āliņģu vižņos,
Kad pārspēja sevi tik izrotāts dārgums,

**Ko turēja plaukstās vien mūsdienu dievi
Ar sauleņu acīm un krizdoļu sejām?**

**Tik paguli, paguli pieguļas vēnās,
Kad jautrāku zem'slodi gaviles mālē
Un līdekas smaida kā jautrītes frišas,
Kas pārpeld ik rumbu vien lēcienos foršos;**

**Vai izjutāt domplūsmu pārperspektīvi,
Kad paraplāniski Dievs noņēma grimu
Un feldšeri staigāja atpakaļgaitā,
Lai apgūtu daiļdarbu knifus vēl ātrāk?**

**Ak, sendienu vizma, tu baudīji mani,
Kad izšķīda vīns, kā mēdz putot šipučka,
Kad viss tapa mainīts uz ekstremitātēm,
Es paliku uzticīgs laimības spēlēm;**

**Vai redzējāt cauri man ēnblāzmu striktu,
Kad astrālais veidols pār pasauli krita,
Kad čemuros sapumpuroja tā ilgas
Par pazemes valstību dziļasaraino?**

**Pār valdošiem vējiem nu teikumus diktē
Vien papagaiļ' mundrie, kas čāpstinās rītos,
Tie špacierē astēm, tik kliezoši košām,
Starp pagalmiem atstājot ķīļrakstus viedus;**

**Ak, telepātiskajā spēkā un riskā
Šī diena ir vērtusi varvīksnes spraunas!
Kad rudzpļaujas mēnesī krusa kaist sirdī,
Ir palicis rādījums spiediena katlā.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
15:40
13.06.2023.**

Ūdenskrituma Dieva Balss.

**Jā, ir atrasts katrs viens, kas priecājas uz nebēdu!
Un līgojas mīļš gredzentiņš uz pirksta katrai līgavai!
Ak, Trīsvienīgais mirdzums varavīksnes krāsās pušķojas,
Tas dziesmu aurā greznojas kā mīlīgs zvanu skaņu klāsts!**

**Ir saticības greznotnēs tik skaists šis pavasara rīts,
Tas smaidos atplaukst noskaņās, kam vaigs ir saules apzeltīts!**

**Tur lāso rasas krellītes kā ziedoņputnu pērlītes,
Jauks atmaigst dzidrums dvēselē, kas uzšūta kā lellīte -**

**Tik balta, skaidra, mirdzoša - tā jaunās krāsās ietinas,
Un rotkaļi dzirkst līksmībā un dievišķībā dievinās!
Ak, jautrais dziesminieku pulks, vēl dodieties uz izpriecām,
Kas tvīksmē allaž sārtmojas, ko katram mirklim izsniedzām!**

**Ū, jodelējiet, kalnieši, kas gana avis šķīstībā,
Un priecājieties augu dien' šai debešķīgā kristībā!
Ak, spēlējiet vēl kā nekad jūs, debeskoņi eņģeļu,
Lai netrūkst jums nekad nekas, lai pulka jaunu ērģeļu!**

**Es esmu, zinu tagad nu, ka glābtais svētlaim's mīlas jums
Ir dots ikvienai dvēselei, lai skaistums nekad nesaskumst,
Kur katra asara tiek nožāvēta Dieva dvašā, plūst
Tik pateicības ūdas, kuņas tā kā mēness sīrups kūst!**

**Un jaukās spēles turpinās ar pasakainu saldumu!
Jel priecājieties, zemieši, ar goda drānu staltumu!
Kas labā darbā algu gūst, par eņģeli tas drīzi kļūst,
Kur debesīs skrej vienradži, tur laimes dziesmas nenoklust!**

**Ak, gribu baudīt Dievu es, kas mani daiļu radījis,
Es mirdzu pilnībā, kas mums ir dāvinātā tā, kā viss
Ir pārticībā dāvāts mums, lai krāšņi ziedētu ik krūms,
Kas svētīts ir ar eļļu jau kā saldie bumbieņi un plūm's!**

**Es smaidu katrā mirklībā, kas atnāk klusu manim klāt,
Lai es ar Dievu teiksmainu ik brīdi varu parunāt,
Lai es ar Viņu smalkjūtās ik dienu varu mīļi lūgt,
Lai Debess Valstība nāk drīz, kur nebeidz sapņu bites dūkt!**

**Ū, radiet jaunu, dievi, dieves, radiet jaunu pasauli,
Kas brīnumpilna, skaidrota, kas katru Garu salaulā
Ar Dieva jauko, mūžīgajo Ūdenskritumbangoņu,
Lai daudz - tik daudz Tā Labestības NeizsmeļamSākotņu!**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
16:48
29.03.2022.**

Ciānas un Jeruzālemes Vienība.

**«Mīli savu tuvāko, lai mirklis nepaiet tāpat!
Esi klāt un klātnīgs ar',**

**Lai mīlas jūtis visu skar!
Caurpilda lai, pavasaro, arī mīļi gludinās!
Jaunavas lai iemīl visu, dzīparo un kņudinās!**

**Esiet dzīvesprieki mazi, esiet miers, kas karsti kvēl!
Nedzīvojiet rītdienai, bet šodienai, lai nav tik žēl!
Ak, par vienu sidrabdūju, ak, par vienu mīlību
Nepērciet, par velti dodiet mūžu, vienmēr pilnīgu!»**

**«Ak, vai nevaids mīlas vārdi nu par biežu noklusēt’?
Mana jaunava mīl mani, un tā allaž man ir klāt!
Ak, cik dievīgs viņas vaigs, cik silta viņas azote! :)
Sajūtos es, kad pie viņas, tā kā agrā mazotnē!
:)**

**Mīlu savu Dieva meitu, savu eņģeli, kas mirdz
Smaidā, kurš ir vēlīgs, laipnīgs, actīnās, kas pateicas!
Lai gan varbūt nezināšu, kam mans mūžs ir galā šķirts,
Zinu, ka ar daiļavu man dzīvē vienmēr paveicas! :)»**

**«Ak, vai varu būt es blakām allaž savam skaistulim?
Ak, es nezināšu arī notiksies kas pēc simt, trim
Gadu metiem, laiklaikiem, bet zināšu, ka esmu es
Viņa maziņā, ko mīl viņš, sargā jau no mazotnes! :)»**

**Ak, cik siltas viņa skavas, ak, cik piemīlīgs viņš ir!
Esmu lolota es viņā, tik pie viņa glaužos nu!
Mani glāsti lai ir viņa, viņa glāsts tik dievišķīgs!
Jā, es zinu - viņš ir mans - mans draugs uz mūžu brīnišķīgs! :)»**

**«Mana meitene, tu daiļa savā spodrā glītumā!
Dejosim jel ausmas svīdā, Dieva maigā brīnumā!
Piedalīsimies jel dzīrēs, iesim ciemos vēl un vēl -
Un pie sāna turēsim viens otru, iesim rāsas smelt! :)»**

**«Ak, cik debešķīgs tu esi, draugs, kas bēdas nepazīst,
Lai luteklis tu esi, tikai mans - tas jāatzīst!
Jā, es tevi mīlu, dārgais, jā, es tevi cildinu
Un iekš saules staru vainag’ tevi mīlā dzirdinu! :)»**

**Daiļās Ciān's meitas jaukās, tās, kas sievas drīzi taps!
Esiet piedodošas, viesmīlīgas, turiet to, kas labs!
Mīliet savu tuvāko, jo dienas jaunas kādreiz ir,
Baudiet Gaismu, jo nu viņa katru mūsu lūgsnu dzird!**

**Ak, mans dārgais draugs un liesma, gribu tevi tikai sev,
Tomēr citas jaunkundzes met kārus skatus allaž tev!
Kronis mans ir sidrabiņa, tomēr tās grib zeltu gūt,
Kad tās kārdināt iet tevi un par tavām sievietēm kļūt!**

Gribu es kā princese tik tevi, draugs, tik tevi vien,
Lai tie tavi gaiši mati viļņojas pār mani, skrien
Tā kā zvaigžņu upes dzidras, tā kā piens un medus šķīsts,
Ak, šis sapnis liekas ilgs, bet kļuvis tas tik ļoti īsts! :)»

«Mana draudzene un sieva, mana meita, mana sirds,
Ū, vai varu iztēlot ko jaukāku, kas spožāk mirdz?
Tu tik esi daiļava - visdaiļākā no sievietēm!
Vēlos tevi glāstīt vienmēr, dievieti no dievietēm! :)»

«Ak, mans dārgais draugs, vai zini - ceļš pie tevis stikliem klāts!
Debess raudājusi naktī, bet nu žēlastības gads
Atnācis ir Dieva ausī, Dieva Garā Svētajā,
Tā es arī atnācu pie tevis, kamēr mētājās
Viļņi jūrā bangainajā, kur pa virsu staigāji,
Vētrasputni tev vīrs galvas neprātīgi kļāgāja,
Nāras tevi dzelmē vilka, ēda tevi, as'nis dzēr',
Tak es pacēlos no debess un aiz rokas tevi tvēr'!
Un es nolaidos no debess, zeme lai mūs nenoķer,
Nebūs nakts šī bailēm dota, bet gan mīlai, kuŗa ver
Savas krūtis mīlniekiem, kas baudu sniedz kā svētumu,
Tiem, kas pērli vienīgo tur tā kā dārgu retumu!»

«Mana Jeruzāleme, Tu skaidrā, jaunavīgā sirds!
Godībā, kas Gaismā laistās, Svētais Avots mūžam irdz!
Dzīvā ūdens straumes lejas, Dzīvīb's koka augļi nāk
Gatavi ikkatru mirkli, un tie atspirdzināt sāk
Katru nogurušo garu, katru vecumu dar' jaun'!
Ak, cik labi dzīvot beidzot ir bez parāda un kaun'!
Jeruzāleme, vai dzirdi, Saule zelta Zenītā!
Eimu tevī allaž dziļāk skriešus, lēkšus, lēnītēm!»

«Draugs, tik atceries par mani, mani vaigi saulē gruzd,
Esmu skumja vakardiena, saule cepina, liek sust,
Mani brāļi nolikuši mani ārpus mūriem ir,
Melnā nosauļota esmu, vai kāds mani vispār dzird?»

«Dzirdu tevi, diena jaukā, dzirdu tavas nopūtas,
Neskumsti tik dikti tagad, ābeles kad saskūpstās,
Tavas smaržas vīnadārzā iekoptajā neplēnēs,
Kopā iesim ogas lasīt - arī saldās avenes!»

«Vai tu vari apsolīt, ka mīli tikai vienu vien?
Savu daiļo princesi, pie kuŗas naktīs steigšus lien?
Kā es varu ticēt tev, kad tavi brāļi sardziņi
Bijuši tik skarbi ir pret mani mazu, bardziņi?

Mani pirksti notirpuši, zemi kopjot, auklējot,
Augu dienu, nakti saulē, mēnesnīcā ravējot,
Gavējot un lūdzoties, un raudot, Dievam sūdzoties,
Kā es varu noticēt, šīm domām allaž plūcoties?»

«Zinu, mana meita mīlā, tavas rūpes, asaras,
Tavas žēlabas un sāpes, apsnigušās vasaras,
Tomēr zini - mīlu tevi tikpat ļoti, manu mās',
Mana mīlestība pludot tavā dvēselē nepārstās!

Izjūti tu tikai to, ko pašam nācies izciest man,
Smeldze vieno visas būtnes, eņģeļus, tos arīdzan -
Bet, kad sāpes pagājušas, kaut kas skaists dzimst allaž,
Pārliecināts esmu es, lai dzīvo mūžam mīlas dziņ'!

Lai neskan vairāk gaudas šeit, lai izmēzts skaidri senais raugs,
Jeruzāleme, es esmu tikai tavs, tavs laipnais draugs,
Tā, kā ārpusē, tā iekšā tagad mīlas puķes plaukst,
Mijas mūžam lai šīs jūtas - auksts un karsts, un karsts, un auksts!»

«Spēlēsimies, Gaismas bērni - jaunekļi un jaunavas,
Vīri, sievas, jaundzimušie, eņģeļi un dzīvnieki,
Putni debesīs un zemē, ūdens zivtiņas, kas peld,
Visi tie, kas mudž un lodā, lido, tek, nāk Vārdu celt -
Vārdu mūžam godāt Dievā, Dievs šis Vārds, kas Patiess Viens,
Dienā staigāsim, kas mūžam tecēs tā, kā medus, piens!
Gaismeklis ir Jērs, kas tika nokauts - nu tas mūžam spīd,
Iesim Dieva draugi būt un Viņu skatīt, ieraudzīt!»

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
27.03.2022.
20:30

Mīlas sendaiņas.

«Ak, gaišā, gaišā pasaule, ak, mīlestības radība, kas slavē Kungu Dievu nu ar katru
dienu tīkamu! Ir mūsu mīla krāšņota kā ticība, kas briedēta, kā daile, zvanos skanoša
ar baznīcu, kas degoša!»

«Tik skaists ir mīlas pirmatnīgākais - šīs mīlas labākais, vesteicamākais, skaidrākais -
tās atskatvirtais smaržu gaiss!»

«Tur vējo putnu dziesmekļi kā torņu stiprie līdzekļi, kas pilda kaismē erosu kā tīrasiņu
patosu, kur mīlīgs valda košums šķīsts, es glaužos pie tā vaig', kas zīst tik smalku
siržu ūniju, ko allaž garā rūdīju!»

«Ā, dailes neticamais pats - pats sentimentālākais gads, pats izskatīgākais un vēl visžēlsirdīgākais, kas nāc, Tu, Dievs, kas visu radījis, kas mani soļos vadījis, lai uzplaukst manā ceļā tas, kas mītis tikai gadskārtās - tur, laimes zemju baudībās, tik iespējoti jaudīgās, ak, dzimsti, eros, libidō, kas saules staros ielido!»

«Ak, tvīksmās gaitas skalotās, kas ieplūst dzidrās valodās, jūs esat manas vienīgās, kas mājā dzīrēs svinīgās, kur lāsno krūšu rōzganums kā cēlais debess mantojums, es mīlu kā nekad - es vēl pie kaisles eju vīnu smelt!»

«Ak, dzersim kopā visu to, kas mīlu rada izskūpstot, ak, laksim piena sīrupus, kas mūsu dzīslās plūstin plūst, ak, nedomāsim vairāk mēs, bet ļausimies, lai azotēs tek eļļas skurbās, liesmainās, tās sniegsim dziesmai! Dziesmai tās!»

«Ā, smaidiet gani, jēriņi, un smaidiet, jaunavas, ko mīl šī pasaule, kam nodoms, spēks ir glābties mīlas vēstulēs, ā, laidiet vaļu korēs skriet, kur horizonts deg kūpošs, dziļš, kur sētas jutekliskās jūt's, lai einam, kur nekad nav būts!»

«Ak, jaunekli, tu dievīgs es', nav līdzīga uz pasaules tev, eņģeļi tev kalpo nu, lai savus vārdus elpotu es arīdzan kā mīlas čukst's, kā manī balso tavējs puksts, kas tricina līdz neprātam, tik iejūsmīgi sakrālam!

Ā, kā es varu jēmti vēl šīs laimes, kuŗa atnāk dzelt kā uguns liesma briesmīgā, kas vijas manās vīnstīgās? Kā varu pajemt vēl un vēl, ak, tikai sapnis nu man ŗgeld! Kur asinīs mans draugs nu peld, sirds mana tā kā elle kveld!

Tu jēmis manu jaunību kā pavasara ļautību, tu staigāji ar mani tad, aiz rokas vedī gad' no gad'! Es kļāvos tevīm allaž klāt, kad nāca tie, kas mīlu lād, lai patvertos no vējiem tiem, kas salti manā mutē lien!

Tik tu tad mani sildīji, tavs augums, kuŗu pildīju ar savu būtni jaunavas, tad varēja ik kalnu gāzt, mēs kopā uzvarējām vis', kas tagad svētlaimīgi dzīst, ar Dieva dzīvo ūdeni tas svētās baltā putenī!

Un mūsu mīlestības sārts kaist ziemas spelgoņos, tās vārds ir neizdzēšams atkušņos, kas ziedoņus nāk daiļi post, tur dzestrā rīta pamalē no jauna atdzimst atkal vēl ik degošs ērkšķu krūms, kas sprakšķ kā svētmies lietus, kuŗš nu pakšķ!

Ak, jaunekli, jel glāsti man', lai esam viens mēs, viens mums sāns, kas pulsē baudas līkločos, tik saldus rudens pīlādžos, ak, mīli mani mirklī šai, kas ir tik debešķīgs un skaists, lai izkustu mums smaržās rīts, lai izkustu mums dziņas, spīts!

Lai paliek tikai mīla vien, kas mūžam saules zvaigznēs dzied, lai raso mūsu ķermenis kā komētas, kas naktī viz! Es gribu tevi, stāsti man par pasaku, kas bitēs san, par kaislību, kas sirdi spēj vērt vaļā, lai tā vienmēr smeļ!»

«Es rakstīšu tev tagadiņ, lai mana laime, nakts un miņ' kā arabeska kristālos mirdz vārdos, tuvos, iztālos! Ak, būtne pilnīgā un klints, no kuŗas lejas dievu ŗints, es tevi esmu laimīgs tik, kad pēkšņi dvēselē sāk snigt!

Tik tevī dzīvoju, es nu tik gribu tevi ilgotu, kas zvaigžņu līgo svētkos nāc kā blāzmots dieveņģeļa prāts, lai atgrieztos pie tevis jau, kur tumsā esmu tikai tavs! Es gribu tavas ekstāzes, kas dzirkstī pārļu piekrastēs, kur dūmakā mij skūpstus svīts, pirms uzausis nav ģiedrais rīts, tur tīties baltās drānās mums, kas izsviedrētas ir no tums's, kur acis neredz vēl nekā, dzimst mīlestība cilvēkā!

Nespēkā.»

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
14:17
28.03.2022.

Austra.

Kaut kur gaismā (dziļi spožā)
Noktirnīte ziedus kaisa,
Attek pirmais ausmas stariņš
Izlidināt krāsu krāsas!
Rasas svīdā austrumpusē
Notiek skaņu mēģinājums,
Salasījušies tur sapņi
Ilūziju apskaidrībā;

Mirāžās vien šorīt sedzas
Pusnakts briesmu pārdzīvojums,
Nesamelo putni zaros
Saules aizbildinājuma!

Steidzies ātrāk uzplaukt, griba,
Patiesības līdzenumos,
Kur plūst atmiņas kā viļņi
Daugav's putu kronīšosi;

Zeltsidraba apmirdzēta,
Izdaiļojas pasaulīte,
Vasariņa atnākusi,
Dzīvūdeni sasmēlusi!

Tik tur tālē laikmets sūno
Aizapvāršņa sensirmumā,
Ij tur aizklīst tautas dziesma,
Brīvu miņu glabājoti;
Cik tur grozu nepinusi
Laima ļaužu valodiņās,
Slaucījusi asariņas

Visiem bāriem zemītēi!
Cik tur tiesu nespriedis
Likteņtēvs iekš drukna gara,
Lēmis pārkoņbalsī skaņā
Visiem dieviem iznākumu;

Bet še gaismā (dziļi spožā)
Rīts ir vēris jaunus plakstus,
Arī laime spīdējusi
Katrā tēvuzemes logā!
Celiet darbapziņas galmus,
Savieši, kas stipri, gudri,
Sētas savienosies sparā,
Līksmas balsis dzirdēs ciemā;
Celiet radošuma balstus
Katrā iedvesmotā laukā,
Ārē vediet straujus zirgus,
Lai tie auļo jaunus metus!

Pilnbriedā kad sulo mūži,
Atceram mēs gaismas liesmu
To, kas dvēselītē jaukā
Iesveļ bezgalīgu līksmi;
Un, kad nakts sauc visus kopā
Uzlīgots pie ugunskura,
Svētumu mēs atminamies,
Dieva dotu, izpērlotu.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
20:25
13.06.2023.

Raustīgā liesmā.

Izlasait, cēlies kas iraid no ērkšķiem! -
Dūmvakars griežas un sirsnājus šķeļ,
Apvērsies otrād' no ļaunajiem ceļiem,
Apgaismots prieks dziļi dvēselē dzeļ;
Kur ir tie vārdi, kas atnāk pēc pusnakts?
Laimība tāļa kā mīļotās vaigs,
Tiekam vēl ieturēt laicīgo sātu,
Kamēr aust zvaigžņieloks, blāzmoti baigs;
Nakts sēd pie galda un svecē met skatu,
Palikusi tikai nojausma viena:
Cerība gailēs vai gluži kā liesma
Tad, kad nāks spārnotā rītausmas diena?

Izlasait, cēlies kas no tumsas dzidrās! -
Stāvoklis svinīgs plūc stānovācijas,
Dzīvē vairs nemītu es, kā pats rodos,
Dzenā vējš prātā vien saberzta klijas;
Lādiet šīs ēnas, kas satumst pār dvēs'li,
Nīgrākie akmeņi dievīgi taps,
Abpusējs cilvēks ar kopdzimtes dabu
Prettriecienvažas vairs nu nesastaps;
Laidieties, kraukļi, pār idiļļu strautiem! -
Gurdumā atsegsies dzītars un kvarcs,
Kamēr šī dziesma par mīļotiem diviem,
Nebūs nekad teikts ij pastarais vārds;
Izlasait, ātri cik skrējuši mirkļi,
Kamēr nakts klusiņām sapņvālus cer:
Raustīgā liesmā kūst jūsmīga svece,
Mēnesim zvaigzne par mūzu jau der.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
22:27
13.06.2023.

Balvu pasniegšanas ceremonija.

Lielo mākonī sniedzu tev,
Tas ir brīnums par brīnuma algu -
Naudas maiss zelta monētu šķindā,
Pierādījums labākai dzīvei;
Lietū varvīksni dodu tev,
Tā ir patiesīb's dižākā strāva -
Dievišķa cerība ozola galoksnē,
Ērglis izplestiem spārniem;
Vētrā zibenī sniedzu tev,
Tas ir skūpsts no debesu pletnes -
Skaistākais veidols, ko dievi māc
Darināt garā, kas mūžību dveš;
Kristāla kupolu dodu tev
No firmamenta, kas gaismu zin' -
Tā ir liecība, garants ar'
Visam daiļajam pasaules ārēs;
Trīsvienību tev leju iekš sirds,
Tas ir noslēpums rāsas ziedā -
Elements plaukstošs kā saules dārzs
Mirdzošā ētera rapsōdijā!
Dzidru apvārsni izraugu tev -
Tas ir ceļš, kuŗu eņģeļi staigā:
Bezgalīgajā sensācijā

Universss atklājas dvēseles sapnī.

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
11:50
14.06.2023.**

Gaišums.

**Taisnību alkstot, tiesību dzenot,
Atmostot brīvei pakalnu pļavās,
Tauriņi laižas, koķeti dāsni,
Sapnī, no kuŗa uztrūkties lemts;
Dievi jau esam, dievi jau būsīm,
Kamēr acs skaidra kā kristāla sirds,
Atspīd mums gaisma, brīnišķi žilba,
Grāmatām mirdzot iekš debestiņām;
Atveram vākus atmiņu kladēm,
Pierakstām dziesmas, ko izčukstēs rīts,
Vēl jau ir agrs, svētbirzī diena
Dus saldā miegā, tik uzsmaidot mums;
Vasaras dūša, dienvidu dvaša,
Jums būs rast to, ko dvēseles tur:
Vai tas ir ezers, ko saviļņo ilgas,
Jebšu skrajš izcirtums melleņu audzēs;
Nemam no gaismas, sniedzam no laimes,
Zinot, ka uzvar šī mīlestība:
Pakalnu pļavās Svētais Gars staigā,
Dāvājot cilvēcei zeltītus skūpstus;
Kā mozaīka ir veidota maņa,
Kā slēdzenīte ir darīta sirds,
Un arabeskās ir margota daiļi
Ar' atslēdziņa uz dievduravām;
Apskaujam kokus, bučojam sauli,
Vienots mums gājums, kas dārgakmeņkalts:
Un rīta vēsmā, kas bužina putnus,
Līksmot un pateikties gaismai mums ļauts.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
14:06
14.06.2023.**

Ikvasaras domprātības.

Izriez bagātības grožus

Filharmōnā paskatā!
Atziņa ir atzinīgiem
Ledus izkausētavā!
Izplēt zvaigžņu gobelēnus
Trīskārtīgā Ēdenē!
Atmiņa ir atminīgiem
Tur, kur gaisma prevalē!
Tiecies laimi izdibināt
Virsskanīgā klausībā!
Atvilnis ir atvilnīgiem
Bangojuma mūžībā!
Ceri atkal savienoties
Drīz ar kara dvēselēm!
Atpeļņa ir atpeļnīgiem
Vaļa krastu klintainē!
Uzod arōmterapiju,
Ceļš kad tik uz priekšu ved!
Atelpa ir atelpīgiem
Suflēšanas kaingalēs!
Izkod trōpu nakšu dziesnu
Jaunpamostā dzimtenē!
Atriebe ir atriebīgiem
Saldūdeņu atveldzē!
Izstiep nošatslēgas kairās
Bēthovena rokrakstā!
Atplūsma ir atplūsmīgiem
Pneimatiskā lūgšanā!

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
15:38
14.06.2023.

Klausuļu klauzulas.

Rēbusos bites dzied, rietsaules manībā
Zied tūkstoš iemeslu mīlēt no jauna jau,
Tēmturos asni aug, brīvi no saskarsmes,
Brīvi no drudža, kas dzirkstījas palienēs;
Neatkarībā šalc zvaigznes kād' meldiju,
Kuļa būs vērsta kā plēnumu paradokss,
Kokogļu spēlēs un jampadračburvībā
Ieniris dzīvsudrabskatiens un fantomass;

Gaismu paust tagad kā filigrānkustību,
Kuļā peld planētas, gaidot uz rītausmu,
Lielākoties teltis uzceltas mijkrēšļos,

Tomēr tās uzkarsēs zenīta kauperi;
Slīdot caur firmamentlīknēm un orbītām,
Nākas svelt smadzenēs pārnestas nozīmes,
Sviedraini meklējot laimguvi pēdīgo,
Atklājam debesis vulkānu versmoņā;
Un zemeštrīcēs, kas valda pār lūzumiem,
Mestas ir zeltlietas atvaru dzemdībām,
Laiks nu ir mantojis bezgala stāvokli,
Viņā dzimst granātāboliskās sēkliņas;

Audzēsīm sparū trīs reizes pēc saulgriežiem,
Pārtulkots kad būs ik vārds, zilbe, viedoklis,
Būvēsim stiklotus dimanta spoguļus,
Kuŗos vairs nebūs nekas klaji otrādi;

Rēbusos bites dzied, lai jau dzied skanīgi!
Ciemata vēvēŗi noaudīs tīmekļus,
Kuŗos spruks asaŗi zibošām aŗtelēm,
Kamēr ruks tumsa kā dievīgais ziņojums;
Šis jau ir tikai tāds digitalizējums,
Dvēseles jāatvēŗ gluŗi kā muzeji,
Nepiesiets elektrificējas vēstījums
Par jaunu kārtību vissaules apgaismē!

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
18:07
14.06.2023.

Uzvilnis.

Uzvilņos meklējams tīrsavieniskākais
Rītrīta agruma sākotnējs gals,
Iekš mistērijām ir meklējams cēlonis,
Bazalta apmetnis, akmens un mīts;
Tikai, ja paspersi solīti sāņupus,
Dabūsi zināt, cik viegls viss top,
Laikziņas mastā ir uzvilkti lēmumi,
Kuŗi spieŗ acis kā ananasus;
Žvīkŗvāku krustos un plusos, un viduŗos
Sen jau kā gudrība virmojot virgst,
Tikai, ja galēsi sākuma krustpunktu,
Pratīsi atrast, kas pazaudēts sen;
Un gaisma tapa! No runas nāŗ skaidrība,
Kuŗa pirms aizlaikiem mūŗību sveŗ,
Atdzirkstait pasaulei, dīvaini mālētai,
Saprotiet skaņas, kas frekvences auŗ;

Uzviļņos vērojams sērfiga diližanss,
Kučiera formā kad sintakses trauc
Pirms gadalaikiem, kad starpdimensionāli
levirzās glābējzvens, septiņkārt liekts;
Neba no ļauna ik miglai ir virsspozme
Gluži kā mākoņiem zeltīts ir kakts:
Kas gan spēj apjaust, cik šaudīgām valodām
Šonakt ir pārpilna destrukcija?
Apslēptie dārgumi tumsās un biezokņos
legūti Dievā, kas nācis no sirds,
Ciemotas vecpilsēt's augstajos skatpunktos
Allaž spiež asaras aizmirstava;
Rudeņos stāviet uz dzeltenām lapiņām,
Kamēr nāks cildums kā saliktenis,
Arī tai visā, ko kultūra sējusi,
Jāpļauj ir dižvīriem dziedātmāka;

Aizvērtu acmirkļu gaismotņu žilbumā
Nemirstīgs vaiņags uz korēm vēl gaid'
Devīto uzviļņu lieliskās svinības,
Kurū dēļ esam pie svabada prāt'.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
21:41
14.06.2023.

Atrisinājums.

Rau, vaļasbrīdis-filmulaiks!
Rau, likteņsienas nojauktas!
Zaļš plešas Jāņu tīrums jauks
Kā nosargātā pasakā;
Un suns dzied šlāģeraptaujā
Par to, ko aizliedz sacīt mūžs,
Te paraplāni dančus griež
Kā skandinātā nostāstā;
Jau mutes vārdu daiļrade
Čiepst raskrēsliņu nomodā,
Kad līgodienas ritumā
Sveic sauli katra dvēsele;
Un zīmīgs domu klejojums
Svin paleontolōģiju,
Kur izkūp dūmos vēstis šīs,
Sirds paldiesvārdus izvēlas;
Rau, kapteiņmezgls-ziedulauks!

Rau, riekstbūšanas atkosme!
Jau rosās rakstu ruļļi tā
Kā pārveidotā dotībā;
Un čalas neklust priedainē,
Kur tvīksmē sulo līksmības:
Viss atgriežas pie vienkāršā
Kā novērtētā griezumā;
Vai izkaptīm būs sienu plaut,
Kad uguns metas pakulās?
Šis stāsts ir gandarījums skaņš,
Kas patiesības atradnis;
Kā mustangi pret gaismu skrej,
Tā internets dzirkst labvēļos,
Nav nāves Dieva binokļos,
Nav tumsas gaismas apcirkņos;
Jo tur, kur rīta zvaigzne plēn,
Jauns nodoms stāstniecībā aug,
Rau, vaļasbrīdis-teofils!
Rau, satikšanās vīzijā!

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
11:33
15.06.2023.

Glīttrakstīšana.

Virspusējs spīdums un gaidību sirdsfāzes -
Fēniksu upu trokšņainās liecības -
Atraktās rezerves pretservju fōlijās -
Ķieģeļu drupšana laikbiržas knīpstangās;
Vārdos šais sarec vien trubadūrasinis,
Džungļotas, bungotas plašzemju prērijās,
Domas šīs saredz vien izmisums skaudrākais
Reinkarnātspriegumu dižrotaļviesnīcās;
Daudzslāņains viedums un miljonārtendences -
Faktūru plombes un toņdakšu krēmķūkas -
Cirvjātu grebumi mōlmasu biežumā -
Ksilofōnsaprāti trombōnu gaisturē;
Bekari-drošsirži jēlnaftā mērcējas,
Kamēr ņiukst elektrōkurtuvju kvantdīgļi,
Lēnākā servitūtkārtotā rubrikā
Decimāldaļas jūk fraktūru funkcijās;
Armagedonā kā atgriezties, pārrasties?
Simbōlu svētnīcas tēju strebj rimtīgi:
Tēlotājmākslā kā raudzīties nākotnē?
Kolibri aizlaižas amazōnbaltkvēlē.

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
13:33
15.06.2023.**

**Pēc paša radības.
Seanss.**

**Atmiņas vajāja tikai uz mirkli,
Ak, dārgo psiholōģ, gaisma ir ceļā!
Vēl tik uz mirksnīti izolēt šaubas,
Izvalbīt acis, lai pārtop tās spuldzēs;
Sirdssmeldze sāpēja tikai palaikam,
Ak, dārgo psiholōģ, kļūsit par mūzu?
Ko gan es darījis mīļmiera labad?
Elpojis tikai kā padevīgs servants;
Murgi man nerādījās nu pavisam,
Ak, dārgo psiholōģ, mīlēsit mani?
Zemapziņsavannu dzidrajos logos
Kritusi zvaigznīte - glābēja mūsu;
Dižfanātismā es kristījos nesen,
Ak, dārgo psiholōģ, ieteiksīt zāles?
Stūrgalvīb's dēļ esmu rakstījis dzeju
Laimīgas mīlas un atklāsmju stilā;
Bezcerība mani auklēja šodien,
Ak, dārgo psiholōģ, jūsmosit manī?
Peldējis nesatricinātībā es
Esmu šai bēdīgi slavenā dzīvē.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
14:57
15.06.2023.**

Karuselis.

**Iesprūkam dzīvupē - dzelmē, kur soģu nav,
Āksti un tukšprāši, peldmanīb's šļakatās!
Laimējam marmōrā izkaltu vienradzi -
Jājam uz mākoņu pauguru svinībām!
Ienirstam emōcijkōdā kā villainē,
Slaisti un bramaņi, - dzīvosim lustībā!
Neēd kur kodes un zagļi kur nezogas
Debesu valstības ambīcijteātros!**

...

Lai tumsa nakte ar margotiem palagiem,
Lai neiznīka ne pergamentrakstzīme...
Izsmelts kad dzīvības tirgus un ķermenis,
Pamācošs atnāk ik likteņa pavediens;
Lai ausa saule ar raibajiem rītsvārkiem,
Lai palocījās ik smildziņa liedagā...
Skolota dvēsele pasaulē nezudīs,
Staigās trīs mūžīgus Dieviņa aizvējā.

...

Atvarā iebira sapņotās pērles,
Meklēja zvaigznes starp skaidrajiem viļņiem
Asaras, kuŗas no pērlītēm spraucās,
Lodīšu veidā kad šķīda un paudās;
Meklēja māsiņa laimīti savu,
Izkāpa atvars no Daugavas dzelmes,
Uzlaidās mākoņos, pārmetis krustu,
Nolija pērles pār zemīti sirmo;
Lasīja māsiņa sapņotās pērles,
Sabēra trejādus groziņus pilnus,
Salaidās zvaigznītes atvara grožos,
Izkaisīdamās pār māsiņu tiklo.

...

Kompleksa būšana nolemtā aspektā
Radina surogātvārdus,
Rasinot lejuplāžsaistaudu lāsītes,
Ziemotnes uzkarst līdz kliņķim.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
17:17
15.06.2023.

Lēc kur saule.

Lēc kur saule, lēc kur vaiņags,
Vārdiem vīts no lieliem godiem,
Gaida atmoda no sapņa,
Gandarīta ūdenslēpēs;
Arkls izvilkts cauri mūžam
Pāri atsperīgām zemēm,
Tikai vīzijās nu dzīvo
Jaunatklātā debess tauta;
Vienmēr laikā, vienmēr reizē
Mēness svīst ar zilu liesmu,
Attek sidrabvalodiņas
Baltu daiņu uguns zārdos;
Lēc kur saule, gaismas dievi

Saklāj dūnu sagšas ļaudīm
Eņģeļos, kas zinībprātā
Izlej zelta atslēdziņas;
Steidziet mīlas augļus baudīt,
Varenie no mazākajiem! -
Izskatā tie sulas pilni -
Saldi atspirdzinātāji!
Plūciet ziedus, vijolnieki,
Jūs, kas mēness dziesmas zināt,
Augšup debess kāvu spēlēm
Rotājieties jaunā miņā!
Arklis izvilīts firmamentā
Tai, kas noslēpumus tura
Senatnē pirms gaismas varas -
Dieva mīlas izpaušanā;
Lēc kur saule dimanttīra
Rasā zaigo sapnis sirmais
Zināt savu mūža vietu,
Laimot cerības to lāsmēs;
Vediet gaismas ratus ārēs
Tur, kur prom no ikdienības
Šalko ļaužu dvaša svētā,
Atminot ik noslēpumu!
Vediet gaismas zibšņus tālēs
Tur, kur briedinās tie lietu,
Līstošu pār pasaulgaliem,
Trīsvienībā iekristītu!
Uzzināsim, redziet, drīzi,
Kas mūs gaida Dieva sirdī,
Nakts kad izsvīst pārļu klāstiem,
Veras visums ģiedriem spārniem;
Uzzināsim savas laimes,
Sauktas arvien jaunajos vārdos
Tur, kur gaviļpilnos svētkos
Sumināta nemirstība!
Lēc kur saule kristāldruvā,
Svabada un saviļņota,
Iesim pirmsdzimtības krastos
Atplaukt debess dāvanāmi!

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

12:34

16.06.2023.

Dzejasdainas.

Rakstīji tu dzejasdainas,
Atminējies gaismas ritu,
Sacerēji miera vālus
Līgodienas vidumā;
Skaista tava valodiņa,
Puķu kroņos ielocīta,
Izmargota saules tekā,
Jāņuguņu apblāzmota;
Rakstīji tu sirdsgudrību,
Tēvu tēvu izauklētu,
Mātes roku ieaijātu
Tautas skaidrā dvēselē;
Sacerēji dižgardomas
Laimas spožā vācelītē,
Kas atvēra, tas raudzīja
Dārgumus, ko dievi sargā;
Miers atnāca tēva sētā,
Grozi pilni dzidru vārdu,
Rati pilni saules gaismas
Jāni godos ielīgot;
Miers pārbrauca tēvuzemē,
Somas pilnas līksmu deju,
Kabatāsi zelta spēles
Līgu jestri dancināt;
Rakstīji tu senmanību,
Pie Daugavas sēdēdama,
Ierakstīji vēstulītē,
Palaidi ar dūjām lidot;
Sacerēji laimi tautai,
Lai tai trekni tīrumiņi,
Mundru garu ik dieniņas
Lai tā godā tikumiņu;

Dod, Dieviņi, dvēs'lēm prieku,
Ka tās rauga svētu āri,
Arī drošu sirdsapziņu,
Jāpastāv kad par šo zemi;
Dod, Dieviņi, jaunu dvašu
Latvju koņiem, krietniem, stipriem,
Ka tie dziedā labu dienu
Katrā vietā ilgu mūžu!

Rakstīji tu dzejasdainas,
Svētākā no gaismas māsām,
Sacerēji manim mīlu,
Dieve tu starp mirstīgajiem!

Zigurds Teikmanis

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

18:05

16.06.2023.

Gaismas plaknē.

Ōda.

Uz dimensijām tām, kur gaisma auļo strauj',
Man allaž nesas gars, kas mīlēt manīm ļauj,
Kur zvaigznes neatdziest un iekarst jūsma man,
Es steidzos mudīgi un mostos arīdzan;
Uz saulaini, kur dzirkst ik sapins krūtežā,
Es tiecos, lai es spēt' plaukt nu bez robežām,
Man līdzī ēnģ'ļu pulks ar spārniem mirdzošiem
Kā paradīzes klans iekš ziemeļblāzmas dien;
Kur stājas planētas iekš patiesības sen's,
Vēl gaismas zibšņu ģints pie mīlas mani trenc,
Ar zibeņugunīm, kas nokaist dvēselē,
Es uzelpoju dziļ' ar alpām veselām!
Kur kosmoss liesmojas kā baltkvēlības grants,
Pie dieviem dziesmu šo jau aiznes mīlas pants:
Kā iesākumā bij's, tā tagad ir un būs -
Ik gars sav' brīvību pie samanības gūs;
Jel teiciet gaismu šo, no kuŗas tapis viss!
To gaismu, kuŗa ij zem's grēka nepazīst!
Kur ēnu nevaids vis, kur tumsa nelodā,
Lai ļaudis vienojas tik spozmes valodā!
Kā dota patiesīb', kas sevi liecina,
Lai katrs Dieva vārds iekš ticīb's priecina:
Kā šķēļas zibens skaņš, kas ļaunu zudina,
Lai zemes bērniem dzied ik ēnģ'lis, dudina;
Jau asiņo ik kaŗš, kas debess spēkos žilbst,
Tur varas savu zin' un Dieva dvašā tilpst,
Pa divi radīts viss iekš trīsvienības klēts,
Un, kas ir trejāds sev, patiesi tas ir svēts;
Kā mutuļo tas vējš, kas universus drāž!
Cik dūšīgs ir tā spars, kad starus tas lauž ašs!
Kur godības mums gan vēl tādas uzmeklēt,
Kad viņas priekšā jau ik netaisnība dēd?
Kas kļuvis atzīts sev, tas izredzēts nudien!
Skat, apgaismots tas ir un spožāks kļūst arvien!
Kas noslēpumā teikts, tas uzminams ar' top,
Kad dziesmas aizsauc līdz' tas sirmais laika zobs;
Tak stāstīts izsenis, ka ziņa jāatklāj
Ir tam, kas godu prot un zvaigžņu sardzē stāj,
Kas miņu iemanto un esmi atceras,
Tam dzīvīb's grāmata no Dieva atveŗas;

Ak, zibināsim ar' nu pirkstus kāvos mēs,
Lai arpas spēlējam un jaukās stabules,
Kas ausmu mūžam svin caur meldijiem un aur',
Kas prāta tiltus šķīl ar bazūni un taur'.
Kad visums aprims rēns un kaujas noslēgsies,
Vēl mūžam gaita man' caur debess kāpšļiem ies,
Kur mīt tas Dieva Vārds, kas jēgu visam dod,
Vēl mācēs mana sirds ik būtni atbrīvot;
Un šauties atkal sauks uz āri zeltaino -
Es zinu - drīz mans spīts, kas tumsas nevainots,
Kā piedzimst kosmoss viens pirms tā, kas nebijis,
Tā mana laime kveld iekš mūžības, kas ris;
Kā dzirkstis atgriežas, lai līksmotu no jaun',
Tā mana gribēšan' ik apgrēcību kaun,
Kur gaida firmaments, kur tikai mīla dveš,
Es eimu nelokāms, lai nebūtu tai svešs.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
21:48
17.06.2023.

Paradīze vaļā!
Ūda.

Tā lielā, baltā gaisma, no kuŗas viļņi nāk,
Ir jaunotības plazma, kas dzīvo žilbošāk,
To redzam iekšā katram, kas atmost pasaulei,
Kad strāvojumam ātram mēs pieslēdzamies, vei!
Tā lielā, baltā diena mūs aicina arvien,
Kur saldi augļi ienāk un laiks tik strauji skrien,
Ar spožiem starojumiem un bezbēdīgu himn'
Mēs ceļamies pār dūmiem, kad pērcons tālē dimd!
Ak, vērsim acis vaļā, lai gaismu raudzītu,
Lai kuŗu balsīm skaļām tad tumsu jaucītu,
Kur sapnis mīt tik svabads kā laime austošā,
Lai Tēvam saucam "Aba!" iekš prieka plaukstoša!
Par godu gaismai drīzi nu mīlas bauslību
Mēs, pārvarot ik krīzi un dusmu kauslību,
Jau apgūstam un svinam kā daiļu dārgumu,
Ko sargāt sirdī zinām caur likteņ' bargumu;
Ak, izrakstīsim kopā ik laimes audienu,
Kad bites slēpjas stropā no skaņiem graudieniem,
Ik pierē izmargosim jau svētumu, kas dzirkst,
Tad Dievam sevi dosim, lai eļļā dvēs'le virgst;
Vīns lejas mākoņkausos, un gaisma atnāk spož',
Un zibšņu dižaplausos tā ēnas pušu kož,

Redz debesīs jau Kristu, kas mīlīgs, jauks un lāgs,
Tas deg ar spilgtu listru, kas uzliesmo un sprāgst;
Un mēs, tie izredzētie, jau labam noticam,
Un mūsu visu ēdiens ir dzīvīb's maize - ņam! -
Un dzīvūdēns jau palo, no debess lejo ties,
To dievi kopus vālo - kā puto tas un briest!
Še, paradīzes pilīs, kas mūžam stāvējuš's,
Možs allaž gars jo cildīts, kam pieder gaismas mūžs,
Te ziedi smaržo dzidrāk, un drošs ir katrs laiks,
Kas majestātē ķītrā lās kā pats Dieva vaigs;
Te dziesmas skan jo raitāk - lai slava poētiem,
Kas te ir dižā skaitā - lai iedvesma ir tiem!
Un balsis skan te daiļāk, un varvīksnes te zied,
Kad pirmos rīta gaiļos pa āri svētie iet;
Kur vēl šāds skaistums matīts! Kur vēl tik līksms gars!
Te viss ir gudri radīts - ik lapiņa un zars!
Še, paradīzes dārzā, kas mākoņiem spīd caur',
Ik taisnais mīlu pārstāv, tai plūkdams krāšņus laur's;
Te dzīvīb's koks ir audzis caur ērām sirmajām,
Pie patiesības saucis un ziņām pirmajām,
Kas ēd no koka svētā, liek lapas brūcēm virs',
Tas Jērā upurētā nekad vairs nenomirs;
Ar gaismu viss ir sācijas, no gaismas rodamies,
Tā vienmēr tas ir nācijas, kad jaunā mostamies,
Lai dzīvojam ar viņā, kā Tēvs mums viedi spriež,
Kad sirdsījūsmīgas dziņas mūs' sauli dejā griež!

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
13:45
18.06.2023.

Cīņasspars.
Ōda.

Skaties, debess košās āres bezgalīgu gaismu šķiež,
Raugi, lai tavs kaŗa taures skanējums top gana tiešs,
Sauc kur nepadoties kaujā Tēvs, kas zibens tronī sēž,
Plešas neskaitāmos skaitļos eņģ'ļu miriādes kā mežs;
Skaties, būs tev jābrāžas, kur pildīts gaismas klājiens spriegs,
Arī mana dvēs'les turbulence tur pa gaisiem diegs,
Arī mana sīvā griba pūkus šķērdīs tur un milž's,
Kad ar tēvu dieviem kopā cīnīšos un garā svilš';
Raugi, cīnies drošsirdīgi - likme brīvei taisna cen',
Vēl pēc tūkstoš kaŗa briesmām mani turpu zvaigznes dzen,
Kvēlo debess rieta sārtmē, ziemeļblāzmas karietēs
Mūs vēl svabadības elpa iesvētīs un saliedēs;

Skan jau Tēva simfōnijas, zobiem sakostiem šķīst laiks,
Nesamierināms un versmīgs sirdīs spīgo likteņzaigs,
Nu ir mirklis mākoņratos sasniegt malu tālīno,
Tur kur senā latvju tauta dziesmas vijā salīgo;
Steidzies, draugs, lai uzvarētu kosmosu, kas maņā slēpts,
Izmēzīsim pelnu grīstes, ļaunumu, kas melns un kvēpts,
Gaismu ielūgsim uz dzīrēm, sveiksim Tēvu nomodā,
Neļausim, ka mūsu lūgšanas aiziet pekles negodā!
Skaties, senu noslēpumu tagad katra mute pauž,
Kamēr likteņzirneklītis sidrabiņa tīklu auž:
Dzīvība, kas vismūžīga, mantojama tagad ir,
Kad ir kopus vienojušies rīti ij un vakari;
Zibeņosim pusnakts plaikšņos, dzersim sapņus teiksmainos,
Kamēr zvaigžņu koņi dunēs mistiskajos debešos,
Vēl ir spars iekš brīvas dvēš'les, vēl ir spīts iekš straujas sirds,
Vēl ir karš, kā iznākums iekš laiku laikiem nebūs šķirts;
Tālab brauksim dievu vāģos prātus svabināt un lemt
Taisnību uz pasaules, ko svešai varai neatņemt,
Tūkstoš gadu cīņiņš gājis, vēl tūkstoša spriests mums kaut,
Zinot to, ka naidiniekam nebūs mūs iekš as'nīm pļaut;
Nemies, draugs, ar zibens zobu satriekt pīšļos tumsas draud',
Mūsu mātes lai iekš naktes savas sagšas nesaraud,
Zinies gaismas palīgu, kas, katrā ceļā iedams līdz',
Sola to, ka tur, aiz ēnām, allaž gaida spārnots rīts;
Sacerēsīm jaunu ritu - jaunu dainu zvaigznēm trim,
Tad ikkatru mīļu brīdi spēsim nomodam mēs dzimt,
Sparosimies kosmosdēkām, kuŗas dzīvībā mūs sauc,
Kur ik gars ir laimes zīmē budināts un nepakļauts;
Patiesības labad, jā, ir vērts šo cīņu izcīnīt,
Tad kad veicas tumsas soģi prom uz nekurieni dzīt,
Mīlestības labad, jā, mums jāiedvesmojas, kad svīds
Aust pār tēvuzemi līksmo, atnācis kad svētais brīd's;
Debess krāsosies vēl as'nīs, būs vēl kaŗa kungi pikt',
Bet turlīdzās būs vēl cere, kuŗai mūsos neaizmigt,
Tālab būsīm gatavi, kad taure kauju sludinās,
Kamēr ticība būs dzīv', ne spēks mūs nepazudinās!
Tēvs, jel bruņo mūs ar mīlu - ieročiem, kas rokās dzirkst,
Lem, ka labvēlīgs mums allaž senā laika likteņ' pirksts,
Ka mēs aizstāvam šo zemi, debesis, no kuŗām skrej
Dvaša mūsu nemirstīgā, kuŗa tumsu uzvarēj'!

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
11:29
19.06.2023.

Paradīzes idille.

Ōda.

Šis stāsts ir par vietu, kur laime ir īsta,
Tā mājo, kur skumjas var saredzēt vīstam,
Kur radošums rosās kā saulstariņš draiskais,
Ik nediena sūrā kā mākoņi aizgaist;
Ja nezini vēl, veiksi ko tu šai mūžā,
Nāc tur, kur ik prieks kā tāds aerostats pūšas
Tik liels, cik liels plešas ik zvaigžņotais visums,
Kas dvēselē spoguļojas kā mīļš vizums;
Tur veselām spozmēm nāk gariņi atnest
Ik cerības augli, kas nāk no sirds saknes,
Tas salds ir uz mēles kā pļavziedu medus,
Jo bitītes allaž tur strādā un nedus;
Šis stāsts ir par vietu, kur sauļu ir pulka,
To brīnumi vaļavīkšņojas to spulgā,
Reiz sapnī tu raudzījies zemi šo jauko,
Kas gaviļēm ļaujas un sauc jaunos draugos!
Tur avots mirdz sidrabots atveldzes mirksnim,
Ak, ļauj, lai tas skalo tev' vizuļu dzirkstīm,
Un zini - kas dzeļ no tā krietnaju malku,
Tas saņem drīz mūžīgās dzīvības algu;
Še spēlējas bērni, kas eņģeļiem rada,
Tie bezbēdā danco un lablaiku vada,
Tiem spēles no marmōra, mantas no zelta,
Tie mīļmaigus skatienus gaismaiņai velta;
Nekad netumst debess še krāsainā rakstā,
Nekad nebirst as'ras no vaiga un plaksta,
Un nedusmo Tēvs par sav' pasauli spožo,
Tai ļaudams it visu un nesienot grožos;
Vai redzi, cik gaiša ir pamale krāšņā?
Tur runājas putni, ko dzied un ko prašņā,
Tiem piešķirtas āres, kas svētībā lietas,
Kā pasakā daiļā ik mirklis tur šķietas;
Nāc augšā un atnes ar' kokles un svilpes,
Tad, meldījiem skano, tur griezīsim cilpas
Iekš mākuļa baltā, kas ļaudīm sniedz ēnu,
Tad skraidīsim firmamentos ātri, lēnu!
Un Tēvs mums sniegs mannu un medainos raušus,
Kad pateicīb's dziesmas mēs raidīsim augšup,
Kur paceļas arī ik sajūsma spēja,
Kas lido pie gaismas tik žigli pa vējam;
Un, protams, nakts pieveikta arī te ira,
Lai zenītam spēlē ik arfa un lira!
Šis stāsts ir par dien', kas nekad neizbeidzas,
Jo saulēm te žilbināties arvien veicas;
Lai apbrīnojam svēto pilsētu dārgo,
Kas tērpusies šeit savos smuidrākos svārkos,

Lai ielīksmojam laimes zemi šo brīvo,
Kur dvēseles visas iekš idilles dzīvo!

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
17:06
19.06.2023.

Neizskaitļojamība.

Vasaras akvareļtraikšķītā junda -
Mana vispastorālākā stunda;
Vārdi no senas dziesmas ērām -
Gardais pelējums kamambēram;

Aizlūst zieds uz tapetes stiegrām,
Klusumu Dievs iegrāmato,
Šķīļas gaismas kosms vitrīnās,
Gaiss kā dzirkstīs pulverizēts mitrinās;

Dodiet prom uz nekurzemi
Savu kategorisko emisiju,
Starp ātrām iebildēm un devām
Laiknobīdei nepiedevām;

Ticiet Dievam un ticiet manim -
Sveiks lai dzīvo senču animisms!
Muskuļaudu atgriešanās zīmē
Mēs visi neglābjami ķimerējamies;

Reptiļveidīgo kārtas žurnālistikā
No vārdiem vien mēs beigās iztikām,
Līdz ģeneralizējāmiem cirsmā,
Kuŗu sargā Daba - Virsmāte.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
20:37
19.06.2023.

Mīlas vīzija.
Literāra noktirne.

Pacel jel acis uz violeto mākonī,
Atceries mīlu un apgaismes sākotni,
Atceries laiku, kad biji tu laimīga,

Pasaule ausa kad liega un smaidīga;
Daudz vēl priekšā šai mūžīgā derībā -
Spārnos trauc putni kā zvaigžņotā cerībā,
Debesis zaigojas mēļas kā vīnogas,
Lūpas tav's sakniebjas skūpstošā zīmogā;
Pacel jel acis uz mīlīgo mēnesi -
Neba tu viņam tik drīz līdzī plēnēsi,
Skaidrosies naktis, un gaiss, dzidri skanīgais,
Būs tavas dvēseles dziedonis manīgais;
Notraus jel asaras, saule, tu laipnīgā,
Atminies vai, kā mēs mākoņos aizmigām?
Lietus tad bija par segu mums valganu,
Zvaigznes kad lēja pār mums pienu bālganu;
Sapņojām kopā visskaistākās vīzijas,
Tagad tās eņģ'ļi kā šķidrautā izsijā,
Tagad tās kalpo par noktirnēm, romancēm
Naksnīgos ceļos, ko mīlība noglancē;
Paskaties - šovakar debesis rotātas
Spoguļu dzirkstīs, pie dieviem kas godātas,
Spīguļo, spīguļo līdzī šiem mirklīšiem
Dzītara laivā ar sidraba irklīšiem!
Šonakt pat ēnas nav baigas, bet vēlīgas,
Un viņu gaitas starp niedrēm ir spēlīgas,
Pasmelsim agrīno rasu no smilgājiem,
Ļausimies malkiem, iekš mutītēm vilgajiem;
Pacel jel acis uz kristāla komētu,
Kuŗu ar skatu jau iztālēm nosvētu,
Laižas tā pāri mums brīnīšķā laidumā -
Dievišķā plūsmā un sievišķā slaidumā;
Tas ir tas brīnums, ko laiklaikos gaidījām,
Kamēr mēs laimīgos brīsnīņus skaitījām,
Tagad nu matām, ka debesis pilnīgas -
Pilnas ar spozmēm, kas jūsmīgi vilnīgas;
Ievēlies vēlmī šo stundiņu līksmīgo,
Ziemeļu blāzma kad naktsāri izstīgo,
Zini, ka piepildīsies sapņi cerētie,
Ilgziedu svēteļu sniegtie un perētie;
Daudz vēl ir priekšā šai leģendā kopīgā,
Kuŗā par mīlsargiem dievus mēs nolīgām,
Izstrāvēt gaismu mums mūžīgi dvēselē -
Zemi šo svētīto lolot un veselēt;
Pacelsim acis uz dižkoku galoksnēm,
Lidosim līdzī ij ērgļiem, ij vālodzēm,
Mīlēsim vienmēr, jo bauslis tas vienīgs ir,
Būsī tad dievišķā padoma cienīgi;
Atceries vai tu ar' sākotnes pirmsaknī? -
To nekad neķer dzīļ' ļaunuma izkaptis,
Kamēr mēs zinām, no kurienes nākuši,

Būs bēdu viļņi jo mudīgi plakuši;
Atceries vai tu ar' to vienreizējumu -
Gaismu, kad dzimām mēs ar viņas lējumu?
Paliksim vienmēr tās mīlā un gādībā -
Visdebešķīgākā sirdsauru kādībā!

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
16:26
20.06.2023.

Pēdīgie laiki.
Leģenda.

Kur asiņo senatnes slēpumi kraujās,
Es turu sav' vienīgo dzīvību saujās,
Tur ogles gruzd sirdī caur pastardien's baismu,
Tak vēlos es redzēt vēl mūžību kaismu!
Kur, nomaskēts pīšļos, sauc ardievas sapnis,
Vēl pēdīgā cerība saulrietu apviz,
Kā, kāpjot uz debesīm, smeldzība vandās,
Tā atrodu mīlu es rūšainās mantās;

Ak, dievi, kas atbildes svētajās turat,
Kas sentēvu dziesmas iekš jāņuguns kuŗat,
Jel pasniedziet manim ko īstu un tiesnu,
Lai raudzītu pēdīgi skaistājo dziesnu!
Ak, dievi, kas kveldējat ilgas un sāpes,
Jel remdējiet manas vissūrākās slāpes
Pēc mīņas, kas atklāj drīz mūžības algu,
Kad ņemšu no kakla nost verdzības valgu;

Es zinu - drīz rādīsies apvārksnis mīļais
Un atvērsies atvars, no senlaikiem dziļais,
Tur visā es matīšu dievišķu dvašu
Un cauri ik nelaimēm ar' sevi pašu;
Ir laiks, kad nu jābango dvēseles dzīles,
Lai netur vairs važās tās likteņa spēles,
Kur pamostas dziņa kā zvans skaņai trauksmei,
Ir jāatdod laimes grauds dzimtajai augsnei;
Ir laiks, kad nu jāceļas kareivja garam,
Lai noietu likstas un varmācīb's gaŗām,
Kad daiņojam braši ik meldiju taisnu,
Ir piepildīts tautas pūrs brīnišķu gaismu;

Kur asiņo senatnes slēpumi kraujās,
Vēl diena ar nakti līdz neprātam kaujas,

Sen aizmirsts ir miera laiks, lāgais un labais,
Un priekšroka griezta ir versmīgai dabai;
Kur sapnis caur pīšļiem, sen nodeldēts, spraucas,
Jauns cilvēks iekš atmod's par bruņnieku saucas,
Tur nododas tiesai un auļos vēl traucas,
Lai izglābtu dvēseles daudzas jo daudzas;

Kur varoņi mūsu, kas glabāti Kursā,
Kur kuģi, kas svētīti iet taisnā kursā?
Kur dziesmas, kas skanēja tāļi, vistālāk,
Kur asaras šķīstās, kas raudātas sāļāk?

Nāk negaiss, es jūtu - jau labāku laiku
Tas sola šo ēru par karstu un baigu,
Un tveicē, kur sūt ļaužu svaidītās sirdis,
Dievs arīdzan vēsti par brīvību cirtis;
Nāk negaiss, es jaužu - būs asiņu krusa,
Un miroņi celsies no mūžīgās dusas,
Tad šitādu spriedzi neviens nebūs ģiedis,
Kad likten's uz pierēm būs zīmogu spiedis;

Ak, dievi, vai manāt, kā uguns verd dzīslās,
Kā pēdīgie sviedri no taisnības izlās?
Vai dosīt sav' spēku, no gara kas raisās,
Lai mīla kā vīns plūstu dvēseles plaisās?
Kur asiņo senatnes slēpumi kraujās,
Vēl cilvēks pēc gaismas tik alkaini raujas,
Krīt zvaigzne un sašķīst pret Daugavas klintīm -
Tā liecība skarba mūs' saulotņu ģintīm;
Šai pastarā tiesā, kur zibeņi šķeļas,
Jauns dzimums no pelniem jau dedzīgi ceļas,
Būs vizma, ko izauklēs tautmeitas daiļas,
Būs puisi, kas sardzībā stāvēs bez baiļu;
Un dzimteni jauko, kam latviska mēle,
Nekad nepiemeklēs ne tumsa, ne elle,
Lai pušķojam kroņus ik laimīgā metā,
Kad svētīdams Dievs nāk ik namā un sētā!

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
18:57
20.06.2023.

Gaismas straumēs.
Paradīzes ceļā.
Poēma.

Burzguļoja kosmostrauti oranžiemi stāvkrašiem,
Tur peldēja dvēseļtīrradnīši cauri nostāstiem,
Tur uzgāju nemirstību trejiem ausmas svīdumiem,
Meklēdamis mīlas zvaigzni pretim kāvu līdumiem;
Satiku tur tevi, dārgā, siedams patiesības jost',
Atminēju senās mīklas, kuŗas siržu prātos most,
Laistījies tu sidrabkleitā, mīlas vēju apvējot',
Kad es gāju visu kvēlas tevīm karstas mutes dot;
Iekāpām mēs ziedu laivā pretīm apgaismībai irt,
Apsola kur senču dievi - dvēselēm te nenomirt!
Nesa straume apskaidrota tuvāk Dieva atklāsmei,
Tur kur mājo eņģ'ļi svētie, kuŗi paradīzē dej;
Burzguļoja upe teiksmainā, kur brīnums krācēs urdz,
Dzirdējām, kā krāšņi putni, sveicot mīlu, tālēs spurdz,
Apkārt zēla koši krūmi, koki uzplauka arvien,
Sajutām, kā mūsu domas tik pie laimes nule skrien;
Sniedz man roku, mana dārgā, kļaujies man joprojām klāt -
Klau, kā zvaigznes dzied mums odas, skat, kā viņas ceļu rād'!
Piedzīvosim līksmus mirklus šinī godībā, kas nāk,
Zināsim, ka spīrgmi bezgalīgu dāvāt viņa māk!
Sārtā debess jumā tagad spulgo mūsu ticība,
Gaismai nu lai ir par godu katra mūsu rīcība,
Izauklēsim mīlestību, kuŗa vienmēr bijusi
Mūsu sirdīs, kuŗām pāri ekstāzē tā lijusi;
Kuģosim pār mākongrēdām, tumsa māj kad atvadas,
Izzināsim sapņu flotes, viņu cēlās armādas,
Un ar' mūsu ziedu laiva dižā jachtā vērtīsies,
Kad mēs pratīsim caur krācēm viņu svētlaimībā griezt;
Pāri atvāriem un klintīm mūsu brauciens aizvedīs,
Tur kur daile viz tik spodra topāzs kā un ametists,
Gaismas vējš lai piepūš buras, Gaismas Tēvs lai svētī mūs,
Lai šī dzīvīb's straume straujā ar' mums cauri dzīslām plūst;
Skat, cik tāļi rietumi no austrumiem ir, paliek jau
Visas bēdas izraudātās, arī tumsība un nāv',
Plūksim ūdensrozes ceļā, vīsim kroņus pasakain's,
Dzelmē sairs ļaunā diena, arī izmisums un naidis;
Mana dārgā, noskūpstīsim vizuļus, kam ūdens spulgs,
Tad es varēšu būt tavējs uzticamais sapņu tulks,
Atgulsimies jachtas vidū, ļausim vējš lai tāļāk nes,
Vērosim, kā krastā jauki sveicina mūs zaļoksnes!
Burzguļo lai dzīvais ūdens, kuŗu mums iekš dvēs'les smelt,
Skat, tur putās mūsu laime tā kā liesma kveldin kveld,
Izdersim ik burbulīti, kuŗā Dieva spožums vīts,
Mirdzēsim kā sendārgumi - serdoliķis un lazurīts;
Ak, tik tāļi rūpju gadi, nu tik gaviļēm ir laiks,
Kad mūs austras brīzes lolo un to parādības zaigs,
Brīnīsimies vēl šo brīdi, kamēr ceļas paradīz',
Jau mūs pilnīgus iekš mīlas katrs mirklis padarīs;

Šalc lai ziemeļblāzmas aukas debesīs, kur puķēm dzīr's,
Kamēr dvēš'lēs katrs vārds top kristīts, iejūsmīgi tīrs,
Mana dārgā, ceļosim šai apvārksnī, kas daili pauž,
Lai mūs' sirdis bezgalīgi spilgtu aplaimību jauž!

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
12:13
21.06.2023.

Variācijas par latvju Līgo tēmu.

Sen gaidīju, nu atnāca
Jāņudiena bagātajā - līgo!
Līgo!
Saule spīda visu krāšņi,
Caur mākoņiem zeltīdama - līgo!
Līgo!
Jāņamāte sieru sēja,
Jāņatēvis alu dara - līgo!
Līgo!
Lai lustīga līgošana
Līdz pirmajiem gaiļšiem - līgo!
Līgo!
Ozols auga kupliem zariem
Trejdeviņām galoksnītēm - līgo!
Līgo!
Nu sanāca jāņabērni
Trejdeviņus kroņus pīti - līgo!
Līgo!
Saule, starus margodama,
Kāpa kalna galiņai - līgo!
Līgo!
Upe teka lejiņai,
Sidrabiņu vizinoti - līgo!
Līgo!
Tur mirdzēja senču godi,
Cēlie svētku zinātāji - līgo!
Līgo!
Gaismu sveica tautas dievi,
Ziedus kaisot Daugavai - līgo!
Līgo!
Tumsa, dzelmē aizbēgdama,
Zvaigznes svieda ūdenī - līgo!
Līgo!
Nu smaršoja meži, lauki,
Jānis sārtu kurināja - līgo!

Līgo!
Lai sanāca līgotāji
Burvju naktī dziesmu vesti - līgo!
Līgo!
Lai dancoja liesmas gunī,
Lai dancoja zirgi stallī - līgo!
Līgo!
Papardīte uzziedēja
Vienu reizi Jāņu naktī - līgo!
Līgo!
Neplūcati viņas zieda,
Lai tā tumsu izrotāja - līgo!
Līgo!
Lietus lija aumaļāmi,
Nedzēs jaukās valodiņas - līgo!
Līgo!
Jāņabērni sagaidīja
Saules lēktu rītiņai - līgo!
Līgo!
Pār oglēmi jestri leca,
Pār novadu dziedādami - līgo!
Līgo!
Paliec sveika, Jāņudiena,
Līdz citami gadiņami - līgo!
Līgo!
Kad atnāksi, ziedēdama
Kā meitiņas plaukumāi - līgo!
Līgo!

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
15:19
21.06.2023.

Pianīns.
Poēma.

Jel pacel nu antīko klavieru vāku,
Zem kuŗa tavs mūzikas noslēpums dus,
Kur zirnekļi vijuši daudz skanīgāku
To dziesmu, kas atskan no taustiņiem klus';
Būs dzirkstis tai dziesmai, pie loga kas klauvē,
Un aizskalos lietus ik nelaimes stund',
Mēs iziesim atkal no akmeņiem saulē,
Kur negaisa mākuļus steigsim prom stumt;
Tais klavierēs dzītara āmuri pratīs
Vēl daiļāko skaņdarbu izraibināt,

Tad netumsīs vakari krēsloņās daktīs,
Pie senatnes leģendām nesīsies prāts;
Vai neesi aizmirsus' klavieru spēli,
Kas bērniībā atnesa smaigus un priek'?

Vai atceries bērnišķo cīruļu trelli,
Kas tuvāk pie saules arvienu nu tiek?
Šķiet, vecajais pianīns skan vēl joprojām,
Pa naktīm tas aizmirstas daigas vēl dveš,
Bet tev, kas no mūzikas aizgāji projām,
Vai dzimtajais dziedājums palicis svešs?

Jel pacel nu antīko klavieru vāku -
Skat, pārļotie taustiņi pakrēslī lās!
Tie aicina nopulēt spēlēšan's māku,
Lai pavērtos tanī jauns dailības klāsts;
Vai esi tu kāvusies naktī ar spokiem,
Kas mūzikas garā vēl rēgo iekš sirds?

Tie skrējuši, kurdami liesmas iekš žogiem,
Kur, ārijas dziedot, vēl gājusi miris;
Vai esi tu bijusies vēja un lietus,
Kas senatnes dziesmu pret nezālēm liec?

Tak slavenes zvaigznes vēl dara, lai smietos
Tu, atklājas pasaulei kad mūzas zieds;
Mēs spēlēsim kopā šo duetu skaisto,
Kur satiekas iedvesma, griba un spīts,
Tad zināsim, mīlu viens otram kā aizdot,
Lai pēdīgi viļņotos skaņmežam līdz';

Mēs spēlēsim asaras mirdzošā ceļā,
Kur eņģeļi svētības kaisa pār mums,
Tad saulrieta pasakā, sarkani mēļā,
Būs lējies pār mums dievu vizējums;

Ak, trausīsim putekļus nost no tām dainām
Un klavierēm mūsu, kas svētsvinīgas,
Tad redzēsim pāri mēs vētrainām ainām,
Lai varētu mūzikā glābiņu rast;

Ved, dziesma, mūs tālāk par apvārkšņa taisni,
Kur dzimst komponisti un mūzas, un mīl'!
Lai noķeram, ieliekam klavierēs zvaigzni,
Lai viņa tur mūžīgi blāzmo un zvīl!

Ved, dziesma, mūs turpu, kur svabads jau mājā
Ik diženais gars, kurš iekš daiļrades plaukts,
Kur Brukners skan, Mālers, ne brīd' nepārstājot,
Lai ir mūsu mūžs tik pie laimības saukts;

Vai dzirdi - jau antīkās klavieres spēlē
Mūs' dvēseles himnu, kam atraisošs gods,
Mēs allažīgi bijuši vienotā mēlē,
Kas nesusi pasaulei dziesmotās rot's!

Un pianīns mūsu ir skanējis braši,
Kā dārgakmens tagad tas sirdī dzirkst mums,

Jā, arī reiz viņā mēs uziesim paši,
Cik pasakains ir viņa skanējums!

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
10:46
22.06.2023.

"Ak, manu mīlo Auseklīt!"
Ōda.

«ES ESMU gaisma, kas tumsībā spīd!»
Ak, manu mīlo Auseklīt!
Zvaigzne pēc baltkvēles, zvaigzne iekš nakts -
Mirdzoša pārle iekš Laimiņas sakt's!
Tu esi rīts, kas pār priedainēm svīst,
Arīdzan laime, kur rotāties drīkst,
Mūžīgais noslēpums, ausmu kas dedz,
Mūžīgā gaisma, ko aizgājējs redz;
«ES ESMU esošais - mīlvēstnesis!»
Ak, cik nu jauki tavs apmetnis viz!
Izklāj pār ūdeņiem kāvus un gar',
Lai mana dvēsele tur priecāties var!
Zibeņu strēlēs un erceņģeļos
Vēl tava roka man svētību dos,
Varvīksnes dejā, kur bērniņi smeļ,
Ausekli, vēl savu mīlību lej!
«ES ESMU patiesās dzīvības strauts!»
Ō, vēl iekš jaunvārda mani nu sauc,
Raksti uz baltāka akmeņa to,
Lai manas drānas tik taisnīgas top!
Biji tu Ēdenē, Golgātā ar',
Arī iekš apokaliptiskā kaŗ',
Gāji pār zemi, mier' atnesot tai,
Lai tā iekš nomoda jaunību tais';
Biji caur laikmetiem debesīs tu,
Tur kur Dievs patiesais atziņu tur,
Lūgšanas garu tu dāvāji mums,
Ticība plestos lai pāri kā jums;
«ES ESMU dzīvūdens, maize un vīns!»
Ak, gaismas nesēj, jel ņem mani līdz'
Tur kur stāv saule iekš zenīta daļ',
Priecājas radīb' bez naida un bail'!
Godības kronis tev galvā ir maukts,
Jūtu - iekš paradīz's arī es saukts,
Jūtu tās pasauli jauno bez ļaun',
Kur laiku piepildmi cilvēkdēls ļaun';

Valdi ar zizli tu laikmetiem caur',
Vadi tu vējus, kam blāzmoti aur',
Negaisus briedini, ugunis spļauj,
Izzināt dziļākos slēpumus ļauj;
«ES ESMU tiesa un tiesības Vārds!
Balss mana - ūdens un pārkoņa dārds!»
Redzu, iekš tevis tik brīnumi mīt,
Ak, manu mīļo Auseklīt!
Tu esi Jērs, kas par grēku tik' kauts,
Un mana mīņa pie tevis tik trauc,
Gaismeklis pilsētas vidumā gaišs,
Svētais, pie Dieva ikvienu kas laiž;
Dod manim redzēt, cik pasakains viss
Ēdenē, kur tu jaunuzcēlis,
Dārzā, kur dzīvības koks mūžam zeļ,
Rokas pie lūpām lai saldaugļus ceļ;
Saujas lai dzīvajo ūdeni smeļ,
Ak, cik nu brīnīgs šis laiks mīlas dēļ!
Ilgas te remdētas apgaismībā,
Putni kad uzlido torņsmailēm pār';
Ciānas bērni, nu sadodieties
Rociņās maigās, laiks rotaļāties
Kopā ar Tēvu, kas laipnīgs un rāms, -
Zināt - šis gaiss allaž pieskandināms!
"ES ESMU dvēseles nemirstība,
Augšāmcelšanās un bezgalība!»
Skat, kā jau žēlastīb' tava nu krīt,
Ak, manu mīļo Auseklīt!
Dod manim atdzimt ar pirmājo star' -
To, kurš ik sapni iekš debesīm kaŗ,
Lai varu atspīrgt un celties tev līdz'
Mākoņu spozmē, kas balta kā krīts!
«ES ESMU Alfa un Omega, vei,
Durvis, caur kuŗām tu laimībā ej!»
Iešu pie tevis tik teku sav' mīt,
Ak, manu mīļo Auseklīt!

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

15:32

22.06.2023.

Jāņu suminājums.
Poēma.

Sirmās saules sidrabiņis Jāņudienas rītiņā
Lija pāri sētu jumiem līdz pat gaismas vidiņam,

Tur līgoja zvēri, ļaudis, putni, dievi, eņģeļiš',
Lai līgoja arī lauki, druvas, senais mežs jo dižs;
Vija saule vaiņadziņu, lika debess galinā,
Jānis dedza spožu guni sveķotāi skalinā,
Vēji grieza jestru danci Līgas puķu lindrakā,
Dziesmas skana tāļu tāļ' no Sēlijas līdz Pitragam.

Līgo visa latvju tauta! Līgo ziedi papardēs!
Alus teka aumaļāmi dzīrotāju mutītēs,
Lai rīb bungas, lai skan ragi, arī mazās stabulīt's,
Kad atnāca iesvētītais Jāņudienas spodrais rīts!

Gaŗa bija diena tā, kad naktes ļaudis negulēj',
Saule savus zelta graudus krietnās dvēselītēs sēj',
Lai caur visai vasariņai auga viņas labumā,
Seno dievu labvēlībā, skaidras mīņas tapumā;
Īsa bija nakte tā, kad uguns skrēja Daugavā,
Dzirkstis metās vilnīšosi, uz jūrīņu braukdamas,
Aizlīgoja baltā jūrā, baltu domu domādam's,
Gaismodamas ūdentīņu, ļaužu dziesmas putodam's.

Leciet pāri ugunskuram, vīžu neapsvilinait,
Visi līksmie līgotāji, kuŗus tumsa nenobaid',
Zvaigznes skaitait debestiņā, tik jums laimes šonakt būs,
Tik jums Laima dziedādama jaunu daiņu sadabūs!

Kas tur nāca pār kalniņu? Jānis nāca bungodams!
Kas tur nāca pār tīrumu? Līga, kokles spēlēdam'!
Nu saplūda gaviļņiekus visa tauta sveiktin sveikt,
Bučot vaigus, godāt tautas zelta pūru, augsti teikt!

Lai savijās līgotāji ozolzaru kronītī,
Lai uzkāpa Dieva dēlis - Jānis savā tronītī,
Lai atnesa dzītariņus jāņubērni Līgai dot,
Lai skanēja daiļas dziesmas, dzimtenītī skandinot!
Pušķojati gaismas ceļu, ka tas nakti žilbināj',
Visas Jāņu uguntiņas, re, jau pļavu pļavas klāj!
Pušķojati valodiņas, lai tās smuki locījās,
Kad dancoja jāņubērni ap gunscuru rociņās!

Lai līgoja, kur līgoja, visa zeme še līgoj'!
Kad līgoja brašie dēli, visas bēdas zuda proj,
Kad līgoja skaistās meitas, uzziedēja puķes vis's,
Saules rīts iekš debess velves, mēnestiņš un apvārksnis!

Nu smaršoja daiņu vārsmas, latvju ārēs ceļoties,
Nu salējās alus kausos, pāri malām smeļoties,
Nu svētīja Dieviņš zemi, sav' lietiņu sijājot,

Ļaudis sveica gadskārtni, tikumību bijānot.

**Sirmās saules sidrabiņš Jāņudienas rītiņā
Atmirdzēja līgo teiksmā gaismas plauksmes brītiņā,
Vēl dzirdēja cēlas runas, rasai ziedot pie Daugav's,
Par to Jāņu goda dienu, kuŗa tēvuzemē aust.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
12:30
23.06.2023.**

**Kāvi šķērda gaismas maisu.
Līgo nakts poēma.**

**Kāvi šķērda gaismas maisu Līgo naktes tumsīņā,
Bija Dieva mīklas slēpums katrā sirdī uzminams:
Kas līgoja cauri naktei, visu mūžu neaizmigs,
Tam pie sāna gaismas zobens drošu garu dvēs'lē liks;**

**Lai mirdzēja spoži zvaigznes Līgo naktes augumā,
Lai ziedēja papardītes brīnumainā plaukumā,
Kad svinēja, tad līgoja tēvu zeme svētajā,
Kad līksmoja, gaviļēja tas, kas mūždien bēdājās;**

**Ķersim, jāņubērni, starus tos, no mēneša kas skrej,
Pīsim naktē uguns kroņus, radība kad jēstri dej,
Sveiksim raitas valodiņas tās, kas spīd iekš mēnesnīc's,
Uzdziedāsim skaņas daiņas tā, ka visa zeme trīc!
Maģiskajā tumsas liesmā ēnu krelles savērsim,
Varēsīm tad, ausmai nākot, vēl no jauna kūņot, dzimt,
Dižozola pakājēje klāsim zīda seģenes,
Kuŗās sēdot, matīsim, kā uguns gaisā zibšņus nes;**

**Ō, vai tā nav laba nakte, danco kad ik pļavas zieds?
Tagad jautrības tik sākas, nogājis kad saules riets:
Baltā naktē zāle raso, baltā naktē putni smeļ,
Baltā naktē apskaidrojas katra dvēsele un sej';
Skurbstiet laimē, līgotāji, Jāni, Līgu suminait,
Sevi mudinait uz prieku, garu dejā skubinait,
Alus saldmē rotaļājiet, turpat mīlas vaiņagā
Savijieties visi kopā, ka var skumjas aizgaiņāt!**

**Kāvi šķērda gaismas maisu, zvaigznes krita smilgājos,
Bērni dieb' tās uzlasīti savos sapņos cildajos,
Uzlasīja, saskaitīja, pina ziedu kronīšos,
Aizskrēja gar Daugaviņu sīkteciņu solišos;**

Jānis nāca rimtu garu savus bērnus sameklēt,
Uziet viņus dziedādamus - tie pie ūdens nīpri sēd,
Līga nāc' pēc sava Jāņa, pie sevīmi dungojot,
Uziet viņu līgodamu, ar bērniemi rotājot;
Sapulcinās radībiņa Daugavāi peldēties,
Pirms klāt bija karsta diena, kurai patīk kveldēties,
Atdzeļ laimes svinībnieki, atdzeļ veldzes dievi paš',
Steidzas piemest pagalīti Jāņu dižam sārtam knaš';

Ū, vēl acu neverieti cietan, jāņubērni, jūs,
Vēl ir jāpūš dvaša oglēm, kuŗas tumsā gail un gruzd,
Vēl ir simta dziesmu jādiedz, balsi alū remdējot,
Vēl ir papardītēs jāgulst, mīlestību dzemdējot!
Ū, vai tā nav laba nakte, kad smaršo ij gaļa, siers?
Valda kad tik draugbūšana, sirdī iestājas kad miers?
Te par visu parūpēts - pie Daugavas, kam svabads gars,
Gaismojas kad mēnesnīcā latvju zemes gaiss un ārs.

Kāvi šķērda gaismas maisu, tautas dārgumi tur bij'
Glabāti iz senu dienu, nu tie pāri galvām lij':
Lija jāņugunī iekšā, laimes zelts tur iztecēj',
Jānis Līgu par sieviņu tanī naktē izredzēj'.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
23:05
23.06.2023.

Teka saule debess ceļu.
Jāņu rīta poēma.

Teka saule debess ceļu pašā Jāņu rītiņā,
Lēja gaismas sārtos starus līgotāju krādziņās,
Deva ļaudīm savu mūžu, laimes dienas skaitīdam',
Līdz citajai Jāņu dienai, līdz tam gadam nākamam;
Pārstaigāja saule āri, zelta sagšu vēdījot,
Modināja karsto zemi, mežus, laukus svētījot,
Izsijāja sidrabiņu Daugaviņas vilnīšos,
Kristāliņus izkaisīja papardīšu cinišos;

Aiz tiem bieziem priežu siliem dunēj' zeme latviskā,
Tur līgoja cauri naktij ciltis dziesmā saviskā,
Vienā valodā un mēlē skanēj' balsis dievīgās,
Tur meitāmi rožvaidziņi kā ķirsīši pietvīkās;
Dziediet cauri laiku laikiem jūs, kam latvju gars un sirds,
Lai no laimes šķīstītavas nebūtu ne cilvēks šķirts!
Tur, kur mostas dvēs'le dziesmai, acis plaši atdarait,

Raugait - daba mostas līdzī un tur mīlas zibšņi skraid'!
Aiz tiem bieziem priežu siliem liesmas tāļi pacēlās,
Tur līgoja modra tauta, kuŗai prāts kā zvaigznes lās;

Jāņu rītā zirgi skrēja Daugavāi mazgāties,
Un tiem putu pakaviņus tad izkala labais Dievs;
Jājiet droši, tautudēli, satikt sauli debesīs,
Satikt gaismu, kuŗa šodien spozmi katram atnesīs,
Samanait, kā āre smaršo, sadzirdiet, kā putni čirkst,
Un tad auļos trauciet tur, kur svētlaimības viz'ļi dzirkst!

Vēji pūta Jāņu rītā, saulei svīstot pamalē,
Uzpūš jaunu uguntiņu līgonaktes pagalēm,
Tur liesmoja gaiša tumsa, līdz par pelniem pārvērtās,
Tad ik sētas pušķotajie vārti plaši atvērās:
Ienāk saule, ienāk gaisma, ziedu klēpjus atnesot,
Visiem krietniem ļautiņiemī nēmas kaislas mutes dot:
Izskūpstīja, izsvētīja, mākonīšus izdzenāj',
Jaunas rotas darināja senču modē izsenā;

Teka ausma debess ceļu pirmatnīgā spīdumā,
Sasien patiesības jostas savā jaukā ritumā,
Pērles bēra pār kalniem, bērniem deva dzītariņ's,
Lai no svētkiem vien tiem būtu visu priecīgākās miņ's;

Kas tur skana pār zemīti? - Jānis pūta dižu rag',
Visu tautu modinoti, lai tā izpušķoties sāk,
Ne vairs vaļas naksniņai, ne miegam, slābam, gurdenam,
Lai nu vara dziesmu straumēm - viņu palu ūdeņam!
Kas tur zemi rībināja? - Jānis bungas ducināj',
Rau, tas visiem līgotājiem līksmu sirdi darināj',
Lai piecēlās dzīrotāji rasā mutes nomazgāt,
Lai to dvēselītes zaigoj' kā rubīnā, topāzā;

Slava, slava Jānīšami, Dieva dēlam tiklajam,
Slava viņa vārdiņami, brangajam un sīkstajam,
Gods ar' Līgai daiļaviņai! - lai tā auga skaistumā,
Kad ar māsām mīlestību vija katrā vaiņagā;

Teka saule debess ceļu, valodiņas margojot,
Izpauž prāvu gaismas tīklu, latvju tautu sargājot,
Tur dancoja mūsu bērni, koklējot un spēlējot,
Tur Laimiņa mīlinājās, baltu dienu velējot.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
09:55
24.06.2023.

Nereālijas.

Zvēroja sirdis, negaisi mācās,
Vientuļa debesīs aizlaidās spāre,
Notumsa naktis, mīlējās dievi,
Piekūnos, kumeļos zibsnīja āre;
Lauriskās lapās, klintsbluku aizās
Dzelmoja pārdabīb' aizmirstā galmā,
Zibeņu ēnās, vējdzirnavaukās
Trūdēja zeltvārdi pamestā psalmā;
Simtgadu dreifā, sažmiegtā elpā
Stindzēja lauskis iekš apmetņa ledus,
Dusmības slalōmu fiksētās drātīs
Varvīksnes skaitīja saldsērīg's metus;

Ak, skaistā esme, vai gaidīji nākam
Baltgalvu dienu, kas plīvuros posta?
Ak, dārgā brīve, vai noģidi vietu -
Vietu, kur skalojas laimības osta?
Skrej jauni laiki kā mimōzu audzes,
Aceņu stikli šķīst ezeru vižņos,
Negantās alpās kaist atvadu mesas,
Poltergeistilkņiem vēl ķeroties zižļos;
Rakstu no nemiera, rakstu no dziņas,
Humoreskkrāsām vēl šķiežoties plaukstās,
Gribvalžu askēzēm uzejot gaisā,
Jau salta pieredze dvēselē taustās:
Nomoda dzegās un trenētās sfērās
Mānijas demolē smadzeņu gēnus,
Viesuļu fabulu ērkšķrožu sāpēs
Gaida kopš mūžības saikne un genus;
Riblaužu dēkās un vulkānu dzemdēs
Asiņo līdzstrāvas kaimanu mēlēs,
Destrukcijgunīs un sālītās oglēs
Izsūc ik trauksmi un trieku jau dēles;

Kur gan tās pilis, kur mīla vien mājo?
Rakstveži sirmie slēdz grāmatas cietan,
Pumpurus nokniebjot sapņāju niedrēm,
Ļaujot tik pārsulot kosmosa rietam;
Kur gan tas visums, kur akmeņi mīksti -
Mīksti kā siers, tikko siets maigām marlēm?
Vai tik es nebūšu traucis pa aklam,
Gudrojot, kā visu bauslību pārlemt?

Signālvans skaņais un sērdienas dumpis

Sen jau kā izgrebts uz sviedrotām pierēm,
Ķerstīgas liesmas un tikumu saraksts
Mūžīgi spaidās iekš oāžu nierēm;
Klau, klusums spindzas ar savādām elsām -
Vai tik tur odi būs vilkuši stopus?
Kas darās šaisaules mēmajā krēslā
Un kas mums rādīs, kam jānotiek otrpus?

Drīgeņu sīrups kā maitēdājlija
Nu pāri pasaulei klīrīgi pludo,
Siro te pūķi ar vīnspaidu spārniem,
Elli ar nagiem iekš vērpetēm puto;
Seriālveidspriedumi trūkstas no miega,
Zobus vien strīķējot miglāju strēlēs,
Druknākie spoki no pilnmetrāžfilmām
Iemieso skatienus raustāmās lellēs;

Ū, kur gan varoņu dziesmīgās rīkles,
Kur dzelžu bruņas un vairoga māgas?
Kaņogus norauj vējš, aizēru trakais,
Saulē, kur dienas rit vasarainākas;
Trīciet pie jumtiem, kur valodu vaidas
Rudzplaujas mēnesī nežilbst iekš acīm,
Re, kādi kauli aug ozolu saknēs,
Re, kādas plēšas ir mūslietu lācim!
Trenējiet starpešu gaismas kā suņus,
Jūs, kas no bērniības mīlat vien labo,
Pleccīņu rezultāts elkoņos skrāpēts -
Ne jau aiz niekiem viss horizonts sāpot;
Pletnējiet gaisu, to plīkšķinot berzē,
Dzirkstelēs, rodas kas guņslīpēšanā,
Plazma tad recēs, un trōpiskās ainās
Varēs tad peldēties eļļotā pannā;

Vērpšana notiek, un auklas ir asas -
Dzelošas pirkstos, kas bardzību kveldē,
Pamanot austeres brīvdabas grēkos,
Dižākās grāmatas smilšaini dzeltē.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
22:20
26.06.2023.

Mirkļa zišana.

Senšrifta slēdzenes - fiksācijriputi,

Vīteņu-tīteņu galīgie traipekļi,
Izdīrātspējīgie oranžos naktstērpos
Finansē ūperu skujkoku tepīkiem;
Dermantīnzieģeļi - smaršīgie aizgādņi,
Līmeņu-ģīmetņu neofilreptiļi,
Kenguru mānekļu kopmītņu sekcijas
Izfilē izlietņu sidraba funkcijas;
Degoši dūmvadi - piepūles fanāti,
Ģīmeņu-sinepju drēbnieku peldšorti,
Asinskārtālrāžu pultis un gaiteni
Nofilmē domkratus fiktīvās norisēs;
Diktofons cirkulis - cauruļveidlemesis,
Ķīmeņu-pieneņu gatavais saplāksnis,
Figūru slaidšovu dzemdību nokrišņos
Pilnvaro pastniekus Lucifers debesīs;
Spieģeļu krimstalas - smilšpapīrlupatas,
Siteņu-mitekļu žaunspuru stichijas,
Ābeles sakņotnes pavarda tvaikoņus
Sumina Līdzautors blokflautu koncertos;
Atraitņu ksenofobs - fatālais gaismeklis,
Siseņu-driģeņu cirvītis nazālais,
Bermudu heliosfērtraumētais dzeroklis
Finišē septītais smadzeņu vērpsanā;
Dievbijas falšības - zigotu dvīņdvašas,
Zibeņu-lipekļu firmīgās porcijas,
Jetiju orientierasētais mauzolejs
Džindžina ziņģi no astrālas nākotnes.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
21:05
28.06.2023.

Blēnkultivizācija.

Viss vienā trajektōrijmezglā
Uzbužināts rītdienai,
Arī šauteņlaidnes resgal's
Augts, kur ozols saknes laiž;
Ēvelētiem plakstiņiem un
Sadūšotām nopūtām
Rakstīts tribunālisks ģieburs
Baudu smaidām robustām;
Kājupslīdes smukos brunčos
Ēverģēlēts sliekšņa buks,
Forelēs un zibens tunčos
Dusmas veldzē Habakuks;

Vakaramerikas līčos
Kurzemnieki mirdus stiepj,
Koloradō vaboļknidžos
Tirpas sejas mālos triepj;
Kur pār izsūknētām gaidām
Vuvuzelas trokšņojas,
Arī zelta terabaitam
Jāgriežas uz Marsa ass;
Trajektōrijmezglā vienā
Sonatīnes riekstus kremt,
Šinī diktatūru dienā
Augstas notis nepaņemt;
Rupju maizi, dobjū vīnu
Baudīt tiesā pastarā,
Cimperlīgu arlekīnu
Ziemeļblāzmā apstarāt;
Miegazāļu retrogrādos
Vokatīvus solfedžēt,
Amizantos referātos
Parūklīmi operēt.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
23:28
28.06.2023.

Politechnikums.

Kad vitrīnes stikla plok gluži kā putas
Un kaistoši negaisi jaunas kaļ rūdas,
Uz ņirbošām valodām spārni pland filmās
Kā atskaņu varoņi archīvu cilmēs;
No naidnieku kaŗogu bolītiem mēŗiem
Un uguņos skrejošiem virsaišu bēŗiem
Celms salauzīts tēvijas asinis tura
Iekš tumstoša kleķa un klintsbluķu mūŗa;
Kad kamieši trosēs un zigzagu raudzēs
Sten pigmentu akcentu jundas un plauces,
Dažs brīnums kā vieglāko prombūtņu serdes
Mīl suicīdkrāsās kā mālstrēmos sperties;
Un izsmeltu atziņu eksplōzijgunīs
Gauŗ debesis ēnojums, trausls, bet dunīgs,
Skrej fragmentārs bicepsu malums kā skrotis,
Lai nopietnā balansā kastrētu notis;
Bet vaislai ir līdzsvaru balagāns ķešā,
Kad rūpniecīb's fakultē ūdens, kas sēžas,
Tur disciplināros kā pūpēŗus spaida,

Līdz Daugavas dzelmē kā akmeņus raida;
Sīvs, spīvs ir šis radums iekš spriegstrāvu zondes,
Un ģeniālās dzintara atradnēs montēts
Ir līmeņrād's brašais ar ziepnieka mēli,
Kas, karsta kā lava, māk spēlēt ik spēli;
Kad telemānspalvas dilst dzīvžogu griķos,
Vēl ēveles baltkvēlē kairinās piķos,
Dzīvs, brīvs ir šis antīko eposu rāviens,
Kas tieslietu ziņās ir līdzīgs ar nāvi;
Vai prasāms ir skaidrojums augstpapēžčībām,
Kas ļāvušās skaņām, tik greizām un šķībām?
Nu, nē! - ir sen aprakstāms halogēnlīgums,
Kas sacenties burtos kā nozombēts plikums;
Skat, foajē kokmateriāliskie rapši
Nu kalpo par trigonometriskiem kāpšļiem,
Un labais ir tas, ka mēs vinnējam ņaudas,
Kas atskan no kaķiem, kam zobos daudz naudas;
Jeb mēģinām cerēt uz servelāžsāli,
Kas matricu reiboņos zeltlietas saliek,
Jeb konkurēspējīgiem laimes tiek drusku,
Kad bēguma sprunguļos Dievs bangas uzkuļ;
Vai zušiem nav vaļas še piekrastes augiem
Par piemiņas veltēm plaukt gluži kā laukiem?
Ū, nevaļas brīžos un detaļu skādēs
Viss nemateriālais jau uzšvīkāts kladēs;
Un kā tad ir vispār ar raujamām dēkām?
Vai pragmantiskumam viss tagad pa spēkam?
Jā, dzērveņu laikā mīlst jaukteņu astes,
Kad pirmvalod' jauno un pulē dižs acteks;
Tik atkožot hipodrōmšaudīgos piešus,
Var noģist, kas kosmosam jaudīgi piešūts,
Tur caurvējos triumfē kombainu griežņi
Kā elefantmūmiju komētu sliekšņi.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
14:02
29.06.2023.

Ideju valstībā.

Izkrāšņojas labie vārdi - zināmie no visiem brīžiem,
Ejot cauri gadalaikiem tā kā birzēm, sila viršiem,
Kur aiz septiņjūdžu debess spoguļiem ir lauska spārni,
Izgreznojas momenti, no kuriem dzīvē viegli pārtikt;

Tumsas acis - kaķa acis, tumsai sava redzēšana,

Vaigu bedrītēs un ķiršos aizķērusies laime mana,
Vienkāršie no vienkāršajiem vārdiem tagad dziesnā peldas,
Un top mirklības tik jaukas - tvīkstošas un aplam saldas!

Lieliem burtiem uzrakstīta mana nākotnības rasa,
Rau, tur spēlē noktirnītes dudinoši kontrabasi,
Un tur krēsla zvaigznes rotā apņēmīgā idejklāstā,
Kamēr sirmas tautu daiņas vērpjas slepus pusnakts stāstā;

Izkrāšņojas skaņojumi mākoņoņu vilktās stīgās,
Uzvelk vēja dziesmas balsis sirreālās romantikas,
Te uz brīdi nostāj vilnis skalot atmiņas un jūtis,
Un kāds sapnis, aizmirsts senis, pēkšņi iesāp dziļi krūtīs...

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
18:41
29.06.2023.

Rožlapas ēna.
Tēlojums.

Un izvirda sakrokots varvīksnes avots
Kā atbalss no smiņķētas likteņa filmas,
Tur gozējās kadiķi dzelteniem matiem,
Un aizplūda domas pie skaistākiem mirkļiem;
Kā putekšņi skraida pār debesu zilgmi,
Bij' ieelļots skaņi viens lūgums pēc mīlas,
Pret rubīna sirdi un dimanta krūtīm
Vairs nebija bauslības ērkšķotā rīklē;
Kad tvanēja lakstīgaldziesmas aiz birzīm,
Skumjš kovārnis runāja latīņu mēlē,
Vien izsplāva mākoņi zibeņu šautras,
Un drūmākais apvārksnis smaidoši viza;
Kur notumsa pīlādžu zari pirms rudens,
Bij' gaidāmi tvirtākie grēcības sapņi,
Kas gluži kā sažmiegtas dūres un īkstis
Mēdz naktīs pēc patiesas klātības saukāt;
Redz ceļamies dūmus pār pasaules teku,
Kas raiba un fiksēta nozibšņu elpā,
Jau dievi kuņ sārtus iekš plūdmaiņu smilktīm,
Kas, jaucoties šalkās, birst zedeņu saknēs;
Ak, vai gan kāds matījis mēnesnīc's ilgās,
Kas asaru skrejā lās dzelmenī tumšā?
Ak, vai gan kāds baudījis kaktusu sulu,
Kas tuksnešu dzīslās rit sapņainu gaitu?
Pār miersmaidiem, ļautiņu alkām un gariem

Tiek ķīlēta ēdene trōpiskās naktīs,
Tai skropstās ir lipušas dzemdību sāpes,
Kas jaunajai cilvēcei rādās vien murgos;
Pār vijoļu tembriem un fulminantbēgļiem
Irdz zvaigžņotas upes, kas dzītarus spodrē,
Tur nostājas divkājinākie un visi,
Kam piesarcis ugunskurs pakrūtē kairā;
Redz likteņa ilkņus iekš uragantālēm,
Kur satiekas dzīvība kopā ar nāvi,
Tur pretkustīb's viļņos žilbst planētu liesmas,
Un dievišķie prāti tur mērojas spēkiem;
Vai kādreiz es raudzīšu kosmosa mūrus,
Ko taranē vienkārša mirstīgā jūtas?
Vai uzkarsīs manī vēl trīspadsmīt sauļu,
Ko nenodzēst mūžos ne gaismai, ne tumsai?
Sen izsviedrēts brīnums no pasaku pūriem,
Kas jaunavas priecē iekš baltākām kleitām,
Un izvirzīts rēbuss iekš paradokstiltiem,
Kas izpārdod eposus manīgā garā;
Vai tiešām šī esme būs šķīdusi kinō
Kā melnbalta grācija liepziedu medū?
Kad, kabatā saņurcīts, krustdūriens klepo,
Ir tikusi radībai rožlapas ēna.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
22:05
29.06.2023.

Trimdnieks.
Tēlojums.

Izkapti dūkstī laiž trimdnieka dvēsele,
Kamēr aust zvaigznes iekš sirdsprāta svētnīcas,
Tāļš ir tas ceļš, kuŗu aizlāpīt debesīs -
Sapņos un ilgās, kas ligzdo iekš mākoņiem;
Sauc mūza dievišķa atgriezties krustkalnā -
Tur, kur starp dūsmām gail mīla un žēlība,
Kamēr trauc putni kā komētas apvārkšņos,
Trimdnieka krūtīs šalc likteņa pretvēji;
Izmirdziet, zvaigznes, to ceļu, kas rītdienai
Pretim kā smaidoša dziesma ies svabadi,
Izziediet gaismu, kas klīstošā strupceļā
Durvis vērs austrai iekš īpašas vēlības!
Ugunis brāzmo kur svešajās valstībās,
Okeānu bangām vēl šķēļoties klintājos,
Vientuļa bēgļa visskaudrākā patība

Smeldz viļņu varā iekš piepešas līdzības:
Tuksnešu brīzes kur smilktis met skatienos,
Aizsaukta sirds ir, kas dzimteni mīlēja,
Klaburu čūskas kur indi krāj mudrīgi,
Ierušinātas dziļ' kāpās ir cerības;
Sijājiet, vēji, no aizmirstīb's skrejošie,
Krusu, kas sāpīgi dvēseles sakapā,
Naidš lai kūst gluži kā ledus pa`vasarī
Dzimtenes elpā un mājupu nākšanā;
Trimdniek, vai atceries raisītās valodas,
Kuŗas tik jauki pa logiem reiz ieplūda
Latviskā garā, ko nedzēsa pretinieks
Un neapslāpēja dzelžotās stichijas?
Trimdniek, vai redzi vēl acī mūs' līdumus,
Gaiziņu skaisto un Daugavu svētajō?
Miers nu ir iestājies tēvijas pilsētās,
Gaisma drīz aicina, gaisma šurp steidzina;
Lietus ir mazgājis saviešu asinis,
Šķīstījis zemi un svaidījis dievībā,
Atgriežas putni no svešatņu kundzības,
Pārpeld jau kuģi, ar dārgumiem pildīti;
Atkal skan dziesmas, ko zina gars mūžīgais,
Trimdnieks velk goddrānas, baltas un spodrajas,
Vai pats to zinājis, vai pats to manījis? -
Kājas uz tēvzemi pašas ir diebušas!
Skūpsti līst ārēs, ko Laima ir spulgojus',
Dzidrotas debesis zum gaišā brīvdienā,
Saimes sveic pārnākušos, vīnu liedamas,
Rāmākā dvaša gulst senatnes piemiņā.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
13:24
30.06.2023.

Peizāžs.

Uzlaida mākoņos katastroftrijstūrus
Rietumu gaismekļu elitārs mežs,
Zināja radioaktīvos vizumus
Svētais, kas pasaules sūtību pleš;
Vankšķēja suņi, kas komponē balādes,
Brāzās pār pamali negods un sods,
Dāvanās spridzekļus ietina salatēvs,
Jokus un rotaļas vispārinot;
Druvvalžu posteņu kabīņu drudžainums
Pārņēma balastus eksplōzijās,

Cauruļveidgrimases dabūja puķainus
Aceņu stiklus, ko stabulēs drāzt;
Zaudētie draugi par zvaigznēm drīz taisījās,
Trakonams ballē par viesnīcu tap',
Kamēr dievs vakara ēdienā aizrijās,
Domādams ļaudis no sevis vien glābt;
Tomātu mērce no vulkāniem izplūda,
Uzrāvās smilgas līdz padebešiem;
Oļi no liedagiem šķīda, līdz izzuda,
Palika klētis, bet sadega siens;
Vai tā būs bijusi naidīgā nediena,
Kurā smeldz saule, bet mēness smeļ, spurdz?
Tomēr ik sekunde svētījot jāciena,
Kurā līdz nemanai ālēts un skurbts;
Paskat, jauc smagsvara āliņģus sniegavīrs,
Izkūsis Merkura serdē kā jods,
Tā jau ir svinams tas paleomezolīts,
Uzbrūk kam stāvīgi bezgalīgs ods;
Kur atrisinājums bļauriem un vējauriem,
Kur os rec sapņi kā marmelāde?
Lai tikai leiši sauc: "Viešpatie, nejaugi!?"¹,
Kamēr plūc slavu sev akmensvate.

¹No leišu val. - "Kungs, vai tad patiešām!?"

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
15:26
30.06.2023.

Kadiķogas.

Jau sen tās kadiķogas sulo,
Kamēr dzīvo tu uz dullo,
Kamēr sniegi izkūst acīs,
Atnāk laiks, no gaismas padzīts;
Sulojošām kadiķogām
Sen jau laimes mirklus zogam,
Sen ir pārstāstītas sāpes,
Kurās ievāktas mapēs;

Pats tu ceļa vējrādītājs,
Pati saule agrā rītā,
Laužot viļņus, ķerot starus,
Skatām raudzīt gaisu klāru;
Pats tu Lāčplēsis un Kangars,
Pati Daugav' dižās bangās,

Dīvā ausmā pretim zvaigznēm
Uzziedam mēs līdzī laiksniēm;

Bet pat kadiķogu saujām
Jāpakļaujas liktenplaujām,
Kamēr bungo bungādiņas
Senas laimes gaišās miņās;
Tur, pa vidu ekvatoram,
Kadiķi aug plušķu spōrām,
Nevaldīgi savvaļaini,
Rūgtu ogu pilnu saini;
Tur, aiz ziemeļpōla līknes,
Kadiķi aiz lielas tīksmes
Pasniedz katram ogas prāvas,
Palīdz kas pret šķāvām, žāvām;
Zinām - rosinātājs sīrups
Pat no iekšām dara tīrus,
Kadiķspēka jūsmīnātājs
Tas ir izdevīgā prātā;

Kamēr kadiķogas sulo,
Padzīvosim vēl uz dullo:
Tu tās nobaudīsi smaidot,
Tevi baudīšu, tās skaitot;
Un tās visas kuņģī birzīs,
Rūgtuma ij neaizmīrsīs,
Sulos rieta blāzmas aurā,
Iekrīzdamas sapņu maurā.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
17:44
30.06.2023.

Žiroskōpā.

Kā aizvirza elpa par bišķiņu, drusciņu
Vienmēr ik matērijreālo uzviju,
Arī drošs vālodžu sirojumsīkspārnīs
Izstumda grodus kā neōna izkārtnes;
Aizblāutas vārdšķīras nometņu funkcijās
Meteōkrāsmatās timpānos ducinās,
Griķīšu spilvenu pārlūku dienestī
Uzliek pa čili uz vārdeņu cienastiem;
Piepēs un mušmīrēs šņabītīs degustēts,
Izlejams aumaļām oranžās medūzās,
Griekiskā manierē olīves audzētas,

Latviskā - alus, pa draugam tas raudzētais;
No seniem tekstiem, kas zālēdājterāsēs
Sapulcē vistas, ir asinis karafēs,
No smagiem māņiem, kas raibina paspārnes,
Zināms, cik maģijas ir uz šīs pasaules;
Svīdinot liesmu, kas skaidās lec pavirši
Gluži kā ģeneratōriskie zaķīši,
Izlobāms teiciens par nākotnes gambītu,
Kuŗam viss dūšā, lai pēcnāvē blandītos;
Noejot zvaigznēm aiz mirdzoša lineāla,
Nerādās laikmezglu filma vairs lineāra,
Repetēšanās un seismiskās pastaigās
Viņģotas kaulslēpes izspēlē atslēgas;
Diskanta vienības zarnvaldes ķekaros
Vairāk pret marsiešiem vakaros nekaŗos,
Jutekļu spaidīklas viltotā serumā
Nonāk ar visumu lokanā pretrunā;
Orgasmu kaleidoskōpiem mirdz daudzšķautnes,
Bravurīgs spiediens ir atmosfēraizsaulēs,
Dūkana smarša no upmalas vēdījas -
Tā jau ir ziņa no vēstuļu blēdības;
Kamēr tvan Urāns ar zibšņveida rakstīkļiem,
Mode vēl zaigos iekš viduslaikpašiņiem,
Untumu darbnīcas kalviski nočūkstēs,
Kamēr dievs pēdīgās patmīlas nočūkstēs.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

21:48

30.06.2023.

Toņmāksla.

Tanī tumši melnā freskā, nodomīgā arabeskā
Tavi porcelāna soļi vairs pie robežceļiem neskan,
Līdzjūtīgā trauksmes zvanā, pārkonvāļu barabanā
Fotogēnisks bišu spiets laiž spārnus tavas elpas sanā;
Tanī koši zaļā acī, dižciltīgā paparaci,
Tev gail sirms tornadō stabs kā pieneņpūka spīvā dadzī,
Tremolētā visurgaitā, čivinošā smagansmaidā
Federēs lec delfīnastes dzeŗamnaudas kultā praidā;
Tanī mēļi bēšā klauvē, mana izskatīgā lauve,
Dzirdamas ir tavas trīsas, kuŗas uzliesmojas kalvē,
Hibrīddzinējos un bučās, arī kādā mīlas pučā
Tev ir priekšrocība liela, kuŗa uzkarsē kā kudža;
Tanī gaiši sarūtotā tetovējumā uz zoda
Tava zvaigznes aug kā gailenes, un zibeņi tur rodas,

**Ja tu tikai paskatītos manās zīlītēs kā rītos,
Visās universa krāsās mūsu sirdis notašķītos.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
15:33
01.07.2023.**

Kad spozme līst...

**Saulgozības finištaishnēs, tur, kur raisās labie vēji,
Viss ar gaismu pieliets jūsmā, dziļi saskan jūts ar jūti,
Kvantu smadzenēs kā rasa mirgo superstīgu pašas
Dažādākās teorijas, kuŗas mīlinās ap zvaigznēm;
Ienirt iekšā uguns spriedzei elektriskos viļņojumos
Tā, lai dabūt spējams strāvu, kuŗa salūtam ir rada,
Sprēgāt ēteriskās sulās, dēkās iegūt dižkvēlību,
Acis kausēt ausmas tuvībā, kas starus sirdī margo;
Baltās teiksmotnēs un strautos izšķīdināt miesas lietas,
Saģist liesmojošās vārsma, nākošas no saules dieviem,
Zibsnīt mēli citrōnmētrās, kuŗas aug līdz bezgalībai,
Uzcelt mākoņzelta pilis, kuŗu kaŗogi pland droši;
Jau te versmo gaismas šalkas, te ir debess dziedētava!
Te žilbs, oranžs sapnis mostas koši dzeltenīgiem ziediem!
Līst pār margrietiņu druvām mēness sīrups saldām lāsēm,
Kviešu lauki atver acis, izplatot vien rīta brīzes;
Še, kur sākas spozmes dejas, meldri līgo putnu dziesmās,
Dzīvība te viļņo garu, dvēseles auž miera kurvjus,
Te par paradīzi daiļo saukt var izkrāšņotos dārzus,
Kuŗos laime uzklāj galdus, brīnišķīgām veltēm sētus!**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
19:45
01.07.2023.**

Naktvijoļu plīvurdziesmas.

**Naktsvijoļu plīvurdziesmas tumšas dvēs'les klātbūtnībā
Staro rieta enerģijas griežu balsu atklātnībā,
Uzduŗ sirds uz artērijas sāpju dzeju fantastisku,
Kur pie Gaujas atvaršalkām laime savas skumjas izguļ;
Uzvar nakti priežu gali, mēnesnīcai ēnas aužot,
Žāvējas kur zelta nauda, senči pārdabības laužot,
Pārskrej putni, zvaigznēm mirdzot, pārskrej atmiņas un domas,
Aizaug lēnām sapņu dīķi, as'ras kaisīdami jomās;**

Bāls jo bāls ir pusnakts vaigs, tas laika maiņas lēnām zelē,
Salds jo salds ir mēness gars, tas vēšas bronzas karamelē,
Tukšumos starp debess pļavām dievi izlaiž ilgu upes,
Lai tās aizved tālā vīzijā, kur pagaist žults un rūpes;
Naktsvijoļu plīvurdziesmas krēslo jāntārpiņu mirgā,
Nāves jātnieks uzliek sedlus baismi cildam, melnam zirgam,
Priekšup nes tā sīvie auļi cauri tumsas bezizejām,
Zaigo kur tik sirmie meži spocīgām un viebtām sejām;
Sirdēsti kā akvareļi jaucas dūmakainā prātā,
Tur caur ūdeni un as'nīm eņģ'ļi sidrabsvārkiem bradā,
Klusējot tie pasmeļ dārgumus, kas izzuduši kaŗā,
Un tad dodas dzelmes skavās prom pie daiņojošām nārām;
Pāri spoguļmiglas trīsām dūdo teiksmas blāzmas sveces,
Apvārkšņotās mīlas gaidas izplēn vakargaismas tecēs,
Sirdī smeldz to melōdijas, dzelošas un kairinošas,
Neatvairāms stindzinājums pretī elles stundai pošas...

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
14:55
02.07.2023.

Mirkļīgums.

Spriedzsēkļu ausmā, kur ieskrienas čiekuri,
Nomanāms gaisā, kur jokus plēš piekūni,
Sakneņu tīmekļos - tur, kur miers nesarūs,
Pazemes mākoņi ziež ķiršu ķekarus;
Auglīgā kūdrā, kur lekni zeļ magones,
Kaviāru pasmeļ tik briljanta kaŗotes,
Lietderīgs bildinājums pōlu censībās
Nočurkst pār debesīm tintē un benzīnā;
Kas var būt daiļāks par dzidrizmeklētību?
Vai tad šī zeme nav guvusi svētību?
Dzīparo saulnāksme retrovariācijas,
Kuŗās reiz uzvešanos māksla mācījās;
Liegi dveš pirksttirpas atmodas līdzskaņus,
Atstāts ir saldēdiens kultūras izskaņā,
Domas par rītdienu strauji met līkločus
Mūzikas lādīšu dzirkstošos pīlādžos;
Tēlojumgreznības lēnītēm dūdina
Skaņas, kas kosmosu gaismēnās plūdina,
Cerētājzvaigznes dzied šepat vien dvēselē,
Šaudamas zibšņus ik pagātnes slēdzenē;
Vai mēs to matījām? Vai mēs to ieguvām?
Vai mēs iekš laikcilpu tuneļiem iekļuvām?
Tur kur sens taifūns griež ūdeņus viesuļos,

Kuŗi kā Atlantīd's viŗņi mūs piesulo?
Ne bija balsis par skaņām tai mūŗmeŗā,
Kuŗš spoguļojas pie aizmirstīb's robeŗām,
Ne bija vilkme no piepeŗa sirdstēla,
Kuŗš visās jausmās vien rūgtāko izvēlas;
Vai tad sens raksturs var klīniski eksplodēt
Vienvirzienelpās, ko liktenim nesummēt?
Atziņa gaida, līdz pārvērŗas maģijā,
Izpaustā, vizētā nākotnes ārijā.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
18:01
03.07.2023.

ŗēlsirdības tronis.

ŗēlsirdības tronī skatiens meklējoŗš
Patiesības naktī nezināmo joŗ,
Migla atjautīga cauri tumsai gail,
Cauri tiem, no gaismas kuŗiem varen bail;
Izčākst saules sūnas, ilgu dzirksts tur kuŗ
Liesmu tālīnu, ko vēji neaptur,
Romantiskās veidnēs asinis sirds lej,
Zina ko tik vaļa - tā, kas sapņus slej;
Mijkrēslī, kur daba aizslēdz svētnīcas,
Mīla vien spulgst pelcēs, kur kā as'ra lās,
Neatvairāms dzinējs - zibens, pletnes draugs -
Pāri horizontam tā kā baisma aug;

ŗēlsirdības troni ņonakt murgi gāŗ,
Cauri aczīlītēm viesuļi vien brāŗ,
Lokās meŗš līdz zemei, lokās gribas spīts,
Līdz to likteņstraumes aizsauc ēnai līdz';
Kur tie dzītari, ko laime loloja?
Kur tā mīlība, ko mātes skoloja?
Aiztvan pārkoņvālos izsamisis skats,
Bālos zvaigŗņu smieklos ienāk dvēs'les bads;
Nekurienes blāzmā maldugunis dedz
Purva gars tas vecais, kuŗu nāve sedz,
Kas drīz dūkstī grimis, rēgu apvārdots,
Sagaida to brīve, reizē negants sods;

ŗēlsirdības troni, vai tu uzcelsies?
Vai vēl manas domas reiz uz tevi skries?
Vai tu liksi vētrai stāt un beidzot rimt,
Kad būs pagājuŗi laikmeti trīs`simt?

Debess kliecināsies, mēness spoguļos
Jūtis dzidrināsies, saule roku dos,
Mājup steigsies putni, dziesmas margojot,
Nepaies ne mirklis, ļaunei vergojot;
Nakts kur šķelsies pušu, brīves dragāta,
Ausīs godīb's kroņu svīda bagāta,
Iesim jaunās ārēs krāšņot radību,
Lai ar līksmi sētu zelta labību!

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
17:47
04.07.2023.

Brīvlaišana.

Jel spītē vēl, vienaudzi, vienradžu sacīkstēs,
Dziesma vēl mājot tur piepeši uzdrīkstēs,
Deja tur trieksies iekš krāsām un dedzības,
Izaugot spēkiem no daudzburta secības!
Spītē vēl negaisam, patrijas aulēkšniek,
Ka tikai briesma, vēl mirdama, saulē tiek,
Jampadračdzīrēs un rimtākā ritmiņā
Ačelerandosies godalgu īsziņas!
Tik no tiem erceniem gribdziņu jūsmatās
Kveldosies valodas tekoņās uzartās,
Vēl pa vien' svilpītei delikātčaloņās
Tincinot izpeldēs modīgā Boloņā!
Pretrunu tīmekļu medīgās izpaušmes
Lauskās un pretmetos ātri sniedz izlauzties
Mākslai un funkterim sālītos uzskatos,
Gaismai un bruģstarpām patiesā Užavā!
Spītē vēl, dolomīt, kaļķakmens nodevas,
Daiņojot glīši, tu apgūsi operas,
Zināms, cik sīki ir mūslaiku skudrcēļi,
Kurš zin' operēt Baltijas bušmeņi!
Izraksti nopietnas, cirkcienīg's grimases
Tu, kam vissaldākās konfekšu izlases,
Nauda ar' atnāk, kam stabila dižfronte,
Kamēr laiks cīnās ar kol'rītām trīspantēm!
Katreiz, kad jāatsāk meklējums klauvēkļos,
Smaidi vien, spociņ, šais kanabisgrauzekļos,
Jēgtures draiskuļi - īpašie censoņi
Būs gadu mijas visskaistākie mežoņi!
Mūzikā zvīļosies aromāts juteklīks,
Tavs ir šis uzdevums, glancēts kā ametists,
Biedr, vai zini, cik teku šeit izvadāts?

Esi arvien daiļas cerības melomāns!
Un, kamēr mušas ar odiem vēl cīnīsies,
Tavējā elpa par tauriņiem brīnīsies,
Oriģinālākais pastāvēs priekšībā -
Dakstiņu ainās ik slavēņa ciešībā!
Un, ja tev pārmetīs gulvietas lūzumi
Visu, kas atnākot, aizejot dusmu mīl,
Tīci, ka zvaigznes ar' pārlidos viensētās
Tur, kur briest pārgalves dzimtajās pilsētās!
Tad, kad būs sacerēts viedoklis skrajākais,
Arī miers-dzenulis nebūs vairs vajātais,
Drošsirdi, apreģo jaunības zvērestus,
Kurī pleš idilles dzīvžogus šķērētos!
Spītē vēl, labdari, riekšavas cukura
Iztēles vajā un dievotā rakursā,
Tukšumu spēlēs un dūmakas tīrumos
Apbērē likteņus burvīgos serumos!
Tur mozaīkās un labirintsegumos
Jūra dos visu tev sevišķos bēgumos,
Izvalbīs skatienu dārgakmeņpalienes,
Dāvājot mīlu no aizmirstas malienes!

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
13:47
05.07.2023.

Šepat.

Kaut kur gaida - zinu jau - tā ausma, kurā ēnu nav,
Kur sadrūp nāves kaulu smārds, dzimst jauns un augšupceļošs vārds,
Tas sauc uz tālo dzimteni ar katru gadu simteni,
Kur putni laidelē un spurdz, ir dzīvīb's kveldinājums kurts;
Kaut kur jau gaida - ticu es - tā zvaigzne, kas no mazotnes
Jau viegli zaigo pasaulē un pavasaros gaviļē,
Iekš viņas ronas sapnis mans kā svētā nama krustabzvans,
Kas šķīstā dzīvē spirdzina un goda ceļā aicina;
Drīz nāk jau diena laimīga, kas uzplaukst Dieva ganībā,
Kur elles izkopts pīšļos birst un jaunums mellais klūp un mirst,
Uz saules druvu pušķotu steidz kājas, lai to bučotu,
Nakts atvadās un maigi plēn, vējš baltus mākuļ's šurpu dzen;
Ak, tēvija, šī mantotā, ar vainagvijām rotātā,
Cik sen jau tevi mīlēju un tevis prātā ilgoju!
Še dzītars dārgāks raibinās un liepzieds ģiedas smaršīgāks,
Še ozols izaug varenāks - tas brīnišķais tavs mūža sargs!
Ak, tēvija, šī kuplainā, nekad lai tevis nemainām
Pret svešu zemi brāzmotu! Ak, darīsim, lai lāsmotu

Tavs gars šē žilbā pasakā kā cēlo senču grāmatās,
Kur labais nāk ar uzviju, lai brīvību ar' pestītu;
Tepat vien gaida - liecinās - tas jums, kas sidrablietu dos,
Kas saulē makten zeltīsies un dabas dzidrei ģeldēsies,
Un saies kopā tautieši, kas valstīb's vērti sirdī zin',
Tie apsveiks atmodu ar duk', kas laistās debess brīnā, lūk!
Tepat iekš dvēš'les paijāta un Laimas klēpī auklēta
Ir zeme, Dieva gādātā, - visdzižākā no dāvanām,
Lai tagad darbu protamies un jaukās tekās dodamies,
Kad svētkos līksmi uzdziedam caur dejām, gaismas uzlietām!

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
05:05
06.07.2023.

Kvēpapatija.

Tā garša uz jutekļiem medaini spīva,
Tā tabakā kalkulē satelītšķīvjus,
Tur gudrie pie kumosa tiek līdz ar nagiem,
Kad jāpaliek mierā ar uzvilktiemi frakiem;
Tā biezinās gaiss, palikdams sevī pašā,
Vēl kamēr sirds juceklis neitrōnus bražā,
Pakšķ terīnēs asiņu šaltis un stigmas,
Kad tumsība aiznes prom godības likmes;
Kā ēnojas savādie ekrāni kinō,
Tā zibeņus raida kāds skumjš arlekinō,
Jau griba ir nošķelta no prāta nostan,
Kur tagad tā dievišķos gaismekļus posta;
Vien piramīdsmailēs un elpceļu jūgos
Kāds citplanētrādījums siro, kad kūko,
Tā garša uz jutekļiem sulojas asa,
Kad reptiļu dēļ šķobās molekulmasas;
Vai pamest nu tagad šīs kalnāju saknes,
Kas rūsganos gurdumos jaunas klāj plaknes,
Vai pārmākties mākoņiem pāri un ticēt,
Ka parvērums būs kādā Eifeļa spicē?
Priekš`nojautas dairās vien spārnus met sāņus,
Kur pozitīvs ķieģelis krāj lillā māņus,
Pa kuŗu gan laiku bij tumsusi saule?
To atbildi zin' varbūt tik senču kauli;
Ak, piedodiet, mostošies, man manus sapņus,
Ar ogli kas debesīs melnus velk apļus:
Dzi, kritīs tur rasa un gaisā ar' šausies,
Bet tikmēr vēl, dziņa, uz ēdeni lauzies!

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
15:05
06.07.2023.

Uzskatnormu fabulradne.

**Parunāsim lietvedīgi - centrifūdziski un sīki -
Dziļi, notaļ izturīgi, brīvi, cēli, nometnīgi,
Lai mūs nevar izsekoti, augš' uz sirdslaimības noti
Lai mums nesas laikpiepilde, daiļa tā kā barokbilde;
Šis ir mets, kad jāparādās, mājupceļā priedes stādās,
Skurbst jau domas, sareibst skati - palikuši pliki fakti,
Bet aiz visiem paugurknābjiem lemts ir kļūt līdz kaulam slapjiem
Brīvmūrnieku trejvienībās, biezās, skaņās, simfoniģās;
Kas no tā, ka diži bijis? - jāgaida līdz pulksten trijiem,
Tad būs atkal viessapratne, ko līdz debess jumam atnest,
Ko nu mazam bērnam dāvēt, lai tas rimst tik klaji žāvāt,
Jā, pat naktī miegs lai nenāk, zvaigžņu piens kad ieplūst vēnā!
Parunāsim rožaināki - traki smagi, brīnišķāki,
Kamēr izveidojas auklas, iepīts kur ik cīņas sauklis,
Tad no murdiņiem būs vēži, dāmām - smuidri augstpapēži,
Un visfeinākās no miņām - pamats jaunām laikaziņām;
Vēji tā kā savtīb's mūži allaž zemi plūkājuši,
Aptīrītas dvēselītes vārījušas kumelītes,
Un pat trani, seni, lēni, bijuši vien manekeni,
Ievērojot likumveidnes, valkā ko visjaukas meit'nes;
Dziļi, notaļ izturīgi, brīvi, cēli, pašvaldīgi
Rubinās iekš tveices rīki - gaismas caurvedīgie triki,
Un no muzikālām sejām, etnosiem un rēderejām
Jubilācijās un dzīrēs danco kādreizējais mirējs.**

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
14:36
07.07.2023.

Gaidpulksteņa precizitāte.

**Izsens vārds un stipra griba, Skaņutēva izkoka, -
Tālejoša gandarība - visu saulu skreja svēta,
Mundiegos un ačikopos akordeonitātes pulsē,
Stīdzniekbišu vaļa stropos dievi apjumības pulcē;
Še ir reljefs vaskadrānām, še ir teikšana un slava,
Turklāt tetovējums kannām, kušu izcelsme ir prāva,
Pārsteidzošu kvalitāšu jaudas nacionalitātēs**

Gana daudz ir augstu klašu, kuŗu nozīmīgums datēts;
Pārveidotos vulkānzvirgzdos taustiņlīgas izkrāšņojas,
Un nevienos naskos pirkstos neaiziet ne trellis bojā,
Pulverstiegru mīcāmmālos rumulēšanās un pelde
Sasnieg vaŗavīkšņu vālos, fosforizējoties velkmē;
Izsens vārds un gala laidums - bērņīb's apvārķšņotais vilciens,
Izsapņotais mellenkloidums - melodramatiskais spiedziens,
Pārkrīt birztalām viens stariņš tīras, apgaismotas dvašas,
Un pie sakarības arī uzzied nostalgijas dažas;
Skropstu tušu maskarādēs klusumdārdi nenoviļas,
Fušierus dievs liesmās matē, jutības kad tanīs sviļas,
Pārāk pareizs demolētājs rubikkubus nepatentē,
Kad viss trikotāžas ērtais mūžs ir saspiegts kasešlentē;
Cīnīt jācīnī šis elkon's jautras drumstapacietības,
Mīlību pie sevis velkot, tad kad iztraikšķīties gribas,
Katrs raksts jau grāmatzīmē izausts fermōnos un kvarkos,
Kamēr dzeja sevi rīmē, noģērbusi rītasvārkus;
Izsens vārds, tikpat tā nieka, kad nav saspērusi trieka,
Jaunveikts polšs - nekāda prieka! - vajag aculiecinieka,
Pliukšķis necenzēts iekš baržas - melodizētiem nu svētki -
Tādas jūsminātas garšas atmirdz niktogrāfiem jēgtiem!

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
19:19
10.07.2023.

Rītnāve.
Lirika.

Rītnāves bezmiega stālīsalmu degšanā
Tabakas gruzdoņa smilkst saules lēkšanā,
Violets un nosvīdis, rīts tāļi mudina
Jausmas, kas mīlu tik kaismīgi kutina;
Iepretim baznīcas vecajām duravām,
Jūrām, tik bezmērķīg' sviestām un buŗātām,
Saslejas meži, kur fantomi piemājo,
Kūstot un sasalstot zilganos ziemājos;
Vai neba triecis būs mani kāds austrenis
Projām no dziesmas kā aizmirstīb's tausteklis?
Vai neba jutis es blāzmoto sirdsstīgu,
Kuŗu mēdz dēvēt par naivu un mirstīgu?
Vasaras naktīs tik klusi un tramīgi
Kvēl manas dvēseles tumsnējie kamīni,
Līdzko es liecos pie oglēm, tām gailošām,
Saskaŗu meldiju balsenēm vaidošām;
Izvētīts spriedums pēc mirklīgiem untumiem

Asinis dāvā tik murgainiem dunduriem,
Jāmācās kuŗiem ir iztēles valoda,
Sapnī kas spraukas no mūŗības avota;
Tikšķ brīdis strauji kā lietavu murdoņa,
Sirdī kāpj neŗpetna kailatnes urdoņa,
Necerēts spīdums no rītnāves kustības
Veldzē drīz vēsmas iekŗ ķermeņa durstības;
Zīmogots skrejceļŗ tvan bezmiega stārstos -
Kaut jele viss kaut kā citādi pārvērstos!
Uzaustu ōdas kā dievietes kaklā man,
Vīns lietos aumaļām galdautam saklātam!
Tumst sejas dīvās iekŗ valpurģu treniņiem,
Sviedri rit sīvāk no kairģiem deniņiem,
Poco tranquillo karst zvaigznāju liesmekļi -
Saŗķeļas zaros kā ērmģi briesmekļi;
Rītnāves spokos un izdvestos bālpantos
Mīla veic visu, ar laimi lai apkamptos,
Verd mūŗu izrādes naktstauriņlīkločos,
Vīzijas tek ūdeņos neizsīkstoŗos;
Cel mani pāri, ak, slimģģ nostādne,
Debesskrāpjdzelŗiem, kam bijģgas norādes,
Pāri ik ķebērķļu ļodzģtām stichijām -
Bģbeļu ārdiem un veltģģm misijām!
Cel mani pāri, ak, rītnāve badģģ,
Kalniem, kur visi pēc kārtas mēs sadģģm,
Pāri tām kreisajām valdģķļu senstraumēm,
Traumpunktu gadiem un zaimģģm estrādēm!
Klust lakstģgalas, no pilsētas bēģoŗās,
Gaida, kad irs gaisu prestiŗes nāķoŗās,
Skan tumŗi vārdi iekŗ nelokām's bardzģbas,
Rēģojas saule kā izķūstoŗŗ marcipāns;
Smej vella daiņas kāds pamiris pūŗļotājs,
Vai tik tas nebūs řŗ ēŗas gurds ķoŗļātājs?
Vai tik pēc mīrkļa řŗ neskanēs ārijas -
Dzģtas no senatnes, jaunu kas darģja?
Saule ķrģt zemu, tikvien nepiecēlusies,
Cģnās řŗ gģriba, no gaismas ķo smēlusies,
Plakstiņi, cieŗi kā subtrģpu vģteņi,
Vēģo, kā projām slģd ekselenčģteņi;
Vēstules manas nes vēģŗ goda laicģbā,
Mainās tik ēģtera esenču vaidzģbas,
Plosās tik sirds dziļā rītnāves gāģģbā,
Kuŗa sen diedzēģjus' atmiņas vāģģbā;
Vai tad řŗ nebūs viet' dardedzes lietsargam,
Audis kuŗŗ debesis lģnijām iesāģtām?
Vai tad řŗ putni sav's sacenŗus neguldģs
Gubās, ķo veidoģis laiks - ēģru rekrģģtis?
Rītnāves sprukās, kur ierakstģģs apkāģtskats,

Gausajā stilā vien sirmo guns kaŗarats,
Iztvarstīts dzejā un piemeklēts nācijā,
Čērkst savas ilgas tas transplanētrācijā.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
23:10
10.07.2023.

Visizskatīgākais lūgumraksts.

Kas lēmis bij' nolaikā - nolaikā ņēmis
Pa pieri līdz īstenai repliku straumei,
Kur laistījās meži kā atskaņu skvēri
No rūpnīcu dūmiem līdz baltākai aubei;
Kur vandījis pirkstus ar balalaikskanām
Uz akustikdobēm kā mopēdu jundām
Šis greizais, kas palīgs ir ritumu maņām
Un svešvārdu rādnieku vīnspaيدا spundēm;
Tik bieži no pārveizu sliežceļu dogmām
Uz kaviāru triekšanām ticības eļļās
Līdz saskarsmju safīri prelūdijsdomām
Kā kuteri blanšēti vienzīmju ceļā;
Vai atgriežas asumu labad reiz autō,
Kas dzinuši asnus, kā šķīdami flekšus,
Kur piepildās fermātu plaucējums rautais,
Kas palaidis ļekas uz nākotni bēgšus?
Te uzrādās dzīvības ļenganās lāses,
Kas ģenerālklasēs dobj raižpilnu usni
Pa pirmveidīgzonām, kas spalgi sit vāzes
Uz retrofilaudzēm, kam dievs vēlē uzsnigt;
Vai skalpastru slēdzienu dopamīnvārti,
Reiz šķīduši mantrās kā kapteiņu mezgļi,
Nu spēs ķītrus uzmešus seģenēs pārdiegt
Tai mūžā, kas turīgi ādu griež segliem?
Tik klajumu smērvielu zintnieku dzejās
Vēl šodien mirdz silikōnreptiļu svārki
Kā stāvbrīži trombocītizspļautās dejās,
Kam lemts palikt cieši un reāli bargiem;
Kas jautis bij' pretkursā - pretkursā mācies
Kā reiboņas solfedžō aplausu stendā,
Tas palika dežūrās, raugot, kā atdziest
Karsts asiņu lērums tai žiglajā Ventā.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
14:28

11.07.2023.

Duolīze.

Saržs seržantam auž gadskaitļus, uz pulvertorņiem veļa žūst,
Kūst siderbikšu saldrošme, kas pāri tālrunreidiem plūst,
Klust rotaļpūķu dumpīši, kas krējumu tad ņemas lakt,
Nakts viesuļveida krustiņiem dod vaļu sidrabpārslas zagst.

Ris šefpavāru kambīzēs pa pārsteidzoši polārai,
Ai, arī kulinārai vēl tai mākslai, kuŗu brīvē laist,
Gaist iznesības kaltētas no pterodakstiņjumībām,
Kam saspurojies telegrauds sniedz spēju zelta naudu kampt.

Arvienu grūtāk izliekas gūt lineāru spraidīklu,
Lūp tāsis melnā izsaprņī, kas bumerangus aizstiklo,
Plok bižutēri sulfidi, kā ķērpji tveicē saplok tie,
Tiek gaismai uguns klāt bez mit's, kad dievi smaidus projām liek.

Tikvien, cik gribas atlicis,
Jauns sējums traki vizuļo,
Un gaitu krāsa nemelo
Par to, cik nesamaksājams
Ir viss, kas dūšā palicis -
Ne mats, ne schēma vārdota,
Ne humoreska pārdota;
Cik viss ir jauns iekš gaismas šīs!
Vēl oļi viņu paēdīs,
Vēl viņu vaiņagos kāds vīs!
Tikvien, cik netaisns ir vīns,
Pus`pēda tumsā dzirksteļo,
Neviena vairāk nežēlo,
Kas pieticīgs un vazājams:
Vien pāri gadījies kāds smīns
No zibens pliukšķa spārdoša,
No pārkonrīkļa dārdoša,
Kad atzaigo līdz sirdij viss,
Kas negalvojot tomēr dzīst,
Līdz metas bezdibenī krist!

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

20:55

11.07.2023.

Izcelsme.

No melnākās pusnakts un baltākās dienas
Tavs sirdsavots plūdināts dzīlēs,
Kur mīlestības stunda klāt paslepšus pienāk,
Kad sapņi skrej dvēseles vīlēs.
Kur dramatisks villojas naktssmerčs - tornadō,
Tu zvaigznēs ļauj krist saviem matiem,
Kur birst gaismas smiltis uz versmaina platō,
Acs aci iekš mīlas drīz satiek.

Kāds rūgtums ir ienācis ēnainā spēlē,
Kad rīts jāgaida trejus mūžus!
Vai labāk tai iztēles dzemdētā ellē,
Kas audzējusi daiļus plūšus?

No skaidrākās debess un tumšākās ogles
Ir sviedrēts tavs garaspogulis,
Un visums ir sakošļāts iekš karstas žokles,
No kā nāk tavs kāvkaļa kūlis.
Tur sekunde gaŗa kā elpa no vēja,
Kas priekšā stāv mums jūtu lokā,
Tur svētbrīdis skumjš tā kā likteņa smejas,
Kas iesitas vētrlaikā logā.
Un esi tu dievišķa pulksteņa svārstos,
Kad atbildes zini jau agrāk
Par visiem, kas slīkuši leviatānnārstos,
Kur gribējuš' laimību sakrāt.

Vien fantasmu medībās veikties var tagad,
Kad krituši eņģeļi dūkstīs,
Tur rūs tava sērdiena - jūgendstilplakāts,
Kur rekviēmus mute sūkstī.

No bezceres visdzelošākās un spara,
Kas plaiksnījas elektrōvilkēm,
Tavs skaistums vēl manī ko īpašu dara,
Pirms aizpeld prom kosmosa zilgmēs...

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
23:09
11.07.2023.

Prefektūra.

Dāmokla sirsniņa - bezvārdu gruveš÷
lekuļas okeānu dzintara lejtekā÷
Prāvformas žilete - poltergeistfabula÷
Kņudinās filmzvaigžņu zibspuldžu eklērā÷
Paraplānziņnesis - cītīgais neprātis÷
Izlasa piktogramm's sintēžu fasādēs÷
Katķismu plejādes - raksturu sandales÷
Savērpjas piedvesmas diktētās basenēs÷
Puiciski cirvjkāti - sadales piltuvji÷
Režģojas bezburtu jaunrades apcirkņos÷
Putniskie brāzieni - maiņstrāvas žuburi÷
Žadziņas dancina metropōļatviļņos÷
Ārpussirds sankcijas - viltīgās nemaņas÷
Izskolo kruīzus scholastik's ģērbtuvēs÷
Kļūdīgie kukaiņi - piepešie kakadu÷
Pārķēdē mutvārdu zobgaļu nestuves÷
Distantie budēļi - saulvalžu ģēniji÷
Fabricē brīnumbērn's ziepjainā smaidīklā÷
Titilbju prēmijas - brauktuvju mērijas÷
Rosina binokļus spoļvijām palīgā÷

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
13:59
12.07.2023.

Atlaid sevi.

atlaid sevi
rūpinies
oranža plūst medus straume
pūtinies un galvu liec
horizonta putnu dejā
palaid brīvē atslēgas
ņemtas visurgājējībānos
mīla skūpstīs kailstīgas
bezcerības klinšu krastā

atlaid sevi
nežņaudzies
laba ir šī pūta sejā
kur pār debess piedošanām
sakrāsojas vieglas šūpas -
arī mākoņiem ir sirdis
bālas gaismas atōlos

atlaid sevi

sapņojies
viļņu aiju liegās lūpās
kur ar tūkstoš dzītarīņiem
gaida tēvija caur mūžiem
asaras kur žāvē vējš
vasaras tas nāvē spējš
palikšanas piesātībā
dus kur sirni sentimenti

atlaid sevi
noreibsti
bišu stropu lēznā ēnā
kur bez zvaigžņu kamoliņiem
ir vēl ceļš iekš smilšu kāpām
sāpīgi kur pulsē sirds
viz zibeņdievu brīdinājums
neslīkt jūras dibinā
savu dvēš'li zibināt

atlaid sevi
ilgās miedz
krēšļo cukurvates mēness
kur aiz pagājības smeldzes
gribas mazliet īstas laimes
atlaid sevi
klāt jau riets

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
19:42
12.07.2023.

Vietvalža mezochromatiskais izpilddirekcijas mantojums.
Balāde.

Dzīvoja Vietvaldis parastu dzīvi,
Un neapstājās viņa sirds, ko kā rīvi
Viņš rīvēja naktīm, kur klaidoņi skrandā
Kā perkusīvizteiksme, dziņa un banda;
Uz priekšu arvien traucās Vietvalža griba,
Kas, kastroljiem šķindot, vien gaŗām tam ziba,
Tam mākoņos tupēja alkas pēc saules,
Kas nevīpsnāt' dubļos un pērnajos praulos;

Cik uzrakstīts bija tam Vietvaldim spaidu,
Kas pametās sāņus un peldus, un laidus,
Tik patvērās kopsakars dvēselē šamā,

Līdz pārvērtās pasaule skanīgā kramā;
Vai esam mēs Vietvalža ģēniji skaudrie,
Vai viņš kādreiz bijis mūs' labiet's un tautiet's?
No Prūsijas dzimis, no Leišmales cēlies,
Tas kaņojis Kursā kā Laimiņas dēliet's;
Tik daudz arī sacīts ir par viņa dēkām,
Kad bija tam viss kādreiz ticis pa spēkam -
Ij zobratu labot, ij kalnus mest jūrā,
Ij ceļot pa upēm aiz līdeku spurām;
Šim Vietvaldim, saku, šim augstdzimušajam
Nekad arī nebija lemts iet uz mājām,
Tas pulcēja zvērus un putnus jo jaukus,
Lai dzīvotu sūnainos akmeņu laukos;
Tam bija gan draugi, šie vientuļie gnīdas,
Kas gulēja vīnā, kas izliets uz grīdas,
Tik atmiņas daiļās uz Vietvalža pieres
Bij' saaicinājušas šurp miljardieres;
Vai tiku jau teicis, cik Vietvaldim gadu?
Vai kuŗš gan tos saskaitīt var tā kā matus?
Viņš cēlējspēks bijis gan untumu kungiem,
Gan pārtikas gādātājs dobjajiem kuņģiem;
Un - vai! - cik gan dukas tam allažiņ bijis! -
Kad vakars ar rītu bij' ekselent' mijies,
Tad Vietvaldis pacēla namus un pilis
Un meta uz augšu, kur debeši zili;

Vai jaužams, ka mīla tam bijusi sirdī?
Tas mīlējis Margrietu, no skumjām šķirto,
Tā bijusi vienmēr tam acuraugs varens,
Lai tiktu pie tās, viņš pat mērojis mares;
Un vai tikai biogrāfiskajos stāstos,
Tas viltības lauzis bij' sendienu lāstos,
Vai Margrieta bija tam mūžīga mūza,
Kad balss tam kā pērkonis dimda, kad lūza?
Lūk, to jau var rakstīt ikkatrs, kam vaļa,
Cik Margrietai bija pie Vietvalža daļas -
Cik daļas pie dārgumiem, sapņiem un dvasas
Un cik tika Vietvaldim gan viņas pašas!

Ak, notika tas kādā lietainā dienā -
Mūs' Vietvaldis latviskā liedagā ienāc',
Tur bramaņi putni to apsveica braši
Un dāvāja zivis tam veikli un knaši;
Tur sēdēja Margrieta, vaiņakus pinot,
Kā sentēvi saka - tā noslēpum's zinot,
Tā dāvāja niedri šim izredzētajam
Un skūpstu viņ`klaidam, tik spodram un klajam;
Vai noģida Vietvaldis vētraino aukū,

Kas skrēja caur brazdieniem pār puķu lauku?
Jau mārītes paslēpās iekš viņa ķešas,
Līdz palika Margrietas aprises svešas:
Tā melnbalta kļuva un nogūlās smilktīs,
Bez dzīvības saļima aurotās ilksīs,
Un viņi no rokām tai kronīšos skaloj',
Līdz izģinda viņa, kā putas ar' baloj';
Un zaudēja Vietvaldis pastāvīb' veco,
Vien juzdams kā ledu un spelgoni plecos,
Tam gribējās aizkūpināt senču pīpi,
Bet rāva no rokām to pazemes rībiens;
Vai nelaime liela bij' nākusi krastā,
Kur mīla bij' plaukus' ik osī un lazdā,
Vai visurgājības bij' plūdušas bešā,
Kad aizspurdza laimītes prom tālā mežā?
Tur satikās vēji no visajām debess
Tām pusēm, tie plosīja garu un drēbes,
Brangs lietus kā bites tad sadzēla abus -
Gan Vietvaldi stalto, gan Margrietu labo;
Vai viņi jēkad dzīvos parastas dzīves,
Ko reģoja savulaik viedajie krīvi?
Vai lietus reiz stās, kad nāks gaismotā stunda,
Un kājas tad pārņems vien līksmīga junda?

Jau aptrūkstas sakāmā varoņiem mūsu,
Un darbojas dabasspēks diženu gūzmu,
Kas darās gan Vietvalža sūrajā prātā?
Vai Margrieta modīsies mīlības badā?
Ris dejas, bet vai gan tie dejnieki būsan,
Kad apskauj tos sēra un salpetra rūsa,
Jūr' bango kā pekle, dzird kaijas vien ķērcam,
Plīst idille krātā iekš bezrimas tērcēm;
Te Vietvaldis sirdi sev izraun no krūšu
Un ieliek iekš viņas vis' sparū un dūšu,
To saplēš simt driskās un izsvaida riņķī,
Vien izdziedot krākoņas balsī kād' ziņģī;
Mirdz saplēstās sirds gabaliņi kā zvaigznes,
To spīdumu vēji pie Margrietas aiznes,
Un pamostas viņa no murgainām sāpēm,
Jau uzlūko Vietvald' ar jutekļu slāpēm;

Jā, kamēr vien vētra brāž varoņiem pāri,
Dzimst liedagā mīla, tik makteni kāri,
Lien Margrieta Vietvaldim iekšā sirds vietā
Un paliek tur, likteņa kamoliem sieta;
Vai kāds varēs teikt, ka būs miers kādreiz oļos,
Kur Vietvaldis mūžīgi neprātīgs soļo
Gar jūrmalu žilbto, kur zibeņi plosās

Un Margrietas gurni iekš vērpetēm grozās?
Vai varēs kāds spriest, ka krasts ūdenī kritīs,
Ka tad visas briesmas iekš mirāžām šķīdīs?
Tur dzīvos reiz Vietvaldis Margrietas sirdi,
Vien uzkuŗot naktīs pa asiņu pirtij.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
17:17
02.07.2023.

Dailinieks.
Balāde.

Daudzšķautņu jachtbuŗu vientuļās sāpes
Kā ikdienas plīvuri izdzenā domas,
Kur secīgums iekalts, par spīti šīm vārsēm,
Kas dīlušas okeānu mirdzumā tālā;
Kur izskatīgs mākonis birdina lāses,
Kas briljanta spīdumā atsauc pie dabas,
Meŗs viļņojas gigantu debeŗu dzīlēs,
Kam jautājums uzdots, bet atbildes nava;

Tur slīd buŗas skumjākās likteņa grodos,
Kur dūmaka izgaist kā nākotnes tēli,
Vien atliek tur atzīties laimības saukās,
Kad vīzijas uzliesmo bangotā skrejā.

Tur krastā sēd vientuļnieks mākslinieks frakā,
Tā pirksti tik viegli tek krāsaino ceļu
Pa lapu, kur sakārti dienvīdu putni,
Kas ēdenes dziesmas zin' atminēt balsīs;
Un atgrieŗas vēlreiz šī dailinieķ' nodoms
Pie ilgām, kas vaŗotas auseķļa templī,
Kur svīst cita saule ik reizi pēc sevis
Kā vējotā idille auros un šalkās;

Aķ, mākslinieķ, sirmgalvi, rīts tikko modies!
Vai tu jau pa apvārksni tālāķi dodies?

Aķ, uzglezno mirkli, kad samijas meti,
Kam līdzsvars ir garā, kam sviedrēķas smeldze,
Vēl uzmet tos toņus, kas svētumu glabā,
Lai ūdeņi zinātu būtību savu!
Joproķām tie skaloķas, brīvi no rūpēm,
Un vizina mīlu, kas liedaga austa,
Tie aizskalo pilis, ko cēluŗi visi

Šīs pasaules bērni reiz basajām kājām.

Un jachtbuŗas iztālēm aizsauc ik vārdu,
Kas nopūtās lauŗas no diŗgara lūpām:
Kur meklētā aina, kas parādīs laimi?
Kur remdētās ilgas, kas klieguŗas sirdī?

Ak, mākslinieŗ, sirmgalvi, rīts acis vēris!
Cik stadiju vēl tava ota ņe mēŗis?

Vēŗŗ dzestrs jau izmargo oŗos tā dvaŗu,
Kas aiziet lŗdz pasaules galiem tā spēķā,
Gars piepūŗas lielāķs par dvēseles sparū,
Lŗdz noklust pie skatiena zilganām as'ŗām;
Un kristāla veidolā apvārķsnis ļautā
Par grimuŗām ļaimēm iekŗ dziļākās dzelmes,
Kur ērmotas zivis grauŗ likteŗa astrus,
Ar kuŗiem ir savŗtas dzŗvŗbas dziŗņas;
Un apvārķsnis slieķas aiz sevis nu paŗa,
Kā lūķodams āres, kur gaisma būs gūta
Kā savēŗjā daina, kas ūdensspoguŗos
Dzirkst ļaikmetu ēnā kā atķlāsmē ļauna;

Ak, mākslinieŗ, sirmgalvi, rīts dŗvi blāzmō,
Un zibeŗu ņautras jau māķoŗnos asno!

Kauc sirēnas, aprij drŗz ūdeŗu vāli
Tās ļachtas, kam sveŗas bij' dievŗŗķās dziesmas,
Un ticŗgo ļaivas jau dzelmenŗ ļaiŗas,
Kur sakurta malduguns senatnes sirdŗ;
Kam dvēseles celsies pie apķaķsmes cēlās,
Kas padebeŗķrastos vŗd purpura ķlintŗs?
Kas uzķleznos stundu, kam baķķķķa ķriba,
Kas ņauŗķalas dzemdē iekŗ oķeāna pālķ?

Ak, mākslinieŗ, sirmgalvi, saltas ņķs dusmas!
Kas aķķnās ņurpu pie ziedoŗa ķūsmas?

Kur ledus ir ņķķēlies ar asāķķm ķantŗm,
Vien meķķķķas prāts savā nostāķķ sāķķ,
Kur briesmās aust mirāŗķas ķķldētā maŗķ,
Vien plauķstā ķulst atķalss no zaudētās ķķņas.

Vēŗŗ dailinieŗ' ļapu plēŗ ķabalos treķos
Un nes proķķm selķķ, tos ļauķķdams ar putām,
Tur uzŗķķķķķtie sapņŗ ar murgiem nu mķķas,
Lŗdz izķķlūst viss oķeāns ar ķrāķsainu vķķķķ;
Un mālķķķķķ sarodas tūkķķķķķ, ķķķķķķķ,

Lai dailinieki' līdz ar pazemē rautu,
Kur asinis viņa ar pirmspēkiem dzītos
Tai liesmā, kas mūžīgās radības attēls;

Ak, mākslinieki, sirmgalvi, klātu nu nāvē!
Vai spēsi starp stichijām mierīgi stāvēt?

Brūk krasti, un buķas jau deg spožā saulē,
Kas izmirgo starus caur pasaules lodi,
Un priekšnojaut's patiesas tapušas mirklī,
Kad svabados kuģus vējš atvaros meta;
Vai jaunajai algai dairs iznākums ticis,
Kad dārgumi slīga iekš ūdeņu lejas,
Kad pastāvēj' tikai šis dailinieks viedais
Iekš idejas spožas, kas nemira tumsā?
No chaōsa zibeņu lietavās plašās
Vien uzgleznots brīnums dedz laimības gunis,
Kaut ķermeņus sadriskā austreņi naigie,
Šurp atpūsta cerība zvaigžņotā jausmā;

Ak, mākslinieki, sirmgalvi, gars gaismā lidos,
Kad albatross dzītarus aiznesīs rītos!

Tās buķas, kas grimušas dibinā tumšā,
Vēl gaidīs simt mūžu, līdz ugunis baisās
No sāls izkveldinās un izžāvēs tilpni,
Vien atstājot kanjonus tukšus un kraujus;
Tad atklāsies gruntis, ar dārgumiem sētas,
Un notriepsts būs viss mākslas noēnām spilgtām,
Tur sazaļos zāle, kad mirklis cits ausīs,
Kur sēdēs kāds dailinieks, smaidīdams skumji.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
12:30
13.07.2023.

Glisandō.

bēšīgo mākoņu neatkārtojamajā stilā
izceļas uz vasaras fōna
vaļavīkšņu turneju nepastāvīgie nokrišņi
svētīdami pasauli ar pārbagātu mīlestību
izkaptīm dancojot plāvēju rokās

kur neizdibināmas bailības
smel melnrakstus baltajā jūrā

milēniumu sacensības
sprāgst vai pušu
no ādas lienot laukā

te izplūkāts vārds
te pieradināta doma
un visums gaida
kad to nokristīs
elementu vārdā

tad arī guļamvietas top par zārdiem
kuŗus nokurina saulgriežu ilgās
un robežkontrōļniekiem
izjūk sudoku rezultāti
kaislību piemiņu gadadienā

bēšīgo mākoņu neatkārtojamajās piruetēs
piltuvju cīņas par zibeņu vietu debesīs
joprojām šņāc kā leiputriskas čūskas
izskatīgos un makten zolīdos apvidvārdos
kam putekšņu vara un dzīvsudraba piemaisījums

un mēs
tie galvenie no salikteņiem un trejdabjiem
uzlūkojamies bezprecedenta debesbraukšanā
atminēdami maģiskās koloratūras
aizmirstības jēgradnes retināšanā

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
11:43
19.07.2023.

Vakara izskaņā.

vakara izskaņā trokšņainās ēnas
pārpludināja sveču dūmaku
un tikai sirds kaktiņus
pāršalca domas
par iznesīgiem jaunekljiem
un tīksmīgām jaunavām
pēdējā vakarēdiena realitātē

juvelieri parūpējās par mijkrešļa dzidrumu
āfrikas banānvācēji - par maizes laušanu
aborigēni - par muzikālo piepildījumu
un baznīctēvi - par gudrības apslēpšanu

vakara izskaņā vīns tika radīts no jauna

**pārfrāzētajās telekomunikācijās
katrs ieradās ar savu galdaugu
un saviem traukiem
sveču dūmakā tie lāsmojās
pitagōra garā kā viendienītes
iztvaicējot paralēlas pasaules
nākamības spožajā atjautā**

**un katram bija jāmeklē
savu dziņu enkuru pacēlāji
kas dējā vu izpausmēs
slāņojas kā sabirzuši pergamenti**

**vakara izskaņā jēzus stāstīja
par pūķiem un drakōniem**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
12:58
19.07.2023.**

«May you rest in a deep and dreamless slumber.»¹

**cik gan reprodukciju šinī galmā!
palmās sakārti vidžinoši perlamutri
gudri tur izskatīties, sevi mīlēt
spīlēt līdz nemaņai pretrunīgus līdzekļus**

**un tā tālāk. kad noris izmaiņas siekalās
vieglākās no tumsnējām notīm
skrotīm izšautām plīvuro atmošanās
vannās un citās emaljētās būtībās**

**piķa izvelšanās stundā no skārdiem
vārdiem paredzēta īsmūžīga prombūtne
ne drebuļu ne šermuļu sankcijās
akcijās atstājot vien humōriskas prasības**

**pārskaldinātie dūmvārstu sekstanti
diskantiem izlīdzējuši ar sekulārām iedabām
ietaptām degustāciju izšļāktās tokātās
pogātās vīģzaros un dzestros rudeņu rītos**

¹ no angļu val. «Dusi nu dziļā bezsapņu miegā.»

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
18:55
19.07.2023.**

Mīlatvadas.

**tu biji nopietna bez gala
salā, sniegā un aizvakardienā
un tikai nojausmu līmenī
es varēju tevi sadabūt
vissvētākajā gaismas nomoda sapnī**

**tur, kur neviens nav spēris kāju
tur, kur tikai skujas lidinās vējā
es tevi uzgleznoju atsegtā saulē**

**tava svētapziņa mani satricināja
un bezceļa gājēji mums meta
izbrīnītus skatienus**

**tu biji klātesoša bez gala
tālīnās pilsētās
kur tikai putni piemājo
un tikai ilūziju zvārguļos
es spēju tevi sadzirdēt
patiesu, kāda esi vienmēr bijusi**

**tur, kur laši lec pāri rumbām
tur, kur dievs neko nav radījis
es tevi mīlēju ar dūjas spalvas pieskārienu**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
20:38
19.07.2023.**

Mazvārdi un jāvārdi.

**mazvārdi
dzenoši
smilkstoši naktī
iededz uz kurtuvēm gailošas taktis
jāvārdi
kvēloši**

ogļainā daktī
peldina grīstēs vien zeltītas saktas

bezmērķība klaiņoja pa izdevušos ariōzō.
dzīves fatalitātēs kā mušmires saldām garozām
sprēgāja koķetie medūzu bruncīši.
nolaidušies bezvēja tribīnēs
tie klusu rotēja argumentētos frazeolōģismos
kā bifšteki lielām acīm pārkoņojot galaktiku sastatnes.
un mēs sēdējām
savīkšījušies izzvejojot
vislielāko dinozauru no magmatiskajiem iežiem.
vai mūs kāds trobelēja?
vai mūs kāds izbalināja atnākošajā mēnesī?
nebūt ne!
tribīnēs bija vietas diezgan gan mīlestībai
gan saprāta visvarenībai lieldienu koncepcijās.
mazvārdi un jāvārdi
izliekoties par beigtiem
bija atdzīvinājuši jūsmīgus perpendikulus
kas paralēli krustojās uz pašnāvnieku dzelzceļiem.
tur bija, protams, arī sports
kuŗa līdzjutēju kārtā bijām sadūšojušies arī mēs
uzvilkdami un novilkdami sarkanu paparžu ugunīgos kreklus
kas reducējās līdz kailām aprisēm nabas reģiōnu vīzdegunīgajās ekstremitātēs.
tu biji laba kā dieviešu pieradināta ichtiolōģe
kas norasinājusi pasauli ar diverģentiskām paralīzēm noktirņu atskaņošanas laikā.
un mēs abi zinājām
ka mazvārdi un jāvārdi jau dodas uz zemeslodes otru pusi
lai īstenotu bezbēdības atšķiršanas koalītiskās formatēšanas.
tālab jau mēs arī še bijām.
medūzu bruncīši pārvērtās dinozauros
un mums neviļus aizkrita ciet acis.
vai tumsā cerēto izzvejosim?
vai tumsa nav tikai smaga un cieta gaisma?
mēs smējāmies tais tribīnēs
ko dievi cēluši ar saviem sviedriem
pareģodami pastardienas diženās svinības
pasaules augstākajos gaiziņkalnos
un lauzām krēslus
nedomādami par rītdienu.
mazvārdi un jāvārdi palika par mūsu vienīgajiem sabiedrotajiem.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

21:23

19.07.2023.

Naktsēters.

viņa raugās zvaigznēs
no kuŗām patiesība līst
lielām smaragda lāsēm
viņa šonakt logus neaizvērs
jo tur augšā ir kaut kas īsts
un pārāks par dienas frāzēm

zvaigznes raugās viņā
un nakts mākoņi ēterā kliecinās
kuŗā klusiņām tumsa dzirkst
mēness tur savilcies gredzentiņā
un viņas sapņi jau ziedinās
kamēr viņas ēna asarās mirkst

viņa raugās piena ceļā
kas aizgūtnēm dvēselē smeļas
tur ilgas ar neziņu jaucas
un zudušais neatsaucas

vai ausmu viņa lūko
kas aiz mežiem starus spulgo?
vai tā zvaigznes skaitīt liegs
kad pirmās dzērvēs kliegs?

šīs vasaras nakts ir īsas metos
bet gaŗas miņā
skat kā zvaigžņu mirkļos svētos
ir uzplaukusi viņa!

zvaigznes pasaulē veŗas
ar zilganu blāzmu dīvu
tur neskaitāmas gaismiņas ceras
iekš domu retrospektīvu

un viņa ar šīm gaismām kopā
redz atklāsmi cēlu:
kamēr tumsa no zvaigznēm lobās
nekad nav par vēlu

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
04:08

20.07.2023.

Melnais caurums.

**Vai var tā laiki apstāties
Uz neierobežotas ass?
Kad mūžība ir gājusi
Un neesi tu vairs nekas?
Vai var tā laime izplēnēt
No neiespējamīgas sirds?
Kad aizķērc vārnas esību
Un iekšās duŗ vien smilšains zvirgzds?**

**Ak, jā, es toreiz dzirdēju -
Patiešām dzirdēju iekš auss,
Ka daudz ir koku cirtēju,
Kas dzīves pretrunības gaus;
Ak, jā, es tevi mīlēju,
Kad miglā pārvērtās dziļš riets,
Kad tu pēc kaisles cīlēji,
Kur nebija un nebūs iets.**

**Vai var tā gaisma uzzirkstīt
Iekš dvē's'lēm izpraviētotām?
Vai panorāmu krustceles
Var likt pie drānām lietotām?
Vai var tā projām lūkoties,
Kur kājas kādreiz pašas skries?
Kad tu ar laiku saderi,
No likteņdvesmas atsakies?**

**Ak, jā, es toreiz skūpstīju -
Patiešām skūpstīju ik zied',
Ko laime nenokrustīja,
Kad lieti rāvās nāvi liet;
Ak, jā, mēs toreiz bijāmies
Par mīl', ko melnais caurums šķiež,
Un tā mēs tālāk vijamies,
Kur gaidīt jūtis nenocieš.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
21:00
21.07.2023.**

Negulēta nakts.

un atkal negulēta nakts
kad esība saraujas un pulsējot gaida
tavu nodomu sakairinātajā gaismā
kas rieta nekad nepieredzēs
un atkal viens krustpunkts
nakts saldajā dziesmā
kas klusējot smaida
un jāņtārpiņiem vizmu dod

dvīņu liesmu sasauktajos svētkos
neizpārdoti mēnesnīcas sapņi
glāsta plakstiņus vismierīgākajā garā
tumsai aizslīdot vakarblāzmas šūniņās

tur tu esi neizdibināmajā
nepielūdzamajā ēnu vēsmu dejā
kā tumša roze atklātā jūrā
tur tu esi kā rītausmas savādā spulga
elpojot rasas pavedienus
svešatnes sviedrētus un dzimtenes nenoziēdētus

un atkal negulēta nakts
kur tu plīsti kā kristāla vāze
izkaisīdama zvaigžņu pulverišus
sāpīgā atmiņu gleznojumā
kurā negulētas naktis
iezīmējas ar pamestu jachtu buķēm
un tritōnu skaņām atskaņojušās klavierēs
bīdamās no nesapratnes un neziņas

vai mūsu vēstules paņems kaps
liesmojot virs visaugstākās saules?
vai jaunības dziesmas aizšalks
līdz ar gājputniem āfrikas stepēs?

tur mēs būsim
vienmēr neatvairāmajā debesu skatienā
kas cauri mēnesnīcai krusu dzemdina
tur mēs būsim tanī tālajā ekvatoriālajā laivā
kas negribīgi vilņus laužīs
ceļā uz sapni un nenobaudītu idilli

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
00:20
22.07.2023.

Mierinājums.

uz pirkstgalu notušētajām kustībām
tu pazīsti zvaniķi
kas rīta agrumā cigareti svildina
iedams uz tavu sirdi
tu pazīsti viņa dūmu trajektōriju
kaut katru sekundi vējš iegriežas citādāk

uz vaŗavīksneņu cildajām gaismībām
tu sagaidi dārgo
kas pēc kafejas uzreiz sameklē pilsētas smaršu
raudzīdamies tavā acī
tu nojaut viņa gaitas līkloču taisnīgumu
kaut kanāla ūdens jau sen grauž viņa dvēseli

uz nepabeigtas pasakas lappusēm
tu uzraksti patiesības pilno
kas, pirmajiem tramvajiem stenot, noguļas uz sliedēm
cieši apskaudams tavas asaras
tu zini viņa aiziešanu rudens ērkšķos
kaut gaidi vēl aizvien pie nedziestošas laternas

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
14:51
22.07.2023.

Transatlantija.

transatlantijas kuģu šūpolēs
vientuļa mirdzuma aijās
ūdeņu vizuļošana
piepilda ne tikai svētlaimes kausus
bet arī tumsas dzīļu magmatismus
kūpošā zenītā
kur aizmirsties varams trōpiskās lagūnās
kur idejas liet spējams iekš zvaigžņotiem atōliem

mana bezvārdu pasaule šē saziēdējusi
neskaitāmiem klusuma dzīpariņiem
gaidot mīlestības šurpceļu
pa kruīzu mākoņiem debešķīgās tālēs
mana skaistuma atklāsme šē uzplaukusi
tavās bezgalīgajās matu pīnēs
ko vējš tīklojot pār okeānu izvērš
kā margodams laiklaiku nepieradināmību

transatlantijas kuģu šūpulī
rātnas bet svaidošas elpas garā
mūsu skūpstis sapīnīs
viļņu izšķīdinošajā pretkustībā
palmām gozējoties liedaga safīros
smiltīm skalojoties briljanta spīdumā
kur atminēties jaužams laimības teksmē
kur norimt ģiedams paradīzes spārnos

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
16:47
22.07.2023.

Lēnums. Lēnība.

palēnināties līdz absolūtam dzīves piepildījumam
kur tu esi viss, ko nāve izredzējusi
kad vienīgais ārs ir palicis iekšā
brūklenēm fulminējoties pirmajās salnās

tavs miegs un tavs sapnis
palēninās līdz perfektai mierāstāvēšanai
līdztekus iluzorām piktogrammām
atvasaru atvaļinājumu solitūdās

palēninās mūsu sirds darbības rakursi
ķirurģisku apsviedību mikrōflōrās
kur pa putnam izknābā mūsu pēdas sarmā
atstājot izdegušas prombūtnes sirmajos tīrumos

tava lidotgriba un tava inerce
palēninās līdz ķieģeļu cepļu atdzišanai
mežāju ielokos, kur purva bruņurupuči dus
ilgojot senus apsolījumus cietajās čaulās

tur palēnināties kā polārajai dienai arktikas sirdī
kur mūsu mirkšķināšanās paliktu arvien pusvirus
gausi smaidot izplātajiem piknika plediem
uz nerasniedzamas gaismas afektiem

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
19:33
22.07.2023.

Jocība.

apjozts kristāliskā peldē
tīrelis manifestējas augšpēdus
no fragmentāriem romānu lasījumiem
kur ķermenī dzirkst nepacietībā
un salvetes salocītas origami mākslā

19. gs. skaņdarbu izlasē
vakars neaizēnojas krēšļu parapsīcholōģijās
mazpamazītēm atmaskodams smaidus
kas berzes rezultātā samezglojas
antikvāru krāsniņu atlikušajās oglēs

«ir jāmostas» kāda balss dun denīnos
«ir jāmaina šo neatgriezenisko lietu ritējums
satikto eņģeļu un citu valstsvīru parādībās
kas reiz attaisnotu mūsu neatliekamību
mirušo laiku pārdzimšanas mēģinājumos»

apjozts kristāliskā zvanā
ņieburķeburaksts iepilina pa krāsai
retrofunkcionālos zobenzobu vaļos
un to sirdsapziņas starmešu šaltiņās
suverenizēdams pilotepizōžu naktsmaiņas

mēs parādījāmies starp dzīves kōmiķiem un nāves humōristiem

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
12:11
23.07.2023.

Distribūcija.

tumsā visai citas domas
šķīstas kā no chloroforma
veidotas un darinātas
gaismas pusē neatstātas

gaistošs zili-lillā fotō
norāda uz saikni protō-
līnijdeju lamināti
paliks nepielabināti

domaustuvju smalkās nītis

**kad ir stāvoklis jo kritisks
pucē koncilus kā dredus
kamēr izkūsis nav ledus**

**tumsā visai citas domas
skumju ceļa liesmu formā
atteikšanās reālijas
sūru eksistenci bijā**

**traplīnlēkšanā un golfā
jāizdzied tik 'si-la-sol-fa'
tetrachordu dialektos
lai ar atradni viss segtos**

**rakstot nākotnei un jēgai
mērauklai un stellatslēgai
klusums trokšņo rūpniecībās
kopmītnēs un saimniecībās**

**tumsā visai citas domas
kad ir jāceļas no kōmas
ražu novāc izsūtāmie
vēl par mīlu izplūkdami**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
18:04
24.07.2023.**

Vinjete.

**uz vinjetotām koka durvīm
tavs vārds kā atmiņa
atšalcina izzaudētos gaismas mirklus
manas dzīvības pirmsākumos
kur krēsla kliecinās
starp tūkstošiem mazītiņu dzirksteļu
dzimstošu no apātiskiem, melnbaltiem ekrāniem**

**tur erosa sapņiem pāri klājas
nepiepildītu alku brāzmotās ilgas
pietvanodamas izmisuma telpas
ar sātinošiem un elektrizētiem
jausmu mutuļiem kaislīgā tveicē
kas izrieš nu miņņu sakairinātu arōmu
violetu dimensiju sutīgos gaisos**

uz vinjetotiem un izsmalcinātiem
mirāžu pavedieniem
gulst mūsu miņa kā iztukšots vīna kauss
vasaras promenādēs
kur katrs solis rada jaunas pasaules
un katrs mīlā sazvērestīgais skatiens
lemj tūlītēju siržu eksplōziju
tiecībā pretim vārdos neizsakāmajam

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
21:24
24.07.2023.

Visslavenākais pacifisms.

rau, kā lapa nodudina
dziesmu rasas lāsēs
laika mīklā neatminams
dzirkstvēns puto glāzēs

kur pēc nemierīgiem gadiem
elpa sevi atgūst
paliek tā uz radu radiem
līdz ar sauli sakūst

visu tumšākajās ģildēs
miega uzplūdtēlos
dižgars dailes neizfiltrēs
dabiskajos melos

kuŗa enerģija noģībs
kuŗa zvaigznēm atplauks
kad vairs nebūs loŗu stroķī
atgriezties tā atsauks

baudītmīļi baudītmīles
rotaļās vien vedīs
ozoliem kur nebirst zīles
sagaidīs tos retrīts

acu gaisma nemaldinās
spoŗo mirkļu viŗņus
kamēr vēl ir lociņš šķinams
sakuplodams blīŗņus

kamēr tabaka ir pīpē

un vēl ogle sauvā
vēl no sirds ir spējams gribēt
pārtapt lāgā lauvā

rau, kā nodudina lapa
dardedžotu strīpu
kuŗa allaŗ mēŗķī trāpa
sāp ar mīlestību

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaŗa_dzeja
22:56
25.07.2023.

Lēnām skumjas sagrauŗ laiku.

lēnām skumjas sagrauŗ laiku
acīm zinot tik aizvērties
vēl tur redzu tevi tik zaigu
vēl no tumsas man aizslēpties

elpai paliekot vien dūmakas ziņā
un sirdij trīsot kā pļavas smilgai
tagadne sauc rāmā miera miņā
kur aizvijas mīlas tieciens ilga

stafetes kociņš jau lapas dzen
mūsu ņirbošajā skūpstu karjerā
tur jāizmakšķerē vēl piedošanā rēns
kāds lolojums ko sapņot reiz varējām

lēnām skumjas sagrauŗ laiku
kas nebija nemazam mums dots
no kurienes nācis tāds iztēles maigums?
tavās acīs tas izsenis pareģots

skatiens dziļi dus aiz taviem saldiem plakstiem
kā parādība kas savijņo un maldina
kam svabada tu kā saule dziesnā sarkstī?
kam zibens vēl strauju dziņu tevī kaldina?

saujā smelts brīnums pazaudētu vasaru
liedaga niedrēs kā taustot meklē
tā es reiz meklēju tavas asaras
kas ugunīs vērtās manu murgu šķiltā peklē

lēnām skumjas sagrauŗ laiku

kas ceļotājs bijis mūsu tīksmīgās dēkās
nu nakts izplāj tavās acīs fantasmu baigu
kas savērpj triepienus debesīs melnpelēkās

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
21:50
26.07.2023.

Naktsdeja.

ieskatījos tevī
dziļi
paudi jutekliskas vārsmas
un tik piepeši
un mīļi
panāca mūs mīlas brāzmas

kaut kur noskanēja
stīga
promceļā uz skūpstu dravu
rožainu un
nemirstīgu
panācu es ēnu tavu

uzplauka un reiba
drusku
mūsu deja virpuļainā
izdevās mums zvaigznes
uzkult
panākot, ka debess mainās

kur starp fosfōru
un liesmu
apprises mūs' tumsā šķīda
sirdspukstos mēs jautām
dziesmu
panākošu pretim rītam

tumsā samaisījās
vēsma
vien ar baudas eliksīru
gailēja mums kaisles
ēsma -
panākts mūsu neatšķīrums

nakstī izdzērām mēs

kvēli -
skurbinošo glāstu plūsmu
drīz ar ugunīgu
mēli
panākdami saldmes jūsmu

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
01:44
25.07.2023.

Šaurajā ceļā.

Šaurajā ceļā uz mūžības mājām
Mēs deviņas ugunis iededzinājām,
No asaras katras drīz dzima no pīšļiem
Jauns vārds, svabadīgs kas no tumsības zižļiem;
Uz robežas dzītās starp perpendikuliem
Un apziņā riestajiem vasaras buliem
Mēs ilgojam mīlas, kas atvērtu slēgus
Uz taisnības druvām, kas pulcina reģus;
Tur pārdabīgs atžilbtu sapņainais vizums,
Kas sasauktu kopus reiz zinumus visus,
Lai patiesā kādībā plauktu mums vara
Kā auglis no mīlībā saulota zara;
Uz robežas skaņās starp laimi un sāpēm
Arvien mūsu dvēseles neziņa apņem,
Kur krustojas tilti, kas izkusa sniegā,
Vien lemts domām atgriezties dziļākā miegā;
Vai bija tas tiesa, ka raupjumā kraupā
Mēs šķitāmies mīlu no bezgala laupām?
Kad ziedēja pavasar's mirdzošu krūti,
Vai elpot mums kļuva tik baigi un grūti?
Kur palika jautājums neatbildētais,
Ko sakļāva pravietojums, spoži svētais,
Kad aizrāva gadus prom Daugavas pali
Uz ziemeļu atblāzmas gaismotiem vāliem?
Es jūtu, kā sirdsbalsis divatā čukstas,
Kā sens bildinājums dzirkst ēnienā lūgsnas:
Ak, neņem prom nespēku manu, šo gurdo,
Kas atmiņu strautā tik brīnišķi murdo!
Kur izgaist pret rītausmu rūpinājumi,
Tiem līdzī plēn šausmas un naktstēli drūmie,
Mēs tiksimies skūpstos, kas aizmirst par nāvi
Un neziņas tempu, kas tik nepastāvīgs;
Kas saskaita mirkļus, kad debesis gruva,
Kas sagaida dienas, kad akmeņi puva,

Kas uzlūko mēnesi otrajā pusē,
Kas pavēl, lai putni uz mūžībām klusē?
Kas nakti mīl skaldīt ar zvaigžņotām liesmām,
Kas dodas jel karā bez briesmīgām viesmām,
Kas pamostas ziedonī kails vidū puķu,
Kas skata, kā sasūno ilgas kā bluķi?
Šaurajā ceļā uz bezdomu jausmām
Mēs gājām pa kvēlošām oglēm un lauskām,
Tur deviņas daivas mēs sakomponējām,
Tās atstājot eņģeļiem, dziesnai un vējam;
Tu mācīji mani laist visu drīz vajā,
Lai miers beidzot ienāktu dvēseles vajā,
Kad aizmiegt ik zvaigzne un dievība jaukā,
Lai veļos es kosmā kā bērniņas draugā;
Kā fantastisks jēdziens mirdz apcere lielā,
Kad noplēsts no satura šuvums un ielāps,
Tur atklātīb's dvašā tu aicini mani,
Kur savīkšās nodomam cēlākie klani;
Vai vieduma spītā un plūdlīnijcakās
Mēs zeltvārdus smelsim no sidraba akas?
Kūst komētu strēles kā valodu rimas,
Un nagos zied pulkvedīb's priekšteču zīmes;
Tik vienkāršs ir tapis mūs' ēdenes ķerubs
Kā pasaules smilšu un starotņu bērums,
Bez beigām ir klājusies iztika plestā,
Kas svaru ir guvusi mērauklā lēstā;
Un pat, ja mēs zinām, kas sagaida abus,
Vēl rosinājumu gan tendence dabūs
Uz mīlu, kas zum cauri kauliem un audiem
Caur ideālu veidoliem, simbōlu graudiem.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
18:14
29.07.2023.

Šai dzīvībā spējā.

Šai dzīvībā spējā, šai trauksmainā tieksmē
Ir jādara viss, lauztu kas tumsas sliekšmes,
Kā aug elpa krūtīs, kā laiktelpas mijas,
Mēs augstienes kaņojam iekš alūzijas;
Kā mūzika veldzē, kā izplaucē trokšņi,
Mēs spējam no neceļiem pastaigas nošķirt,
Ne vārdos, bet spēkā slej dievības kalnus,
Kas Ciānas gaismā berž naksnības pelnos;
Uz jaunpeldu oktāvām svētkos un viesos

Simt dardedžu gaisos šķel tos nepatiesos,
Kas divseju mainībā atspulguš groza
Un, stādinot mirklus, tos vienulaid posta;
Ū, redzēsim drīz jaukas zvaigznītes ķītrās,
Kas saskanēs maigi ar mirdzumu listrās,
Kur priekšup mēs lidosim basajos silos
Kā putni, kam mājas ir mākonos zilos;
Šai dzīvībā spējā, kur laimību mantot,
Mēs glaudīsim pasauli gluži kā samtu,
Vai ēna mums derēs par atskaiti rātņu,
Vai sasniegsies āres iekš drošaju klātņu;
Ir daudz šajā zemē jau dižgaru stipru,
Kam padomā atmūķēt sendienu šifrus,
Ij mēs steidzam sastellēt tranšejas mēlēs,
Ko valodas slēpušas mīklās un spēlēs;
Ij mēs skaistā gaismā ko dzirkstījam aumež,
Kad sauc cēlos tikumos gandarīb's straumes,
Tur mierīgos atgadījumos ar jaudu
Mēs uzvaram murgus un smagāko snaudu;
Kur izdisciplinējas vairogi kaltie,
Kas lieti ar gudrību varoņiem staltiem,
Uz jaunhorizontālēm aizlaižas līksme
Kā vārti, ko darina jūsmīga spilgme;
Kur tukšojas lietavu filosofijas,
Vēl laimīgas atceres brošūrās vijas,
Nāc pasmelt tik rakstus, ko izgrebt mīl dievi,
Tos mūžinot dailē kā greznākās prievīt's!
Te spožumi dažādi bijuši vienmēr,
Bet godības kronis ir labs bijis piemērs
Gan tiem, kas ir spēruši likteņa sprungul's,
Gan tiem, kas ar' kāvuši svešniekus kungus;
Kā allaž te miers rīta stundā ir sedzies,
Kad gādīgā gaisma nemūžīgam nedziest,
Uz skatīgās upes vien laiviņas žūžo,
Pie dzirnavām vējam tik slābani pūšot;
Un apteksnes bites še arodu zina,
Kad plavas ar mīlību vien apdāvina,
Kur aizvēlies negaiss pret ausekli svēto,
Tur saule tam vietas vairs debesīs nedod;
Šai dzīvībā spējā, kur ainas vien mālēt,
Arvien nākas atstāt kād' miņu un galēt
To nostan ar sērīgu, tomēr jo drošu
Un spēcīgu kritumu sirdsdārzā rožu;
Tak dvašo še meži ar jaunliecinājum',
Un Trejvienīb's zeltā še uzplaukt var mājup,
Kur vīteļos lokanos priecājas dvēs'le
Un atzīstas visums, ka tapis tas vesels;
Ak, laimīgā paradīz' - svētītā zeme,

Kur tumsība vairs sava ļaunuma nemet,
Lai skan tavā dziesmā visbrīnīšķas jomas,
Ko miesīgie ļautiņi pat neizdomā;
Lai tvan tavā garā, ak, pilnības arōms,
Kas asinīs tam, kas ir dzimtenes varon's,
Šai dzīvībā spējā, kur aktivizējas
Ik sirds pārliecīgā, lai mīlības lejas!

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
15:29
30.07.2023.

Dzīvesstāsts.
Poēma.

Cik gaisīgi kadri no sezōnas vilkmēm
Šīs vasaras ražu sniedz dvēseļu vilgmēm!
Un sarakstīts baudījums vienkāršos vārdos
Veic visu, lai varvīksnes debesīs kārtos;
Uz tranšeju slēgiem mēs audzējām mīlu,
Kas mestu mums sprakšķoņu elektrōzilu,
Vistālāk tad aizgāja iztaujājamais
Kā Češīras kaķis vai austrumu kalnājs;
Mums pretim ar' plūda tik savādas masas,
Kas baltmelni svinēja Jāņus un kāzas,
Ik nedēļas nogalē planētas burzot,
Lai turētos cildā un prestižā kursā;
Vai neba mēs mīlējuš' visu kā dievi,
Kas putekšņu mākuļos zvaigžņsmaršas ievij?
Un kur tad ir knēveļi, jaunavu skautie,
Kad aiziet pie senčiem kāds nebijis tautiet's?
Jā, brīzēs pēc kompjuerskaitļotiem gēniem
Un trōpisko atvaru dzemdētiem fēniem
Fiaskō mēdz dalīties fruktos un rutkos,
Lai robežnīctālruņi plezīros sūktos;
Un mēs vēl arvien esam redzēti presē,
Ko dūjiņu miljōns ar knābīšiem presē,
Tur vaskadrānšķelmīgu riekšavu guzās
Mēs ieslīgstam klišejās, feinās un klusās;
Un stāsts ir arvien saistīts pēdīgos laikos,
Kad radītie vārdi urdz ezeros spraigos,
Kur baltajā jūrā kāds gremdina balsis,
Ir sācijas mums pirmais un vienīgais valsis;
Kāds jautā mums allaž, vai paliksim bešā,
Vai salīmēsimies, kad nāks stunda trešā,
Vai brīvosim ķildas, kas auga kā sēnes,

Kad asinīs smiesies kāds pārpilnīgs mēness;
Bet esam, kā ierasts, mēs laimības ļaudis,
Kas mūžiem vien mieru iekš pazemes audīs,
Kur kodolu sprādzieni neskanēs versmē,
Mēs ļausimies kaislei kā viļņotām berzēm;
Tak paliks mums gars neaptraipīts kā gulta,
Ko Lucifers sāpīgi ēdenē gulda,
Kur aizskries tik gadi kā aizrauti plaknē,
Mēs vilksimies ciešāk kā dzelzs un jauns magnēts;
Kāds iedos mums vēstuļu papīru daiļu,
Kas spārnus sniedz saulei bez naida un baiļu,
Vissenākā mēlē tad riesīsies runas,
Kam tikai uz mirkli šeit vēl jāiedunas;
Ar kaktiņu acs mēs jau zināsim, godos
Kā saudzēt un vilināt ziedīgo lotos',
Prom aizmirstīb's bezdibeņos, kaujas spēlēs
Mēs griezīsim pasauli medmaizes šķēlēs;
Cik gaisīgi kadri uz laikiem mazlietiņ
Stāv, cimperlīg' lūkojot, kādi būs lieti:
Vai slapji, vai dedzīgi atkušņa spraugās -
Tā arī mums zīlītes būtībā raugās!
Mēs izniansējam ik rosības kņadu,
Kad idillē pārspējam paši sav' prātu,
Un lapkriša sezonās peļķes mēs arī
Ar ledu jau klājam, kas kūst pavasarī;
Un ziemīgos metos, kad saulei tik asi
Ir zobī, mēs malkojam kafejas tasi
Tik vienu un rūgtu, lai bitītes dūktu,
Kad osas aiz sala no krūzēm vien spruktu;
Ak, svēts uzliesmojums ir dzeja, mūs' tvirtā,
Kad zūd avs no aploka, mūžīgi cirptā,
Kur jēlnaftas atspirdzinājumos ejam,
Lai pārvietotu sirdis līdz apogejam;
Tikvien, cik šie vārdi ir parasti tautai,
Mēs atliekam visu tik dūduļu flautai,
Kas mūziku dāvātu dienai un naktij
No atslēgas nošu līdz pēdējai taktij;
No 'tempo di valse' līdz falseta dobei
Mēs spējam ar' viltvārdus atklāt un nobeigt,
Kur aizved mūs universs dzīvot bez nāves,
Vienalga drīz paliek, ko sacījis pāvests;
Jo kur gan ir snigušas gudrības zilbes,
Kad, uzplaiksnot bildēs, mirdz vien signālsvilpes?
Tā arī mēs soļojam, devušies gultnēs,
Ko vienādās būtnes nekad neaizbultēs.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

21:54
30.07.2023.

Satikšanās.
Poēma.

Šeit mani fascinēja valoda (tā tava pretliktā),
Kad pārsteidzoši domu dēsti šāvās lietū reliktā,
Uz vadiem ātri uzspurdza kāds ķīru bariņš savaldīgs,
Tad palika mūs' rotveileru dzimtas jēdziens nemaldīgs;
Uz simetriskiem āboliem sārts plankums šķīta iederīgs,
Kad sajutos, ka esmu vēl iekš valstīb's priekiem piederīgs,
Uz kāpnēm tāļi kosmosā vien uzziedēja spuldžu bikts,
Un rubikkubs, tāds senatnīgs, tur atdusējās nesalikts;
Gan fascinēja valoda, kas kāpurķēžu lomas māc,
Un ne jau katrā atomā ir jāskata kas pareizāk,
Bet tik uz ģēnijuztverēm var lielākoties paļauties,
Kad mīla sūcas apavos, ar kuņiem tikri apauties;

Vai jāpaskaidrojas kā laikam? Vai ar' jānodzīvo nost,
Kad aiztek jauna paradigma retroglances līkločos?
Tikvien man jūsmot klusumā, kur esi tu bez mīļākā,
Kas vienmēr esmu bijis es kopš satikšanās Viļākā;

Ak, jā, tu toreiz bijī uzvilkusi rōzā blūzīti,
Kad skanēja pa skandām ritmi, nerimtīgi blūzīgi,
Un puķes liecās mūsiem klāt, kad aizrādīja mums kāds vecs
Un bēšīgs kungs par to, ka tikai jaunībā tā sirdis lec;
Vai klausīt bija 'sikelsā', vai jebšu palikt 'oliņ-bol',
Kad laikmets telefonos smeļ un tikai labdarību sol',
Vai bija dzīties vīnspaidos, kur kāres sadeg krāsmatās,
Kur priecīgs plaukstas sasīt viens un senatminīgs Asmodejs?
Ja lasām vēl par glikōzēm, ko tolaik kausēja tas vīrs,
Tad uzzinām, ka vasarvirtuvē tam bijis mušpapīrs,
Bet sulas tās (no bumbieŗiem) vien sīrupā bij' vērtušās,
Kad skepses analītiķi drīz sprūda durvīs cērtošās;

Tak mūsu mīlas stāsts ir tāds, ka negājām vairs baznīcā,
Kaut bijī pastāvējusi tu mūžīgā man kāznīca,
Un sarunās es pacentos vien' vārdu vairāk allaž bilst,
Lai varētu ik komunikācija tā kā guba milst;
Kad ceļoju uz ezerzemi, brīvo, svēto, kārtīgo,
Man nevaidzēja citas geišas vairs tik ļoti pārtīkot,
Jo bijī tu tik viena man, kad šķēlās rīti, vakari,
Kad peldējāmies dziļūdeņos tā kā smuidri stagari;

Vai iedevi tu roku man, vai bija tā jau plaukstā man?

Jā, dzīve kļuva saldāka par ungārisko marcipān'!
Kaut reizēm domas šaudījās par dzīvi, iepriekš atstāto,
Tu allaž mierināji man', par jaunām dziesmām pastāstot;

Kur laidās mūsu jubilācijas ar šedevrakordiem,
Mēs radām vietu pasaulē starp baltākajiem kūrortiem,
Trīs nakts krita zvaigznes mums, trīs rītus kairi skūpstī klāj',
Un tava dzimtene, jā, mani vienmēr klātu aicināj'!

Vai pateiksi, kur biji tu šos gadus, bezgalgarajos?
Bez tevis, ak, es likteņgalā tā kā āķis karājos!
Kur aizspriedās aiz laimes mūsu pagātnības redzoklis,
Tur mūžīb's liesma, atmiņogles kveldinot dedzot, plīst!

Vēl noiet tūkstoš visumu, lai tevis nepazaudētu,
Lai baigi beidzot izklīstu un dvēs'les neapdraudētu,
Vēl lemts ir meklēt mieru to, kas dziņās drošu sirdi tur,
Kad, tevi satiekot uz mēness, gaisma jaunu dzīvi kuŗ!

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

13:35

31.07.2023.

Lasāmviela.
Poēma.

Miega maisi lejup slīd kā sangvīniski pārveivvārdi,
Katrā negulētā stundā atriebe no asins pārtiek,
Taču brīvu kuŗu galā viendienes ar mīlu cepas,
Kamēr nāve apņem lieģi, kamēr sekundes nav sebas;
Asarcelos liderīgos bieži nākas zīst un ciesties,
Tad kad lutina šī svabadība otrpus nepagriezties,
Ilūziju maskarādēs lietūs pakšķi, sāpju dzeltie,
Liek aiz smadzenēm vien ērkšķus, liek aiz kapu kopām celties;

Mīlēju es necilvēkus, kuŗi tumsas logos ložņā,
Tevī, kamēr biji dzīva, tagad tevi nakts košļā,
Augšāmcēlies jaunam rītam kaulaudos un stingrās cīpslās,
Tad kad aizgājām uz brīnumdievkalpojumiem iekš Kīpsal's;
Zuda knaši gudrie zobi, šķīstot mīkstā debess mannā,
Kamēr galvas reiba terasēs, ko formulās vien panākt,
Krita slēģi ciet kā vāki visām stāvām kompaspusēm,
Kamēr sliecās eskadrōni smeldžu dziesmas tīklos uzņemt;

Miega maisi lejup slīd kā pārdozētas seksa plazmas,
Atriebības gūstekņi ar skumjām iegūst muskuļspazmas,

Un man tevī ilgoties pēc jutoņas, kas neskurbs ledū,
Plūstot skarbām cholērībām, kuŗām cenzēties ir retums;
Alus šaltīs, greznās vantīs apbēdināts arī Svētgars,
Atceļoties grāmatzīmēs, triekts pret rakstiem arī bekars,
Aizdarītās refleksijās neatbild ne tālrunība,
Sačervelējoties elsām, kuŗas spīd kā nimba stīpas;
Atgūts sapņu iztīrājums pārkoņmalās spārnus drīvē,
Tā tas allaž bijis mūsu rajonā un īstā dzīvē,
Tad kad uzgleznoji sirdi, pateicos par asinsvadiem,
Tā es tēloju ar prātu, tā es gāju līdzī gadiem;

Mutes kaktu aviōsabiedrības diližansu modē
Raupjas ķeburizskatības mūsu savienību notē,
Piebriest akupunktūrības katrā ķermeniskā bistē
Tad, kad valda sensācijas un to brīnumkrāšņa iztēl';
Pārliecinies nu mazdrusciņ savā kapelmeistardarbā,
Vai ar bravurīgām skaņām var šo mirkli aplam pārbārt,
Vai ar pretlikuma sodu var šo reprodukcij' nomāt
Tad, kad palikušas tikai savītušas neļķes somā!?

Vienmēr jāievēro ritmi saviesību rievu schēmās,
Apmocis kad rāmais ritums, kas ap izdarībām ņemas,
Tikai palsā aizgādībā tagad solidarizējas
Manas aizejošās gaidas, instrumenti, mūzu sejas;
Nebijuši klauvējieni - kāpņutelpu dīvie soļi
Akcentē vien gadumijas, kuŗām reizumis sāp ļoti
Tad, kad tekstilsillabikās aizmirsties liek meldijs lillā,
Kuŗam kaklā zvans ir iekārts, skanot katrā skaistā dzīlnā!

Miega maiši augšup svilst kā gabarīti, ādās klātie,
Tiem no visām sirdsgrācijām iespējams ir tikai sākties,
Tiem no dzestras pārliecības jādodas uz mīlas skropstām,
Cukurvates smaganām un žoklēm, nekad nesakostām.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
19:25
31.07.2023.

Dieve.

Kaisli nāci dejodama visā jūtu spektra gammā,
Mieru šķēli gaismodama, zuda man zem kājām pamats,
Acis draiski zibināji, mani vienu neatstāji,
Laimi izrotāji sirdī, nebijām nekad vairs šķirti.

Izpušķoji mīlu kairu, iekvēlinot atmosfairu,

Pieglaudies man klātu cieši, dāvāji man skūpstus bieži,
Un visliegākajā stilā debesīs tu laidies zilās,
Piepildot drīz ilgas manas jūsmu līksmās gādāšanās.

Skumjas vērti jaunā priekā, nabagajo - troņmantniekā,
Piešķīri ik smalkumiņam jēgu, uzvaras pār cīņām,
Glāstot mīlu izčukstēji, manī svētlaimību sēji,
Atgriezies, lai skautu tvirti, mūsu vārdus klintī cirti.

Kaisli nāci pretim koša, perfekta un valdzinoša,
Kā ar roku rūpes ņēmi nost, kad mūsu gaitu lēmi,
Vēja dziesmas apgarota, kā no mūžu pirmavota
Esi dieve dzīvē manā, dzīslās asins tumšsarkanā!

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
14:19
01.08.2023.

Pasaki.

Visu universa zvaigžņu mirdzumā dzirkst acis tavas,
Tās ir manu kvēlo jūtu slepenīgās glabātavas;
Pasaki, ka būsīm kopā vēl uz mūžiem sidrabotiem,
Pasaki, ka allaž iesim mēs uz sapņiem, Dieva dotiem!

Visu pasaul's okeānu dziļumā gulst dvēs'le tava,
Tajā audzēta un plaukta seno dienu varoņslava;
Pasaki, ka nosargāsim mūsu mīlestības liesmu,
Kad Dievs dziedās mūsu garam mūžvakara šūpuļdziesmu!

Visu saules staru mirgā blāzmo sirdsgrācija tava,
Tā ir manu ilgu kveldes zibeņotā karsētava;
Pasaki, ka izkusīsim mīlas versmes viļņos abi,
Kad pār zemi staigās Dieva godīb's šķiltie ugunsstabi!

Visu saulesrietu krāsās zaigo valodiņa tava,
Tā ir manu dzejasvārdu atbilde un šķīstītava;
Pasaki, ka debesis mēs sasniegsim iekš skūpsta liega,
Pasaki, ka izdosies iekš mūžības mums laimi iekalt!

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
14:58
02.08.2023.

Rit mīlestības mūžs.

**rit mīlestības mūžs
uz intīmpreču veikala augstākā plaukta
kur jūmtšķirbās mēnesnīca sūcas
pie jūtu atmodas un kāviem saukta
rit mīlestības mūžs
uz zvanu torņa nosirmojušiem dakstiņiem
kur mieru es sargāju cieši
aiz taviem norasojušajiem plakstiņiem**

**miglā austas
mūsu uzticamības vārpas lēnām šūpojas austrenī
tur lakstīgalas atkal dzied
tur rēni sametas mazliet
un jūtis salasās vienuviet
miglā austas
mūsu sapņu viendienītes zilgos mākoņus cilā
tur tālumā ilgu putni skrej
tur debess bezgalību lej
un tu pie manis atkal ej**

**rit mīlestības mūžs
uz netverama apvārkšņa slaidi stieptās stīgas
kur rasa piedzimst no jauna ikrīt
ļaudama mums basiņiem dejojot kairas žīgas**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
21:56
02.08.2023.**

Pusnakts vīzija.

**Kāds trakums mani ieskāvis,
Gars garu cieši pieklāvis,
Un viss, ko vēlos, - tevi vien,
Kad jūtu viesul's cauri skrien;
Vai neba daudz es mīlējis,
Uz laimi allaž cīlējis?
Nu pusnakts stundā svīstot es
Vēl alkstu tavas līgotnes;
Kāds untums mani pārņēmis,
Ka tu man esi tiešām viss,
Kad mīlas spēle jāspēlē,
Kur uguns drīzi sakveldē;**

Ne miega kādā acī vairs,
Kad urda jūtu spriegums kairs,
Pie mīlotā kad aizgriezies,
Mans žoklis līdzī aizieziešies;
Ne miega manā sirdī nu,
Lai tevi vīnā dzirdītu
Un sauktu mīlas atbalsis,
Kas klintī šonakt sakalsies;

Kāds trakums mani ieskāvis,
Kad jātrin dziņu izkaptis,
Lai pļautu neatvēršamo
Un tumsas roku beržamo;
Kur uzmirdzēja kāzu zvans,
Tavs vārds uz lūpām bija mans,
Tur brāzmas jūtas pluināja,
Pie dieviem drīzi sūtāja;
Kur uzmirdzēja zvaigzne mums,
Bij' palicis vien noslēpums,
Ko rīta stundas izgaro,
Kad sirde sirdi izkaļo.

Kur klīsti, mana mīlotā,
Vien gliemežvākus uzlasot?
Vai ģied, ka manā dziļumā
Jauns sapnis krēslā noraso?
Kurp traucies, pusnakts līgava,
Ar mēness ratiem smaidošiem?
Re, maniem zirgiem pakavi
No zibeņiem, tāl' raidošiem!

Vai tevi kādreiz gūstīšu,
Vai mūžam alkās gruzdīšu,
Vai skūpstī būs kā medus salds,
Vai nākotne - kā līķauts balts?
Vai kaislē kādreiz sadegsim,
Kad tieši liesmās salēksim,
Vai atvadas mēs pamāsim,
Viens otru ja mēs zaudēsim?

Kāds nāvīgs lēmums atklājies
Kā negaiss, kas nav atgājies,
Vai mūžam aplidot un tvert
Tav' sirdi būs man, dzīslās vērt;
Kāds nešpetns šis gadījums,
Līdz asarām kad dvēsele tumst,
Par vienatnību domājot,
Kad nebūs man ko mīlai dot;

Kāds orkāns prātā sakūlies,
Kad spīts uz spīta sagūlies,
Kur jautājumu gūzma krāc
Kā vēders, kuŗu ņēmis bads;

Tak viss, ko vēlos, - tevi vien,
Vai, re, mūs abus likten's sien
Un aizsauc tāļos apvārkšņos,
Kur tavā sirdī attapšos;
Tad beidzot mīla nostāsies,
Tā varēs mūsos rotāties,
Un nebūs gala stāstam šim,
Kad kopdzīvi mēs svinēsim.

Ak, aizmet raizes savādās,
Nāc, ejam sapņu savannās
Un mutes dodam mirklīšiem,
Kas laimes ceļu mūsos skrien!
Ak, atdod savu sirdi man,
Kā dodu sav' tev arīdzan,
Tad vētras beidzot jūtīs rims,
Un ienaidš nekad neatdzims;
Ak, sniedz man savu roku nu,
Tik bezvainīgu, lokanu,
Es tevi laimē vedīšu
Un grēku dziļi bedīšu!

Kāds sapņu uzplūds aizrāvis
Nu mani, kur tu esi viss
Man liktenīgā atjautā,
Kur sagrūst drīz viss atļautais!
Nu neaizvērt vairs manim ac',
Kad vīzijā tu dejot sāc,
Drīz miglā aizvirpuļojot,
Kā ķirsim saldi sulojot!

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
00:36
04.08.2023.

Ko man līdz?

Ko man līdz pasauli visu reiz mantot,
Ja zaudēju tevi es tanī,
Ko man līdz labākam tapt visos grandos,
Ja pamostos drūmākā sapnī?

Ko man līdz zināt it visu, kas saulē,
Ja nezinu es tavas sirdes,
Ko man līdz pie visām duravām klauvēt,
Ja manis tu vairs nesadzirdēs'?

Ko man līdz traukties kā vētrainam putnam,
Ja tevis es neņemu līdzī,
Ko man līdz gāzties iekš saldākām gultām,
Ja negrimstu mīlības līcī?

Ko man līdz pārtapt par dievu un varon',
Ja aizmirstu es tavas lūpas,
Ko man līdz noiet to ceļu visgaŗo,
Ja atstāju mīlu es drupās?

Ko man līdz pasauli visu reiz dabūt,
Ja neredzu tevis es tajā,
Ko man līdz uzvarēt nāvi un kapu,
Ja nesauksi mani tu mājās?

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaŗa_dzeŗa
01:11
05.08.2023.

Vai zini to?

Vai zini to, ka nespēju bez tevis ilgāk dzīvot?
Tu esi atraisījusi iekš manis liesmu brīvu,
Es raudu tavas dailes dēļ, cik krāšŗa tu man esi,
Es vēlos tevi mūŗam saukt par mīlas kronŗprincesi!

Tavs skaistums mani apbūŗis ar dedzinoŗu rasu,
Ko darītu jel es, nekad ja tevis neatrastu?
Ir iekustināts laimes rats, šī laime esi, liegā,
Ko dāvēŗusi esi nu man, mīlas laiviniekam.

Kur skreŗi, mana dvēsele, pa puteni un tveici?
Vai jaut, ka mani atvēŗi, kad skūpstot maigi sveici?
Es tevi mūŗam zināju, ka lŗgava man būsi,
Jo esi mani pilnībā iekš mīlas gremdēŗusi!

Ko liktenis mums dāvinās, ko Dievs iekš ķēlastības?
Vai zini, cik man ļoti, ļot' pie tevis tagad gribas?
Ak, skūpstīsīm vēl eŗģeļus, un eŗģeļi mums spīdēs,
Tad it nevienas rūŗju dienas Dievs mums nenovīdēs!

Vai zini to, kā ķermen's tirpst man lielās mīlas gaidās
Un kā sirds, tevi sapņojot, pa krūtīm naski svaids?
Es tevi tanī ielieku un ieslēdzu uz mūžu,
Tev liecinot, ka uzticams līdz nāvei vienmēr būšu.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
17:20
05.08.2023.

Mīlā sirgstošie.

Es, mīlā sirgstošais, kad tukšums piepildīts,
Nu plūstu jūsmībā, kas aust kā jaunais rīts,
Tur uzaust tava sirds kā puķu vaiņags košs,
Tad zinu - tevi es vēl karstāk iemīļoš'!

Mēs sastapāties tur, kur palo gaismas strauts,
Kur jūtu orkāns spējš vēl dvēs'lei nepakļauts,
Es bēdas aizmirsu, kad skāvu tevi klāt,
Kad sāku mūsu mīl' starp dieviem cildināt!

Un nāca bula laiks, tas vētru briedēja,
Bet sirdi sirds uzreiz tad ciešāk liedēja,
Tu, laimes lolotā, bij' mūza man arvien,
Kad laidām dvēseles, pie mīlas lai tās skrien!

Es tevis ilgojos ikkatru svētu brīd',
Ak, nāc jel tuvāk man, ka varu noskūpstīt!
Neviens šo mīlu mums nekad ņemt nespēs nost,
Jo rakstījuši to mēs mūžīb's gredzenos.

Mums, mīlā sirgstošiem, nu priekšā laimes ceļš,
Tik teic, uz mūžu ka tu mana būsi jel!
Es tevi sargāšu un brangi aplaimoš',
Tad redzēsim, kā Dievs mums krāšņas kāzas poš!

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
15:22
06.08.2023.

Es aizvēru acis.

es aizvēru acis

un domāju par tevi
viens vārds man prātā skanēja trejas reizes
lolot
lolot
lolot

es saļimu mīlas gūstā
un sajutu tevi plūstam
iekš manis tik dziļi dziļi
kad pazuda visi bīļi

es aizvēru acis
un maigojos ar tevi
viens vārds man prātā skanēja trejas reizes
sargāt
sargāt
sargāt

es satiku sapnī tevi
un tu manim mutes devi
un jutoņa neaprima
kad mīlība mūsos dzima

es aizvēru acis
un sajutu kā saskāras mūsu mēles
viens vārds man prātā skanēja trejas reizes
dievināt
dievināt
dievināt

mēs noreibām aiz baudas
un bija jāapraudas
aiz laimes pilnīgākās
un mīlestības trakās

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
19:06
06.08.2023.

Nosnīga mūsu mīlestība.

nosnīga mūsu mīlestība
klusiem ērkšķu vizumiem
bezgalīgā jaundzīvība
uzdvašoja ledu rūtīs
nosnīga mūsu vaļsirdība
polārzvaigznes atspulgos
izlaupītās dvēselītes
sauca laimi atpakaļ

kur mūsu gaistošo vārdu pārslas
izkūst maigākās delnās
sašķobītu ēnu dejas
sabirst rudens salnās
kur aiziet mīlas degošie kalni
verdot reibumu vienatminīgu
viss top zināms savādā gaismā
caur neuzrakstāmu likteņa stīgu

nosnīga mūsu mīlestība
zīdā sasegta, nepielūdzama
un prātu pārņēma kāds
neiztulkojami svešāds termins
nosnīga mūsu satikšanās
jaunā laikmeta spocīgajos tēlos
kad vēstules sadrupa kā smilšu pilis
saltas jūras drēgnajā paisumā

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
21:13
07.08.2023.

Bangu mešana.

Bangu meta dievu kausi, paradīzes turētāji,
Sodu šķēla trejzobeni, rokās kosma mūrētājiem,
Trieclās gaismas kaŗarati jaunas dzīves meklējumos,
Vaŗa taures sludināja mīlu meldijspēlējumos;
Kur tu bijī, svabadība, asins krastu deldētāja,
Kur tu bijī, brīvā junda, sirdsapziņas kveldētāja?
Aiz deviņu akmeņaizu, lauztuvēs pie dievu elpas,
Bezgalā aiz kodoluguns, erceņģeļu spārnu telpās!
Bangu meta vaŗavīksnes cēlas gaitas ceļā svētā,
Neatņemams pierādījums gūla senu cīņu rētās,
Aizlīgoja senču dziesmas svešatnības mauzolejos,
Izkaisījās paradīzes ziedi visos saules vējos;
Kur tu bijī, sapņatslēga, sprausta tveices auku spraugās,
Kur tu bijī, laimes jausma, kad uz tevi ļaudis raugās?
Baznīctorņu gaiļu vizmā, piepilsētu bruģu sūnās,
Atmiņās, ko ķērpji klāj, un senaizmirstās rakstu rūnās!

Sprāga ledus aizsprosti, drīz atspīdēja dievu gaisma,
Secen gāja ļaunā diena, paraudama projām baismas,
Miriādēm drīz krusas graudi zelta lāsmā atvizēja,
Jaunīb's strauti ziedoņhimnā šurp caur kalniem atirdzēja;

Sprāga komētas kā plūmes, bula laikā briedinātas,
Spurdza zvaigznes firmamentos, zilas, sārtas, - visvisādas!
Sirdis aizsauca pie Vārda mūžīgajā visumdvāša,
Apstājās plašs zemes skatiens, dūries kā uz smaila naža!
Bangu meta Logoss tad, ko nevar nosaukt kādos vārdos,
Dega universs kā pekle dievu balsu skaņos dārdos,
Dzima chaosā trīs zvaigznes, svētsiņu glabātājas,
Aicinot ikvienu drīzi Gaismas Tēva jaukās mājās;
Kur tu bijī, viedā ziņā, visu vētru apsaucēja,
Kur tu bijī, valgme, tad, kad zibens ausmu applaucēja?
Okeānu dzelmenī pie gariem, nemirstīgi baigiem,
Mūžīb's tronī patiesajā, stāvošā no laiku laikiem!

/Veltījums mātai Katei dzimšanas dienā!/

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
00:00
07.08.2023.

Un man ļoti žēl.

acuskats uz plēstajām brūcēm klājas
kā sarma
kusdama vasaras tveicē
un man ļoti žēl
ka eņģeļi arī mirst

satraukti sirdspuksti ar asarām sarunājas
kā darma
kas saviļņojas pa reizei
un man ļoti žēl
ka arī tai ir šķirsts

mijkrēšļotā vīrākā atmirdz gaismiņas vājas
un aizsteidzas gaŗām
mūsu sirdssāpju raizēm
un man ļoti žēl
ka tās vairs neuzdzirkst

arī mīlestībai ir jātiek mājās
kas postītas jūtu kaŗā
starp satricinātām zvaigznēm
un man ļoti žēl
ka arī tās reiz irst

Zigurds Teikmanis

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

20:21

08.08.2023

Omne trium perfectum.

Tur, sasprindzinātajā laukā, sirds kur trejās sadalās,
Kauc arī manas sāpes skaistās izdegušās atmatās,
Aiz neizdomātā un bēgtā, kur tu basām kājām skrej,
Ir piešķirts arī manai dzīvei loku mest šai parādei;
Aiz burbuļojošajām liesmām, kuŗas tavā garā verd,
Ir nācis laiks bez kompromisiem saules, mēness kāzas dzert,
Ir nācis laiks pūst stikla pilis, kuŗas, sprakšķot sašķīdīs
Un spriegi dursies krūšu kaulos, kamēr viss taps klajš un īsts;
Tur, izfantazētajās lomās, mēs ar tevi saderam,
Kad izlaists teksts tiek trejdeviņam, pātagotam vēderam,
Rīts uzaust miglains katru nakti, eņģeļi kopš esam mēs,
Kam apsolīts, ka, kad viss begsies, prom tos laimē desantēs;
Un atjaunojas melnsvārcība prestižajā zēvelē,
Kad liktenis ar kailvārdību baznīcortņus ēvelē,
Nav gaidāma nekāda cieņa brīnumtumsas līdzsvarā,
Kad padošanās kaŗogus no brīvīb's cīņām izkaŗam.

Jā, bija jāizlej spoŗš zelts no mīlestības siekalām,
Kad, vējam trīsot noktirnēs, viens otrā sapņus iekalām,
Tak paredzams bij' vētraslaiks, caur grīdspraugām kas glūnēja,
Kā arī atteikšanās mānija, kas viegli trunēja;
Vairs nespēju es izgulēt to skurbumu, kas deniņos
Tik skaidri pulsu iezīmē kā zirnekļtīklu bēniņos,
Pie kā būs tverties šoreizīt, kad pulkstenis tik dobji sit,
Kā atmiņa kad putenī vien uzzied skumja meŗrozīt'?
Kāds talants elpu aizrāvis un kādas asaras tas lej!
Kurp dosies, vaiņagcerība, ko sēru dienā dikti smeŗ?
Dievs Apŗēlotājs ieradies, un makten labpatīk tam sērst,
Tad jādomā, ka pasauli uz otru pusi varēs vērst.

Vai kafeja ar' sagaidīs uz galda, karsti kūpoŗa,
Jeb nojauta kā poltergeists, aiz galvaskausiem klūpoŗa?
Pa divi veidots cilvķkbērns, pa trīs tam lemta būtība,
Pa sapņu kalniem satriektiem iet daiļi viņa zudība;
Jo mirklis tikšķ, spindz klusumā, jo arī kauli cieti dārd,
Jo arī jūŗas bezgalam reiz piedien izbrīnīti gārgt
Par visām ļauŗu spēlēm un par joku neizlēmību,
Par sasmalstītām sajūsmām un aklu neapņēmību;
Kur aizzibinās rakstruļļi ar mūsu sacerējumiem,
Vēl smieklos pārvērtīsies bēdas jaunākajiem sējumiem,
Un nokļūŗana, kur ir nakts vēl gaiŗāka par dienu ņo,

Būs gatavāka vēl par sauli, gaismu viņā briedušo.

Tur, sasprindzinātajā laukā, kur ir jānoturas vēl,
Top rūdītas tās dvēseles, nekad kam nepaliek vairs žēl,
Kur jutekļi top spicēti ar juvelieņu izpratni,
Prom slauka balti sētnieki kād' izdilušu pagātņi;
Lai ko ar' smadzenītes vieš - tās atcerēt vien' sapni liek,
Kur var ar krāsām spridzīgām visbrīnīšķākos zibšņus triekt,
Tur labvēlīgā noskaņā drīz jumjas valodniecisks gars,
Kas uzplaukst mūsu liecībās kā agrais maija cerīgzars;
Kā neaizmirstulītes zied no miglas celtās sekundes,
Šīs jautājošās viendienes, šīs saviļņotās rekrūtes,
Starp viņām šķērstas lāstekas, kas lēnītiņām sirdīs kūst,
Un piepeši tik rāmi dvest šo poēziju manim kļūst...

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
06:25
09.08.2023.

Likteņsvārki.

Laiku apstādināji, uzziedēja lināji,
Daudzās šķautnēs vērsās balss, un reiz visam bija gals,
Pat, ja darināju es ceļu to, kas mājup nes,
Asaras es neaizmirs', tās vēl ilgi naktīs birs.

Un pret pieri cietāko oļi sadrūp liedagos,
Piedod, ka ir tapis tāds neizmaināms Dieva prāts
Un ka sāpināta sirds spožāki par zvaigznēm mirdz,
Kad riets tumsā ietērpjas, smeldze krūtīs ieslēpjas.

Sacietēja laiks un acs, akmenskalnu mīlas vakts
Birdināja baltus milt's tur, kur izdēdēja vilts,
Jūtu sastrēgumos jau ugunis kāds eņģel's spļauj,
Nu ir labi aizmirsties, līdz pat beigām aizsisties.

Izdzīvo vien likten's blāvs tur, pie Dieva modrās auss,
Planetārijkupolos jānoperas pūpolos,
Predeterminācijā abi mēs reiz sadzijām,
Krusta koku apskaujot, savus spārnus sakļaujot.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
21:47
09.08.2023.

Pasaules Gaisma.

Jūs jau vienu zinājāt, ka Jēzus Kristus - Dieva Dēls,
Ar lielo burtu rakstāms tas, un atdzimšana ir kas cēls,
Jau vienu zinājāt, ka tur, iekš svētām as'nīm, grēks ir dzēsts,
Ka, Kristum krustā nomirstot, bij' tempļa priekšgars pušu plēsts;
Mēs visi godīb' redzējām kā Tēva Vienpiedzimušam
Un pieredzējām brīnumus pie vētrām, spēji rimušām,
Un vīnu visi baudījām, kas ir šī Jaunā Derība,
Kas mieram priekšrocību dod un galu visām zvērībām;
Vai dziržat - Dieva Lauva rēc! Tā Lauva ir no Jūdas cilts,
Nu pagāniem ir cerība, un visas zemes vieno tilts,
Tas tilts caur daudziem gaismekļiem no Dieva sirds ir darināts,
Kad Svētā Garā Isreāls nu zeļ, no grēkiem svabināts;
Mēs ticējām un raudzījām to spozmi, kuŗa piemīt tam,
Tam Dieva Jēram nokautam, tam Pestītājam vienīgam,
Tāpat šai laiku izskaņā mēs mūžīb' rokās turējām,
Un Dievam godu atdevām, tam Svētgariesmas kūrējam;
Jau zinājāt jūs, drošsirži, ka katram jātop kristītam
Iekš savas krietnas ticības, iekš Dieva Gara vīstītam,
Tad savā mutes liecībā ir panākama glābšana
Un taisnība pie eņģeļiem kā debesbraukšan's kāpšana;
Lai jūs neviens ar' nepievil - ir krustā varens noslēpums,
Lai viņa vienkāršības dēļ ar' pasaule šī nesatumst,
No senlaikiem kā pravietots, kā izredzētiem redzams nu,
Jērs rakstu ruļļus atdara, tik dažiem vaļā slēdzamus;
Lai katrs nule notic ar' tam Vārdam patiesīgajam,
Ka Jēzus Kristus vienīgs ir, kam pestīšana arīdzan,
Ka Viņa asins svētākā nekad iekš taisnā neizzūst,
Kur Tēvam dotas visas liet's, kur grēka vara dēd un lūst;
Vai jutāt - zeme drebēja, kad Savu Garu izlaida
Tas Dieva Dēls, kam vara ir, kas jaunus garus izraida,
Vai jūtat - Viņš ir mūžam dzīvs, kad piecēlās iekš trešās dien's?
Kas Viņam dzīvi atdevis, tas nestaigā nekad vairs viens;
Ak, nāc, Tēvs, Jēzus Kristus vārdā, svētī zemi, svētī mūs
Un turi cieši Savā rokā, velns lai neizvētī mūs,
Dod jaunām mēlēm runāt mums un rāisi Gara dāvanas,
Lai zobens apbusgriezīgais - Tavs Vārds - mums taptu vēl jo ass!
Vai zinājāt - ir gaisma jau iekš katra gaismas cilvēka,
Jūs esat zemes sāls, es saku, kalna gala pilsēta,
Nāk laiks, un ir tas šē jau klāt, kad dievlūdžēji īstajie
Lūgs Tēvu Garā, Patiesībā - visi sirdī šķīstajie!

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

08:14

11.08.2023.

Nesteidzies...

Ar ko lai sāku retrogrādo atskaiti par labiem laikiem,
Nodomā man sižets garš kā klausules pie abiem vaigiem,
Durvis aizcērtas ar pompu, vieniem šajā pasaulēdursmē
Dievs ir lēmis jauku tiesu - pretim apgaismībai kursēt!
Sniega izkuššanas aromāts kā liesma iet pret nāsīm,
Krusts ap kaklu - apsargātājs (tā kā Jēzus Kristus asins),
Palos jāpeldas iekš sviedriem, mīla atkal trenkājusi
Tavas sirdsapziņas meslus pagrīdē uz manu pusi;
Uzslavas no virsgēnijiem savelk grimases bez smīna,
Šķirto zemju pārpalikums sadiegts nu iekš salda vīna,
Mums vien zināmajos vārdos noslēpumi tirkšķ un gavē,
Kamēr Dievs dod mīlestību nekad mūžā nenokavēt;

"Nesteidzies!" tu saki man, ar krellēm viņus pamādama,
"Vēl jau izdotsim mēs mirkļus, lejot tanīs panorāmas!
Vēl jau fočēsim tos skūpstus, kuŗos daiļi izskatāmies,
Kurlie pat mūs naigi dzirdēs, lūgšanās kad izsakāmies!"

Tikai jucis, tikai mucis ir šīs dabas fulminējums
Pretstatā ar spraigiem sapņiem, tas ir avju sugas blējums,
Bravūrā, kas sātināta kodolizgāztuvju rindās,
Gozējas ap taviem gurniem raskladuškās viņāts dzintars;
Meklējums pēc attieksmes, kas nesalūztu likumtraukos,
Juvelieru izstādēs ir fušieris, bez maksas algots,
Tur mēs lielāmies par garu - dzīvu darītāju garu,
Kamēr stiepjas laika vilnis vēl aizvien mazliet par garu;
Bailēs, ka mūs iztrūcinās knēveļžokejcepuŗnagi,
Pievilēti mūžam tiek mums septiņi tie staltie ragi,
Valdīšanas prettriecienu tramplīni un respondenti
Pārgriezuši gordijmezglu tā kā kāzu svinībenti;
Stāsts pie mums ar' atsaucas kā atbalss, trauksmes vārdzināta,
Ak, jel saprotam, ka mūsu laime vienmēr dārdzināta
Skrajmežos, kur kūla kūp kā veca vīra mierapīpe,
Izmisusi tā kā neatrodamākā dzejas zilbe;

Ēnu putekļi un lūgsnas jaucas nule sveiktā dziesnā,
Kamēr ōpijs saberzts tiek ar dievpalīgu kraupā piestā,
Vīzijās, kur esam dīvu perpendikulību skauti,
Joņo nemirstīgi tēli - mūsu sāpju astronauti;

"Mīļā, vai ar mani migsī rūpju nodriskātā lāvā?"
"Mīļais, re, jau mūsu mantas prom uz bezgalību kravā!"
"Vai, tu, re, kā! Miglas vāli šonakt dusēs mums uz acīm!"
"Ak, es vēlējos vēl mirkli tev ko nozīmīgu sacīt!"

Spožumi ir dažādi, un katram savi nāves elki,
Domās, pat ja vienādās, top redzams, kuŗi mūždien salki,
Izsvaidītās pērlītēs, kas kādreiz pasargāja jūtis,
Atmirdz asaras, kas piedzimušas nevainīgās krūtīs;
Spožumi ir dažādi, un būtiski, ka visiem jāmirst,
Rau, kā sadilst mūsu jausmu darinātais atmiņrāmis!
Rau, kā dzelžu putni gaisā rūsā rotā spārnus savus
Un cik svēti pirmā gaisma balerīnas kājas āvus'!

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
15:02
15.08.2023.

Virpulī.

Iemesti virpulī, virpulī aijāti,
Vajāti,
Paijāti maijā, tie
Esam mēs - virpulī savīti,
Samīti, savērti,
Pārgērbti, pārtērti
Miljonārkazinō -
Loterijturbīnās,
Paziņu kurpītēs;
Esam tie - virpuļu vēmēji-ņēmēji-lēmēji
Stabuļu gaisstabos,
Uguņu aizkaros,
Ūdeņu aizdaros,
Griežamies, sviežamies, riešamies
Tiešām ies pāri mums
Elementdarījums, vārījums,
Vējģeneratōru piepešais spārdījums;
Esam tie gaidošie - smaidošie!
Vēl nesaskaitošie,
Vēl nenoskaistošies
Virpuļu klauvēkļi - episkie labdari,
Sāpjdari, kapdari,
Apdaru bliezēji, mūžības liesmekļi,
Dziesmekļi, briesmekļi,
Vijoļu regtaimi, zāles pret nelaimi,
Stingstošie saprāti, trakākie ārprāti;
Esam tie virpuļu-irbuļu plēsēji,
Vecrauga mēzēji,
Guns nenodzēsēji, manīgie gepardi,
Sprakšķis uz petardi, salūts iekš padebess,

Zeme vēl padrebēs,
Zeme vēl padrebēs...

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
19:37
15.08.2023.

Dievišķīgais plāns.

Šis ir tas dievišķīgais plāns:
Dzied jaunu dziesmu mežā Pāns;
Šis ir tas nenosaukamais,
Kas atnāk vieglītēm kā maijs;
Šis ir tas neatliekamais,
Iekš sirds kā oglīte kas kaist;
Šis ir tas dažnedažādaais,
Ko uzspurdzot tik vajā laist.

Par nojautu kluso, kas tipina prātā,
Lauzts jūgs katru svētdienu laipnīgi gādā,
Jums uzminēt būs, kāds gaiss lietavas riesīs
Un kas ērkšķus glaudīt būs zināmi tiesīgs;
Kad uzrauti dvēseles ielāpi vantīs,
No kabatas aizripo pēdīgais santīms,
To atgrems karpā, kam zeltītas zvīņas -
Re! - nav padošanās bez veltīgas cīņas!
Kur mākoņu krastiem nav gala un ribu,
Es vēl mazliet tuvāk pie saulītes gribu,
Kad nākotnes nava, kad pagātne ciešas,
No celles es uzklāšu lūgšanas biežas;
Un kas gan no tā, ka tik lecīgi vārdi! -
No karuselīteices nāk tīkami smārdi
Aizvien. Tikai jādomā, ko nesīs gaidas,
No sapņiem kad pāri vien likušas skaidas;
Paldies saku visiem, kas vēl atcerējās,
Un tiem, kas ar mani reiz orkānos skrējās,
Vai trīs skaistas nedēļas eksistēt mājās,
Kad svētdienas šķītas būs briesmīgās krācēs?
Šie ir tikai pravieša vārdi tam lielam
Nekam, kurš vēl vandās pa likteņa mielēm,
Vien druskas, ko suņi mēdz lasīt zem galda,
Kad muižkungu dzīve top aplami salda;
Šie ir tikai jaunākie kliegzieni modē,
Ko vecie tērpj garīgi zemišķā lodē,
Tur neprasāt atslēgu pātaru siksnām -
Vēl dabūsit spožākā apgaismē iznākt!

Tur matāms, kā katrs ir laimīti kalis,
Kuŗš kuŗam ir draugs un kuŗš kuŗam - pat brālis,
Un jauzams, cik nīdēju splāvuŗas dūkstis,
Kas atmiņu vārdā vēl dievus ar' gūstīs;
Tā vienīgā lieta, patiesi ko māku -
Triekt tumsu pret gaismu ar dzejisku māku
Un otrādi arī, ja Dievs ņemas lēmis,
Lai galgalā neklūtu vienmuļi šķērmī;
Ko skoloties varu, kad rīts atnākt liedzas,
Pret ausmu vēl vējbrāztās sirdsstīgas sniedzas,
Kad ēna rij nakti un zvaigznes dziest gaužas,
Vēl uzelpot mirkli alkst pasaules plauŗas;
Un šis tikai mirklis patiesi ir arī,
Kad sapņot, kā Dievs reiz še ēdeni darīs,
Tur ķerubi smaidīs un čūska būs mīļa,
Tur Dzīvības Upe jau plūdīs jo dziļa;
Še atmaigst kā vīzija, satverta delnā,
Un nemanu vairs it nekā no tā melnā,
Kas apkārt bij' savācis sūrdienu gruŗus -
Nu laimīgu redzu es savādo mūŗu!
Kur tāļi virs pakalnu ligzdām un eglēm
Vēl nojauta klusa ko paslepŗus meklē,
Es gaidīŗu atblāzmu sirdssaviļņoto,
Pa klaidu lai priekŗup kā salkstoŗais dotos.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
04:14
17.08.2023.

Nepagriezdamās.

Tu aizgāji, aizgāji nepagriezdamās,
Man izplūda izskati svētdalailamās,
Kur sanatōrijās vēl vīrāki dega,
Iekŗ Daugavas atmiņas izdzēsa Ņega.

No cikāŗu dziesmām un vientuļiem stāviem
Vēl neaizbilstamo Dievs lēja starp rāviem,
Viskarstāko ritumu elektrōdzīslās
Vējŗ saberza ledainā rītausmas vizlā.

Es skandēju, skandēju grēkalgas pantus
Kā svētāko noslēpum' turētājs, namtur's,
Kā smiltiņas tvarstot, vēl iesmējās brīze,
Kad atklājās tevī kāds kairīgums izsens.

Bez miera, ko glabāja kaps tavs kā turtu,
Ir atgājis cēlonis - radīts, lai durtu
Vissūrākās domās, kas vien iespējamas -
Tu aizgāji, aizgāji nepagriezdamās.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
20:52
19.08.2023.

Gaužcere.

Šis turpinājums ir (es saku!) visam tam, kas dara traku
Pielīmēšanā un dumpī, vieglā aiziešanas rumpī,
Cīnoties ar mieramikām, bezmugurkaulnieku migām,
Savirpināts māla krūkuss apziņā mirdz tā kā logoss;
Tiecoties pēc ērtām vietām, nogulsnēm un greznumlietām,
Citu dimensiju rēbuss padarīs mūs gana sebus,
Kur bij' krietnie labrocīši, sentimentālākie brīži?
Aizgāja tie mākoņplāvās ietilpt tā kā kārtis kavās;
Saglabātais rimtums ķešā sakrokojas Bangladešā,
Ķimerētais tekstilsūknis reproducējas kā gultnis,
Februāru zobgaļschēmas pieturas pie sānceļrēmas,
Nogurušie rakstīkļpirksti dus uz nākotnības šķirstiem;
Iznīkstošais jauktenfosfōrs dienvidos šļakst, vei, kā Bosfōrs,
Senpazītās mīlas tercās rātni vientulībā mērcas,
Pulka ideju šais zaros - pulka nodevības caros,
Tikai olektis vēl mērās savā smeldzē perifērā;
Zilzīlīšu vaļavīksnes savas vadlīnijas iznes
Goliātu mozaīkās, vārdi savērti kur līgās,
Pateikts vairāk mūsdienpresē, varoņi kur mēles vēzē
Labdarības sōlōformās, kuŗām destrukcijas formāts;
Izjukušiem reptiļaudiem neviļus nāk žilbis šķaudiens
Pāri smadzenhemisfērām, zodiaku lemtām ērām,
Rudzplaujmēneškombainasmens kalibrēts pēc laika pasen,
Izkrīt amarants tam režģos - dzeja vienos mēlesmežģos;
Turpinājums šis (es spriežu!), kamēr sekstantus es griežu,
Lai ir interese lokam tam, kas manās saules lokām
Pušu, šķērsu - visvisādi! Universs jau pieder tādiem,
Kuŗi zinās putot vīnus, pieberot tiem vitamīnus!

Kas būs turpmāk? Vārdi beržas. Iznākums ir nenovēršams:
Izdeldētie intīmsaukļi gārdz pēc saldākajiem augļiem,
Sapņi brūk pēc pieciem rītā cauri šķēršļu piramīdām,
Pazaudēto rīmju vāģi turas tik pie trejiem knaģiem;
Kas būs turpmāk? Naktsmūzika peld uz deleģētas brigas,
Jaunais viss, kas ļaudīs pušķots, liesmo kūlas dzeltos kušķos,

**Poligāmos troleibusos, viņu reisu rādīšos
Turpinājums neizbēgams brīnumdarīšanas spēkam.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja**

16:09

20.08.2023.

Sfinkss.

**Kaut kur nostāvinājās. Kaut kur visu zinājās
Prečdīleņu senais klans - saulpērkoņu virsgigants!
Prom uz citu mīlestīb' tagad sirēnas jau zib
Brunčmednieku erosā, viss kur lemts un negrozāms;
Pulverizējiet vēl to dziļurbumu piesmelto,
Liesmotas kur katakomb's, uzzīmēts starp ejām rombs,
Pāri tam ar' krusti likt', mirstīgām ko neaiztikt
Sānpeldiskās šļakatās, virpinoši dragātās;
Kaut kur diena norima. Kaut kur vējš vēl purina
Nāves atsvabinātos, brīves atradinātos,
Tveicē sapņu putenis gaida svētu rudeni,
Sasāp mīlas mezglis ciešs - tas no asins ilgas rieš;
Spēji vilkās negaiss, nakts, skūpsts tai vienīgs artefakts,
Aizmirstības gavēņos, dižo purvu aveņos
Vēl pa ogai rodams ir, kamēr likteņtīkli irst
Vēl pa stiegrai, actiņai vasarēnai maziņai;
Kaut kur atvars apēda kairoglītes sāpētas.
Kaut kur krūtīm uzgūla sviedri, kas no muskuļa,
Svilināta kaislē tik, sprieda miesas kopā likt,
Tad ar trajektōriju sakurt sirdseifōriju;
Gaisma vēlreiz ienāca, ielējās iekš vienača,
Atkal miera vezumos, tievumos un resnumos
Unificēts tapa zvans - visu okeānu plāns
Apskaidrotos līgumos, debess fāžu ilgumos;
Kaut kur smarša pacēlās, ieguldīta vācelēs.
Kaut kur skaņas pieklusa, stāvs pie stāva piekusa
Atvasaru guberņās, graudkaudzītēs uzbērtās,
Fanātiķu nēzdogos, logos neaizrestotos;
Tur tā mīla rakursos, gliemežvākos pagurtos
Aizžilbina spārnus tiem putniem, kuŗi allaž skrien
Pakaļ neatsaucamam, kas spīd zvaigznēs, pulsēdams
Komētdzirkstis jocīgās, visas dzīves ļodzīgās;
Kaut kur šarmā puķes dīgst. Kaut kur esi vajadzīgs
Tumsas teātrim, kas jauž aprises, kas mūžam snauž,
Paugurknābju balsis džīnkst, kur vēl āres vēro sfinkss,
Neatminams šobaltdien. Skat, kā laikmeti mūs sien!**

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

21:11

20.08.2023.

Benefaktors.

Labklājība ieskāvusi domu domas baltas,
Brīnumdaļu koalīcijas vairs nesavaldās,
Svētvakaru miermīlības cauri ēnām spiežas
Tā kā zvaigžņu matēriju gaidītākās viešņas;
Nolīmeņots pārdarījums nāvē nesatiekas
Ne ar vienu, kuŗam dzīve sarežģīta liekas,
Ievilkts aplis trijstūrskaldnē gandarās un mielo
Katru savādnieku ceļā, arī Gaismu Lielo;
Ir jau atrasts sabiezējums gadskārtlētās nišās,
Kuŗš ir citruslimonādi lējis dvēs'lēs frišās,
Remdinājums katafalkos aiznes smaidus sirmos,
Kas vēl debesīs pēc lietus mākoņziedos virmo;
Miegazāļu iedarbība, noteikta, bet rāma,
Katrā praktikā pēc būves neizdibināma,
Katrš, kas no dieviem šķīries, neminamos vārdos,
Klusējot un neaizmirstot, visu saulu pārdots;
Glokenšpīļu reinkarnācijās un tur, kur rasa,
Zemledtūru purpurspurās kvītis jāpieprasa,
Vai maz saprotams, kur jāatkārto senās vēstis?
Jo ne burtam, rakstuzīmei mūžam neizdzēsties;
Vīnogām, no kuŗām nāk tie dzērieni, kas spirtgi,
Vēl ir nodomā trīs malki, asins neizpirkti,
Kāds tais krājis gudrību, bet kāds tik iztapību,
Reducēts uz adatacs, kas novēl izmanību;
Vasarsvētvakaru cechos, archīvos un bumos
Vēl aizvien Dievs droši stāv mums iekšā ticējumos,
Sadursmē ar saskaņām vien metonīmijfruktos
Sirdsžēlības tōnusi nāk kvantos neaizlūgtos;
Un, kad izsviedrētās sulas tveices nakšu ēnās
Vēl pēc neizskaidrojamā sīvām rokām dzenas,
Tumsa sadalās uz divi abās ausu pusēs -
Tad mēs zinām - redzība vairs balsu nenoklusēs;
Labklājība ieskāvusi domu domas spodras,
Un tur lietavās kā straumēs mīlā viss ir otrāds,
Neatcērtams pierādījums fakultāšu solos
Uzspēlē pa jaunam zekserim, bet šoreiz sölō;
Uzticības jautājumu nebilstamā alga
Uzzied kvintesenču dzīslās daiļā Vecpiebalgā,
Sasiets manuskriptu slokšņu piedzemdinašs faktors
Atklājas kā lietusesmežu dzīvais benefaktors.

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
23:09
21.08.2023.**

Tevī klausoties.

**es klausījos tevī
un radās tāds kā elpas iztrūkums manī
baloži bužināja savas spalvas
un lietus lāses šķīda neizdzertā kafejā**

**pa laikam tava balss aizplūda
rītsaules gredzenu atvaros
kur tā reiba manu sirdssapņu
neizprātotajos vilinājumos**

**es ieklausījos tevī
un dvēseles nakts pagaisa neizskaitļojamos zvaigznājos
tur tavas fejas auda baltus svārkus
atnākošajai dienai**

**pa laikam tava dvaša uz maniem rasotiem vaigiem
pārtapa dievišķā mūzikā
kas skūpstā un silda
kā miesu tā garu**

**es ieklausījos tevī
un tuvīnie lauki dziedāja mums kvēlu balādi
baloži turpināja bužināt savas spalvas
un pēdējā lietus lāse iekrita tavā smaidā**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
01:13
22.08.2023.**

Krustojums.

**šis stāsts bija par mums
par mums
ar mums
dziedāja naktsputni
līdz šai zemei
kas tumst**

vieglā skurbumā
malkā burbōna
kailākā burdōnā
kas stīdz un skumst
bija pastāvējis
krustojums

krustojuma miglā
melnumā tiklā
ienaidis un slāpes
bija debesu kāpnes
tur mēs tikāmies
neizlikāmies
stāstā par to
kas tikai top

gruzdošu spelgoņu
sasmalcinātā elpā
izjutām nākotnes tekoņu
vēl nebijušā telpā
krustojums tur svīda
no sirdssāpju grīdas
kur bijī tu nevainojami glīta
manas pasaules artemīda

šis stāsts bija par ēnu
kas gaismā pārtop
kas smeldzē plēnot
nav paužama vārdos
tur asaru ritoņā
un deniņu rīboņā
krustojuma auklas
dega kā pakulas

nevaicāts atzinums
iekrita acī mums
izgaismota pravietība
bija mūsu sabiedrība
krustojuma spuldzēs
kas svētbrīžus pulcē
aizgāja vientulība
svešzemju spriedulībā

par mums šis stāsts bija
un par krustojumu
kas asiņojot dzija
krītainās pelkēs
un gabarītuguņos

vēl ilgi
pāri ceļazīmēm
kas dvašojot uguņo
un uzzied pārsteigtās neļķēs
mūsu laime radiofonā
atradīsies krustojuma
aizliegtajā zōnā

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
22:20
22.08.2023.

Kur, Gaisma, spīdi tu mūžīgā?

Kur, Gaisma, spīdi tu mūžīgā?
Pie eņģ'liem, debesu tīklājā,
Kur Gaismas Tēvs Savā godībā
Veļ vārtus zeltītām atslēgām;
Kur, Gaisma, vedi tu tālībā
Tur, brīnā - brīnišķā vaļībā,
Kur katram noslēpums atminams,
Iet saules starojums margodams;
Kur rīta zvaigznes iekš sapņa dzied,
Man dzīves gājumu raisīt, siet,
Pie eņģ'liem, debesu tīklājā,
Skrej laime dievišķā mirdzumā;
Ko cilvēkdēls reizi sacīja,
Kad brīvu pasauli darīja,
To tagad dievi un gari ar'
Min svētu un bezgala ārē kaŗ;
Kā Pestītājs staigā pasaulē,
Tā diena jaunāku spēku ņem,
Kā mistērija nakts galvas sedz,
Kad acis skaidrību vaigā redz;
Kur, Gaisma, spīdi tu mūžīgā,
Kad ļaudis pamostas pilsētā?
Tie basām kājām pa oglēm slāj,
Kad balti vienradži kaŗā jā;
Un Tēvs, kas devis šo univers',
Ir visa visuma godīgs Sers,
Tas līcis pamatus mūžmetiem,
Kas Viņa dievspēkā krietni dien;
Jau katram namam tiek erceņģel's,
Kas nost no kapa akmeni vels,
Kas jaunu kārtību laikiem cels,

Kad visa radība krāšņi zels;
Kur, Gaisma, spīdi tu mūžīgā?
Ir gaismeklis manā istabā,
Ir vīrāks, kas pūtina dvēseli,
Ir sapņi, spodri un veseli;
Pie eņģ'liem, debesu tīklājā,
Kur mājō jaunavas tiklajas,
Uz augšu ceres man paceļas,
Ko sargā dievišķas rociņas;
Ij mūsu dienās tie apustuļ',
Kas nakti nomodā neizguļ,
Pauž labas valodas izredzēt's,
Lai augtu mūsos kas cieši svēts;
Ij mūsu dienās tie mācekļi
Un Gaismas Valstības aģenti
Jau sasniedz paradīz's duravas,
Kas glābj no aplamas būšanas;
Kur, Gaisma, spīdi tu mūžīgā?
Tu zvaigznes dari jo dūšīgas,
Kur beigtas darbības ļaunīgas
Un sliktas rīcības kaunīgas,
Ir vara Tevim, kas godu vāc,
Jel reizi atkal iekš manis nāc
Un sargi mieru man sirsnīgā,
Lai bezdievība iet mirstībā!
Kur Gaismas Tēvs Savā godībā
Tur tēlus sevišķā kādībā,
Ļauts manim ķītrumā svabadā
Būt teiktam Dzīvības Grāmatā;
Pie eņģ'liem, mūzikas rosībā,
Rīt mūžs bez ēnas un grozības,
Tur, Gaisma, spīdi tu mūžīgā,
Iekš Dieva - cilvēces laimībā!

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
06:17
24.08.2023.

Mūžības ugunīs.
Poēma.

Aiz septiņām varvīksnēm, otrpus saules,
Kur piemājo debesu zvaigznāju Kalvis,
Kur sirds mana vienumēr ilgo un traucas,
Mīt cerību gaismiņas daudzas jo daudzas;
Aiz visuma uguns, kam ēnas ir svešas,

Ij sendienu dzeijas kā bangas jau dvešas,
Ij rast tur var jēdzību meklējumalkām
Caur dievišķu gribu, tās dāsnākām algām;
Aiz skumjām, kas ļaudis vēl žēlībā vieno,
Rit bagāti mirkļi, tiem plūstot un skrienot,
Tur izsāp vis's dvēseles ērkšķotās gaidas,
Kad bezgala apvārkšņi tumsībā raidās;

Un mana viskvēlākā sirdstieksmju cere
Ir tā, ka reiz radīšu Vārdu, kas derēs
Par pirmsākumgraudu, no kuŗa ar' šķilsies
Tā labība, naktī kas ij nepievilsies;
Un mana šī esība nonivelētā
Tad uzplauks kā mākonis, piebriedis vētrā,
Tad līdztekus putniem, kas negurstot lido,
Būs miņa man zēlus' līdz dvēseles vidum;

Vai vaicāsit kādreiz, kurp sapņi šie brāžas?
Tie likteņa krācēs vēl aizdunot gāžas,
Un nespēju atteikties savādā garā
No senatnes teiksmām, kas tur savā varā;
Vai dosities līdzī man kosmosa krēpēs,
Kad vakari uzziedēs ūdeņu lēpēs?
Vai dzīšlosim kādreiz mēs kopā tos laukus,
Kur Dievs izdomātais sauks vienkopus draugos?

Ak, rauj mani tālāki rītausmas brīzes,
Kas drīzi šīs vārsmas pār klajumiem izsēs,
Tik Gaisma, šī uzticīgā aukle mana,
Vēl, brīvību dāvājot, rauga un gana;
Tad neceļu malduguns, bažīgi kaismā,
Jau kliecinās zibeņu villotā plaismā,
Uz debesu brīnumiem tek mūža strauti,
Kad izrisinās saulē baltākie auti;

Vai neba es ķēris pie dzelžotām margām,
Lai ļautos vien domām, tik errīgi bargām?
Vai neba es sirēnu līčus ar' bridis,
Lai būtu no patiesīb's krūts dzīvei zīdis?

Tak augstumos plašos dzird spēlējam arpas,
Tur - jaužu - vēl ziema ar vasaru sapas,
Tur aizlaižas spārnos mans sapnis un dziņa
Un patversmi rod gurda klints sirdsapziņa;
Jau vēlos es dusēt uz sniegotiem pēļiem,
Jo jūtu - ir gals visiem zemišķiem ceļiem,
Tur sirds miekšķēs sevi drīz debesu korās,
Un uzplauks ik pārsteigums mākoņu norās;

Aiz septiņiem lūgumiem, senības skavās,
Kur salido atbilstes saldajās dravās,
Es vēlos sev kādu jau līdzpaņemt pulkā,
Lai dalītos priekā un zvaigznāju spulgā;
Aiz rēcieniem lauvu, kas klusumu sargā,
Ir kaut kas par zeltu un brillantiem dārgāks:
Es vēlos tur laimē kād' eņģeli skūpstīt
Un mīlības līgzdu ar izdomu uzvīt;
Aiz taisnības zižļiem, kas planētās kalti,
Kur grēks mazgāts, skalots ir baltāks par baltu,
Es vēlos ar' apprecēt jaunavu šķīstu,
Kad pasaule sirmā kā kabata plīstu;

Jā, elpa, ko pluina šīs esības brāzmas,
Vēl smēļ jaunu sparū no rītsvīda blāzmas,
Un nebeidzams ceļojums mierā un nāvē
Liek pāri pār dūsmām un ienaidu stāvēt;
Jā, atvienots kad tu no miega un dusas,
Šurp atnāk visskaistākās dieves un mūzas,
Tad kaisli, ko dzeijas pauž mirklības dzirkstīs,
Jau cilvēces valodas tulko un šķirstī;
Jā, dvēseles raupjums kad gludumā vēršas,
Viss skaidrāki apziņā gleznojas, lēšas,
Tad nozīmes laikam nav, pulksteņa svārstam,
Kad ejam pa mūžības ugunīm karstām.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
22:22
25.08.2023.

Mazs mīlas brīdis.

Nu ko es tevīm rakstīšu?
Par laimi aumež klāstīšu!
Par jaukām dienām vēstīšu,
Kad satikāties upmalā.
Bij' Dievs tur - atjaunotājs Gars,
Kad atnāca mums pavasar's,
Es biju tavas dvēš'les ārsts,
Kas tērpies baltā uzvalkā.
Bij' rāms mums dzīves ritums tad,
Kad sapņojām, kā nākamgad
Mēs kāzas dzersim labuprāt
Tai debešķīgā mūzikā.
Kā saviļņojās upes gluds

Tas spogulis, tā arī krūts
Mums viļņojās, un bites dūc'
Kā sirdsmīlētā pasakā;
Kā jūtis allaž galvu jauc,
Tā dvēsele pēc laimes sauc,
Kur domas bezgalībā trauc,
Mēs radām sevi plaukumā.
Nu ko lai tevīm pastāstu?
Es tevi vienmēr meklēju,
Kad staigāju pa pagastu
Tai baltas ziemas stingumā.
Tik vienkārša bij' gara balss,
Bet tai (lai lauskī nenosalst)
Bij' sauciens kvēls un gana tāls,
Tas tevi skāva baznīcā.
Nu skūpst, kas mūsu derība,
Ir laimes dota cerība,
Tur tumsas mirkļu tērībā
Mēs kūstam mīlas tveicībā.
Kur piedzimst skaistums brīnišķīgs,
Tur allaž tava dziesma dzirkst,
Tur līksmes straumes neizsīkst,
Kad staigājamies rokrokā;
Kur Dievs mums as'ras nožāvē,
Aug mūsu dzīvīb's rožaine,
Kur vētrās varam nostāvēt,
Kad ziedi jūtas pasargā.
Kā vienlaid mainās laikmeti,
Tu skumjas projām aizmeti,
Pie saldmes mani aizvedi,
Kas uzšalkoja skurbumā;
Kā atgriezās pie sākuma
Tas vārds, kas plūda paisumā,
Tā katrā jaunā nākumā
Mēs mirdzam saules zaigumā.
Nu ko lai tevīm sniedzu es?
Vairs jūtas nenoliedzu es,
Ak, mīla, mūs uz ēden' nes,
Kas iedēstīta sirdsmiņā!

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
21:36
27.08.2023.

Pa dzīvības līniju.
Nopietnās jokdzeijas.

Kā tālībā vilcieni dunas un dzenas,
Tā aizdzied šo laikmetu jau papagenas,
Kur nomiris dzītars lej sveķotu rasu,
Iekš viņa vēl Dievs peld sav' pēdējo brasu;
Un, raugi, ik nedēļas sanāk tur kopus
Tie daži, kas tur tikai kaujamos lopus,
Tad cīņā par bezmiega sviedrētām sekām
Tie laimīgie tiek gan pie gailenēm, bekām;
Un, raugi, šim stāstam, kas stīvināts kreklos,
Lemts bezmērķīg' taustīties sirdsstrautes seklos,
Lai galā pie drēbnieku izšuvumrakstiem
Tas iekļūtu finišā, domātā ākstiēm;

Kā tālībā mezglojas psihodēlijas,
Brauc debesīs taujājošs pazemes klijāns,
Tas rūpīgiem ornamentdzemdētiem stiebriem
Zeļ zaļoksnus ziedus, kā darījis iepriekš;
Te pārsulo mākoņus košļāta gumij',
Un akmeņi sašķeļas sirdsprātā glumi,
Te jukjukām sastrīdas zvaigznes un vēji,
Kad vistām ir pienācis gaužākais dējiens;

Vai tiesa, ka bezfilmā rakstīti svepsti
Ir dārgākie dvēseles apziņas žesti,
Vai tiesa, ka izstrādājumi un nauda
Tad paliek par liecību no aeronauta?

Un, raugi, drīz ievāko dzejoļus lapās,
Tos uzverot cītīgi stieplēs un tapās,
Tad uzvarēts murgs par kād' simbōlu nokļūst,
Kad jācenšas virināt likteņa žokļus;

Jā, mundieŗu tautas vislabāki zina,
Ka delveŗu pātagas jāaizlidina,
Jā, neprasīts naktssargs par lieveni guļas,
Kad melns tas ar' palicis, melns kā no smuļa;

Tik grabinait žebērķļus dziesmotā tiesā,
Kad ābols no ābeles nokritis iesārts,
Šis ir tikai izmēģinājuma cienīgs
Kāds splāviens, kas rītausmā pārtapis dievīgs;

Kā tālībā verdzība atceļas pati,
Es uzlieku klupienā lenti un plati,
Tad ieslīgstu halucināciju fīčās,
Lai galgalā ņemtu un citētu Nīči;

Tik uzberiet piparus sklandrausim ceptam
Un sāli tam atveidam, pārāki lepnam,
Lai uztvertu grāciju lidojumgunos,
Kas salūtos slēpjas kā smaids niknos suņos;
Tad fontānu nedienu poliglotsaukļi
Būs izsmēķu pelni un manīgi kraukļi,
Tad fosfōra ēras kā frizētas sugas
No dvēselēm izraisīs pasaku lugas;

Un, raugi, tiem draugiem, kam iekopti lauki,
Ir zeltstīgām glancēti bībeļu plaukti,
Tik iedomā tagad - cik izskatā diži
To sapņi, kas rudenī nepaliek riži!
Un, raugi, cik tauki ir treknajie trauki,
Kur guaškrāsas spēlējas tizli, bet jauki!
Tām ikdienā prasīts ir liedināt ģipšus
Un zibināt zibšņus tik lipīgi lipšus;

Jā, atminos plostu, ar biedru ko sējām,
To palaidām allaž pa labākam vējam,
Un neceres brīžos, kad lauza to bangas,
Mēs turējāmies pie tā, teica ko Vanga;
Šis dzīvesstāsts klajais, ko reptiļi schēmo,
Vēl reproducējas, sev līksmāko ņemot,
Vēl manifestējas un mutējas spīdot,
Lai nenāktos pases ar gudrību viltot;

Kad aizslēgtas durvis top skrējiena cenā,
Vēl vilcieni tālībā dunas un dzenas,
Jūs piekopt nu varat tik tīrāko mēli,
Lai izdzertu sausu ik pieneņu elli;

Nakts maģijā klusā, kad izbārstās vārdi,
Naud ņauduļi kaķi, kāds nosmejas gardi,
Viss slīcināts ilūzijcentrētās aktīs,
Kad kližānam līdzseko tik pterodaktils;
Jūs ko? Manas dzeijas vai neliksies vākos?
Vai pulcinās tikai un vienīgi trakos?
Jūs ko? Vai jūs neredzat somugru zoles,
Ar lineāla mērīkli šobrīd ko nolēst?
Patlaban ir tā, kā es vaibstoties stāstu -
Ir gana daudz salauzts to ledāju lāstu,
Tur, vairoties naski no klišējām staigām,
Es mācījies esmu no jauniņa staigāt;

Kā tuvumā tramvaji dzesējas tveicē,
Tā hibrīdi datōrus slēgā un beidzē,
Kā uzvirmo jūtas, kad jāsīt ir odi,

Tā iesākas mūžīgie dzeršanas godi.
Un teiksit, ka jāmainās kaut kam šai ķītē,
Ka jāuzman', vai tik kāds ko nesariktē,
Ka jāgaida nākšanas, krākšanas stipras,
Ka jālaiž uz Santodomingo no Kipras;
Es atsaku ar to jel prātu, kas kvantisks,
Ka bezgalīgi jāsadala ir ant'krists,
Ka krāčainu ūdeņu sirreālpļūdus
Vēl simtunviens balodis Šeolā dūdos;
Un kas gan no tā, ka būs resgaļi tievi?
Tie būs mūsu starpā tie krietnākie dievi!

Šo nakti es tikai mazliet katru lūpu
Ar ilknīšiem kodīšu, kāpjot pa pupu.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
01:18
28.08.2023.

Priedēkļu himnas.

[Priekšvārds:]

Trokšņo ielas glamūrs spilgts -
Tas tilts, kas vieno gājējus kā filcs,
Kas šķilts kā smilts, kas dilst un mīlst,
Līdz ilgst tas vakars zilgs, kam pils
Svilst tā kā ilkss.

[Ievārds:]

Apceriet vārdus, ko nebildīs mutes!
Atceriet laikus, ko dāvāja būtnes
No debesu augstumiem vaskotā sūcē,
Kad varēja žēlabas dievgribā sūdzēt!
Laiku pa laikam sāp tirkīza sapņi,
Kas mūžības gultnēs aug līdzīgi aplīem,
Kas apvieno puses, kad zibeņi gaismo
Ik pārkonu, kurš jau pret rītausmu aizsmok.

[Pievārds:]

Vārtus atdarait, kas spriedīs
Likteņtiesu mudīgu!
Ne jau mana elpa cietīs
Tur caur tumsu kļūdīgu!

[Nevārds:]

Domājāt pasakas? Zilbes rauj piejūra!

Jāgana ziepes pie moderna dievtuļa!

[Izvārds:]

**Cāļi pucē spalviņas, skaita pienengalviņas,
Dzejnieksindrōms-mūsdienis gaida gardas pusdienas,
Kamēr nafta pagultē, tikmēr dziesma pakrūtē
Izdibina krustsoļus dārzā, kur daudz krizdoļu.**

[Novārds:]

**Eikaliptu plānās lapās
Mūsu skati nesastapās,
Mūsu pirksti, laikiem augot,
Aizgāja uz ciemiem raugos;
Pērnās vilkvālītes purvos
Iegāja pa pusvirdurvīm
Mūsu smilšu namu galmos,
Neizdziedātajos psalmos.**

[Jāvārds:]

**Prestižs bija, prestižs plūca
Aiz ezer', kur bites dūca,
Simta lūgsnu pilnvarotu,
Simta ziedpušķīšu rotu;
Kur sazēla jaunlabība,
Prestižs izdaiļoja knīpas,
Atmostoties eifōrijai,
Kas nolēma celt pa rijai!**

[Savārds:]

**Līdakas ķeriet pa straumei
Labākai dvēseles gaumei!**

[Atvārds:]

**Šī nav tikai atziņa, mani vēji atdzina
Tur, kur mani kacina tava smuidrā jaciņa,
Tanī esi erosiet', ļaudis, jūs vēl vērosiet,
Kā aug mīlas iztēle, kad man nav vairs izvēles!**

[Iekšvārds:]

**Gribēju sacīt un pēdas sadzīt,
Gribēju, nu, tā pilnīgi sadzīt:
Izvēlās zeltkalni Gaiziņa mežos,
Tagad uz elektrōkrēsliņa sēžos.**

[Pavārds:]

**Jauklikteņu rāmās sugas sasien izskatīgas klūgas
Izfilētos groziņos, tuvā miesta bosiņos,
Puloveru baltās naktis saberž ugunīgas daktis,**

Griežot, vērpojot, noliecot, ēnu varu noliedzot.

[Uzvārds:]

Sacījāt, kur ir tā atslēga brangā,
Kurū ik sūtība reibumā dangā,
Sacījāt esmes, kas nesavienojas
Laimē, kas it nekad neaiziet bojā.

[Pārvārds:]

Kādreiz rakstīju es
Mēlesmežģīšus,
Tagad gaismnesis bess
Palicis gaužām kluss.

[Pretvārds:]

Raidu-raidu-ulalā!
Septiņ' alņi pagalmā!
Oktai-rīdi-rallallā!
Smeldze noslīkst degvīnā!

[Bezvārds:]

Tematiski zīmējumi, centrēdzes tēlojumi
Sagulst dārgā zārkā,
Ielasmeiču kosmētika, nebijusi politika
Skan kā lūpu vargāns.

[Apvārds:]

humōrijas dejiski sparģeloficējās
pretrēbusu kvarcifikāciju trombskaņās
izliekoties par miesassargu
uzfrišinātajām muskulatūrām
ģeotipiskajās nozarēs

[Caurvārds:]

Rātsnamu pelašķi uzzied
Tikai reizi mūžā,
Tālab dosimies uziet
Laimi "Mulenrūžā"!

[Aizvārds:]

Kur nediena stiklojas varvīksnenē,
Tu allažīn pasaki mīlībai "nē",
Kur sankcijas sagaida tēzaurniekus,
Vēl miljonārpartijas sapnājos dus.

[Pēcvārds:]

Lakōniski rūpes zūd, kamēr dvēs'le zenītā
Kūp un nepadodas, dvēs'le mana lēnīgā

Allaž kaut kurp dodas, vienmēr vajag tai kur būt,
Dvēs'lei, vējos plēnīgai, dziņas saknēs rodas,
Dziņas, kuņas karsti rūd'.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
19:04
29.08.2023.

Vīrāka dvašā (eņģeļu mīla).
Leģenda.

Eņģeļi mīlējās pērkona negaisā,
Nolija sidrabs pār pasaules laukiem,
Visvisur mirdzēja kristāla ziedkopas,
Kaislību rautas starp debesu draugiem;
Lāsojās uguņi mākoņu tribīnēs,
Aizšalca vēji iekš dievišķas dvesmas,
Dzirkstīja eņģeļu spārni kā zibeņi,
Atstāti mīlības āķētās ēsmās;
Vīrāka dvašā un mirrēs, kas sulojās
Pērkona naktī, kas gaiša kā sniegi,
Eņģeļi skūpstīja varvīkšņu zizlīšus
Godības tronī, kur nebeidzas prieki;

Nolija sidrabs pār pasaules kalnājiem,
Mūžmežu biezokņiem dāvājot elpu,
Eņģeļi mīlējās tveicē un sutoņā,
Izplešot jaunu un daudzsološ' telpu;
Varvīkšņu spektros, kur mieru Dievs izpaua,
Zaigoja cilvēces alkas pēc mīlas,
Augstu virs debesīm, projām no zvaigznājiem
Mājoja sapņu un aizmirstīb's dzīles;

Tās dzemdināja tie eņģeļi kārīgie,
Kuņi pie cilvēku meitām reiz gāja,
Nemot par sievām tās, vairojot kaislības,
Kuņas drīz it visu pasauli klāja;
Maģiju mācot un iztēli rosinot,
Fantāzij' auga ar' cilvēku garā,
Redzot tos brīnumus, kuņi no senlaikiem
Turējuš' allaž to sirdis bij' varā;
Vīrāka dvašā un kvēpināmgaraiņos
Piedzima meičām ar' milži no skata,
Nebija tīrības asiņu radrakstos -
Viss vien no kārību apmāta prāta;

Vai tad tās jaunavas nebija tīkamas -
Tīkamas eņģeļu kvēlošām acīm?
Vai tad te Dievs bija vainojams tiesā, ka
Mīlai tas lēm's vārdu skaņāko sacīt?

Eņģeļi mīlējās vētraini, vareni,
Aukojot brīzēm, kas dievspļautas ārēs,
Uguņu stichiju, kveldoši spēcīgu,
Jau gara griba tāpat nepievārēs;
Tā zemes virsū bij' dažādi dzimumi,
Kuŗi no pirmslaikiem rada sev vietu
Āzijas zemē un cilvēces šūpulī,
Dabūjot eņģeļu atziņu viedu;

Katrs nu tvēra pie lietām, ko varēja
legūt sev zināmā veidā un ceļā,
Lai tikai Dievu un eņģeļus klausītu -
Panāktu dārgi sev dzīvību zeļam;

Pasauli nu apdzīvoja it visu jau
Radība lielā, pēc plāna viss bija,
Plūdi bij' bijuši, varvīksnes izkārtas,
Zeme mazpamazām spirga un dzija;
Tikai tiem eņģeļiem nebija diezganīm:
Gaismu tie pauda joprojām ar skubu,
Tēvu tie klausīja kārtībā svētajā,
Atjaunojot katrus vārtus un drupas;
Un vēl joprojām tie mīlēja mīlību,
Cilvēka daili, kas brīnišķi tapta,
Dievam tie vaicāja, kas nu būs tagad, kad
Pasaule visa ir pilnīga, glābta;

Vīrāka dvašā un bezmiega naksniņās
Spīdēja zvaigznes, kas runāja klusi
Savējā starpā, lai nedzird pat tumsība,
Golgātā ceļas kad trejādi krusti;
Eņģeļi atguva mūžību savējo,
Svētīts kad Tēva Vārds godībā tapa,
Virroku ņēma tā diena, kas bezgalā
Piecēla ļaudis no ēnas un kapa;

[autōra atkāpe:]

Viss ir daudz senāk, kā dažbrīd man šķietas,
Trausls šīs esības antīkais ietvars,
Un savā laikā Dievs manim jau saka:
"Sācies no tevis ir mūžības sakars!";
Ēdenes dārzā, kur noslēpum' aužas,
Mūslaiku starojums kvēlo un laužas,

Ādams vai sastapa levu, vai otrād'?
Kur allaž bijusi Dieva acs modrā?
Viņš viens jau zina, vai guļu, vai ceļos,
Viņš arī dzinis tās naglas zārķ' dēļos,
Grēks kad ir miris un elle kad slēgta,
Dzīvo jau universs jaunsaules lēktā.

[kōda:]

Enģeļi mīlējās vizuļu blāzmiņā,
Tā jau šis stāsts nenoliedzami sākās,
Tikai nu negaiss ir piepeši mitējies,
Gaisma ir iedegta dvēseļu bākās;
Cikls uz priekšu iet, stādīta atkal tiek
Paradīz' jaukā, kur mūžzaļi koki,
Dieva dēls izstāsta visu, lai skaidrībā
Pieņemtos cilvēces saprāta logi;
Vīrāka dvašā, kas tīksmīgi piesaista
Enģeļus atkal teikt laimīgus čukstus,
Sadzirdēt var Dieva mierīgās meldijas
Un Viņa tēvišķās, labās sirds pukstus.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
03:07
30.08.2023.

Diennaktis neaizmieģ.
Poēma.

[epigrāfs:]

Vēja pūsma iesprauca kambarī,
Dzejas dusmas iežņaudzas kamparā.

★★★

Kur diennaktis neaizmieģ, laužītas krustceļos,
Es līdzī zvaigznēm iekš debesīm uzceļos,
Es līdzī dieviem iekš mākoņu kristāliem
Ļaujos vien sapņiem, tik orkānos driskātiem;
Mīla kur aizrāva reizi ar neprātu,
Atradu es ko patiešām ar' sakrālu,
Atradu naidu, kas sārtojās pamalē,
Murgi kur enģeļu pilsētas demolē;

Diennaktis neaizmieģ, ne šinīs vārtrūmēs,
Pērkons vēl bālsis kā bezgodis pārdunēs,
Tukšākās lozēs tad asinis ieliesies,
Pušusprāgs lēmums, no sāktgala vientiesīgs;
Eifōrijdūmvadu alegōrijnieki -

Sensenie zinšu un pārdabas mīlnieki -
Nu savās lāvās dveš sidraba siekalas,
Kamēr smeļ tumsībā fejas, šīs niekaļas;
Eifōrijsurdotulks - bezpajumtsacensis
Rāda, kur liekami galvenie akcenti,
Iekalti dzejdienu kodolu lādiņi
Savieno neitrōnus smadzeņu vadiņiem;

Diennaktis neaizmieg, ne šinīs sacīkstēs,
Glēvuļa roka pār ķieģeli samīkstēs,
Kultūristdelmi pār tintnīcu saspringsies,
Līdz viss pēc zvaigznēm iekš kosmosa saliksies;
Es līdzī upēm par tiltiem vēl palīkšu,
Es apakš celmiem kā zalktis vēl palīkšu,
Rēderejfontos un absurdos talantos
Peldēšu burbuļos, straumjdzītos ālantos;
Mīla kur pārsita pat velna nezvērus,
Es ne pie kā šinī dzīvē vairs nezvēru,
Vējšalkas mierina naktsblāzmas kupolus,
Tārpeju dziesmas un melnākos buboņus;
Sakait, vai dzirdat, kā trūd rudens iesaukas,
Aukas ik mirkli ar knosību pieaugas,
Aukas, kā aicinot, zarus liec liktenim,
Jaunākam laikam un gadskārtu simtenim!
Sakait, vai paliksīt ūdās un balādēs!?
Miljardiem marsiešu slāj mūsu parādēs,
Miljardiem zvaigžņu šņāc laikcilpu aizmetņos,
Kamēr spīd vārīga gaisma še, gaitēnos;

Diennaktis neaizmieg, ne dzejas šņāpienos,
Nedz noliegumos, nedz ar' nepiekāpienos,
Mēs līdzī tuksnešiem pārles vēl sijājam,
Katrs ko svētu vai nekrietnu bijājam;
Mīla kur aizdzina prom, tundras klajumos,
Atradu sevi es pusdzertos vājumos,
Elpoja tumsa kā gaidās, kā ilgumā,
Jautānot bezskaņā pēc debess zilguma;
Mīla kur norāva lapas ik ozolam,
Vēl ko pie sevis mēs pusčukstus nosolām,
Vēl ko mēs dīrājam, fīrējam, mirējiem
Atstājot zižlus no tiesnešiem-šķīrējiem;
Vai tad tu, mīla, vairs atteikties neproti
Tad, kad ir līgums sens nolicis karotī?
Vai tad šī dvaša, kas kopīga bijusi,
Būs pār šiem laukiem kā guns nenolijusi?

Diennaktis neaizmieg rasotā mijkrēsli,
Turpina aust manu dzīvi sirms zirneklīt's,

★ ★ ★

★ ★ ★

**Neliels dzelksnis brīvā kritienā un neliels untums vēnās
Izpausts lētākajās rotās un visaugstākajās cenās,
Nāvēsspīts kā plēsta doma urdzis šinī dekatlōnā,
Kad tu esi dubliere, kas sevi pārdevusi klonam;
Šantāžprocedūru skalpeļi un termoterapijas
Manā pārdresētā prātā fantasmās vairs nerādījās,**

Tikai lauztās mūru sijas, izļodzītās rēgu dejas
Maiga porcelāna velvēs, sabirzušās kabarejās;

Klusuciešot vadmotīvi - visu rētu uzrāvēji -
Stāstīja, kā milzu pūķi Gaiziņā tu uzvarēji,
Biji mana toreiz ogļu azotē, kas sasprakšķēja
Brīdī, kad viss vārdu brazdiens tankkuģīšos avarēja;
Un ne pateikt tagad to, kas kļāva mūsu spārnus niknos,
Lai tie maltu mārnutkus, pēc smaršas bravurīgi īgnos,
Un ne pārstaigāt tās vietas, kāpa kas no zemes serdes,
Lai mēs apzinātos beidzot dievišķās un melu vērtēs;

Prom pa staigiem debess lokiem, projām zibens plīkšķu tekās
Dodas mūsu polaritātes, kur plaiksnī sapņu ekrāns,
Pilns ar uzdevumiem naigiem, pieblīvēts ar darījumiem,
Plēnot vakarsaules dziesnai, paceļas tas līdzī dūmiem;

Tur, kur norauj maskas zvaigznes, gaiļi kur vairs nedzied rītos,
Turam mēs viens otra roku, tumsībā lai nenobītos,
Pasauļlietas cerības un delikāti vēja zvani
Sakēruši dusmas mūsu aiz to nokvēpušiem sāniem;

Klusuciešot palaidām viens otru vaļā baltā jūrā,
Kamēr grima mūsu laivas fantāziju dzelmē, kuŗā
Atradās vien ķiršu kauliņš, brīvs no iedvesmas un vēja,
Jā, tas mūsu domām ļauties svabadībai palīdzēja;
Ak, kā gribas sajaukt matus likteņfrizētavas pāžam,
Kamēr lemts ir darboties mūs' garam - esmes personāžam,
Kamēr dots ir augšāmcelties mīlas pastarajā stundā,
Kad mēs peldēsimies kaili aizsalušā Ēresundā;

★★★

Trāpīji tu toreiz man ar nenoformulējamību,
Sakot, ka es vienkāršot un novienādot visu gribu,
Uzziedēji manās krūtīs tu ar jauncerētu lugu,
Sakot, lai uz veselību atstājot tev vienu šļuku;
Trāpīji tu man ar elpu, kaistošu ikvienā domā,
Un mēs aizmigām tik saldi sīrupainā chloroformā,
Naktssardze mūs atrada uz tālākās no zvaigznēm visām
Līdzās klusām piedošanām, nopūtām un kanabisam;

★★★

Klusuciešot debesīm un sirmo mūžu galaktikām,
Mēs reiz visu aizmirsām un pašā kosmosgalā tikām,
Sēdēja tur burtnieks vecs, tam rokās bija bilde sena,
Kuŗā bija mūsu abu kāzu dienas mīļā ēna.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

13:40

02.09.2023.

Bālākais acskats.

No bālākā acskata raidījies tīmeklis,
Audies un paudies kā nesalstošs ezers,
Liesmojis cauri tas skaņrades ūnijām,
Taranējis katru noti kā veser's;
Izmisumskrotīs tas šāvies nost pēdīgi,
Atdzimtu lai kā vispēkšņākās bailes,
Laiku tas berzējis, uguni iespiežot
Mūžības strēlēs un dievību spailēs;
Bālākais acskats vērs plašumu dvēselei,
Izriešot stīgas, kam jāvibrē pulsā,
Kamēr no nakts spraucas vilkābeļziedkopas,
Sprāgst viņa asins no pagātnes tulznām;
Kamēr no kristāla sejām un zombijiem
Lobās vien spektri kā gurduma pōli,
Bālākais acskats veic surogātizmaksas,
Lipinot smiltis uz aizjūru mōliem.

Tā vārdu strēmeles allaž prot graizīties,
Tā tagad sakal tu sarecējumus,
Lai tos starp akvareļmaidzītām līnijām
Izdzertu galā kā tumšāko rumu;
Paceļas migla no gargaismas ētera,
Zvani skan telefōncentrāļu zaigā,
Izsapņots brīnums alkst ēdenē atgriezties,
Matītu atkal lai godību vaigā.

Krāšņākās filmas še steigas dēļ arī mēdz
Aizmirsties dūmeņu lauzītās ēnās,
Dinozaurkomētas purpura debesīs
Nesīs vēl noskaņas, dzejiski rēnas;
Gaistu lai skaidrība pārkonu šerbetos,
Nāksies vēl traumēties cēlzilbju šūpās,
Atkāpties arī no pulcētas virzības,
Kuŗas reiz atklāja pasaules tuvplāns.

Bālākā acskata tricināts atslābums
Šodien tev piedāvā korāļu fūgas,
Kuŗas deg karstāk par elli, tās ugunīm,
Kuŗas, ak, izskatās brīnišķi spulgas!
Bālākā acskata zīlīšu iztrūkums
Pastarā tiesā būs gatavais glābiņš,
Jo tas būs izrāvis sauli no debesīm,
Arī tās galveno gruzdošo sāpi;

Bālākā acskata dzenošais sprēgājums
Viltosies bezgalā, viltosies mājās,
Kamēr svīst auseklis, padebeštausteklis,
Sārtosies saldākās og's avenājā.

"Ko nu jūs gribat?" sauc acskats visvarenais,
"Neba jūs zinājuš', kā mani dēvēt!
Neba jūs bijuši pirmsāķummedībās,
Apslēptas kuŗas ik jaunavīb's plēvē!
Ko nu jūs grābstāt tās ikdienas rotaļas,
Kuŗas tik bramanīg' vicojas ainās!?
Vai tad jūs neģiedat vietu iekš visuma,
Kur nekas mūžā nekad neizmainās?"

Plāni rit klāri, viss nostājas pavenī,
Kur savu reizi tu biji ar mani,
Spektakulārākais šobrīd ir tieši še -
Tieši še Dievu var izteikti manīt;
Tikai jau vīzija, tikai jau redzējums
Bijis ir tevī, kas lasi šo ziņu,
Arī pie manis ir bijis šis meklējums,
Ļāva kuŗš atkal vērt sirdsdebestiņu;
Plāni rit klāri, un klātbūtne jūtama,
Kuŗa man tevī tik riskanti bārās,
Arī šoruden vēl dvēseļu svētnīcās
Vārdi šie satrauktie šķeļas un vārās.

Bālākais acskats man mācījis daudz nu par
Tevī, ka gūstīt jau nav dižas jēgas,
Protams, tas bijis ir kareivīgs mūžības
Durvīs, kas daudzreiz ir tikušas slēgtas;
Bālākā radība (man tas ir svarīgi)
Tavējās pēdās min ētera ceļu,
Varbūt es tālab kā čūska, šī neliegtā,
Pārdienām vēl tavos stilbkaulos dzeļu;
Varbūt tu apskausi zedeņus iesirmos,
Kuŗiem reiz pāri aug' violetas rozes,
Eņģeļi pāri tiem, mudīgi, remdēti,
Novilks tad aizsaules viļņotas troses.

Bālākam acskatam jau nemetīsies tad
Vēsi ap sirdi, kad raidīsies skaņas
Projām uz tavējo ezeru salstošo,
Pārtiek kas tikai no mīlošas maņas;
Bālākais acskats kā zenīta pasaka
Ziemāju kveldētās cēlgribas skavās
Paudīs tad smeldzīgus dzejvārdus finišā
Un visās ilgās, pie tevis kas lavās.

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
12:22
03.09.2023.**

Taureņgarā.

**taureņmalu filigrānajās smīktīs
uzziedēja mūsu mīlestības lillijas
visbaltākās
vissaltākās
vissaldākās
taureņvēdu izskaistinātajās gravās
mūsu mīla veidoja aplūsus firmamentos
kuŗos lāsojās debešķīgas vīzijas
kas elpoja dzidrinātos dieva sapņus
viskošākos
vismožākos
visdrošākos
taureņplauksmes smuidrās vaŗavīksnēs
dziedāja īstenības un mirāŗas saukti putni
pulcējot kristāla lietoslāses satrauktos sirdspukstos
kas skanēja no padebeŗu krūtīm
visbrīnīšķām
vissevišķām
visdievišķām
tur taureņspārnu pasakainās krāsas
atdzima fantastiskiem lidojumiem
mūsu mīlestības briedinātajos mākoņos
kas izlēŗa zelta gaismu pār visu pasauli**

/Veltījums Dzintrai Žannō vārda dienā/

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
12:12
04.09.2023.**

Trigonometriski.

**Trigonometriski stalaktītvizuļi izmirgo sirdi tev diendusas rimā,
Vieglākie mākoņi bezvārdu tendencēs iegrieŗas svētajā sirdspantomīmā,
Katrreiz no jauna tu dāvini naktsrozes lietavu mērcētām debesu velvēm,
Katrreiz no jauna es iemiegot aizeju līdzī tām brīnīšķī mirdzoŗām elfēm;
Ja man ir jāraksta, jāraisa mūzika, izvēlos darīt to tikai ar tevi,**

Tad kad ir plūdusi bezgala funkcija, tad kad nav vairāk ne esmes, ne sevis,
Izfilēts sapņaudums sauļtekas stariņos sagaida mūs katru mirkli jo šķīstu,
Tur mūsu skāviens iekš ugunīm liesmo un karstāko spēku iekš rūdības iztur;
Tu esi būtne ar plašāko sirdi, kaut asaras jāslauka ziemeļu vējā,
Tanī mēs atrodam jēdzības sirmas, kas atklāsies vaļības dzemdētā dzejā,
Tērgās tur putni par malmedniecību, kad gulsimies riteņu apakšās saltās,
Vērosim arī, cik savādi laiki, iekš iestīvinājumiem tie aizvien maldās;
Slepkava konfektes reiz kāds tev sniedza, tās apēdām abi, kad pulksteņi kusa,
Aizgājām atrast tad Gaismu vispārāko, pārvērš kas mīnusu arī par plusu,
Atmiņas dila, vairs nebij' to daudzi, tās izklīda ziemciešu saknēs kā drudzī,
Kad tu man skūpstu starp kojām un balkōniem, deniņiem strāvojot, veicīgi lūdzi;
Trigonometriski aizkapa brīnumi šoruden izkaisās alū un sidrā,
Matīt še var, kā visniknākie komentārpaudēji redz domas skaidrāk un dzidrāk,
Tur esi tu kā sirds gulbiene-glābēja, aizšalcot brīvestīb's jaukajiem gadiem,
Tur esi tu kā tā, kuŗa prot pestīt no elektrōgrozīkļu sitamiem vadiem;
Ņem manu baltāko zirgu un aizjāj līdz mūžīgās jaunības spulgajiem strautiem,
Aizjāj uz zemi, kas sveša ir naidam un tumsības šķērētiem trauksmainiem draudiem,
Būšu es dvēsele tava šai dzīvē un nākamā laikā tev paudīšu vēstis,
Kuŗas būs nesušas likteņa staigātās miljards un simttūkstoš slepenas verstis;
Tu esi allaž man tuvīna bijusi, saule vai gabalā, mēness vai klātu,
Tikai nakts kliegzieni vilkaču mēlēm bij' bijuši tie, kas mūs' mīlību attur,
Gājis es visur ar tevi šais dzītaros, kuŗiem pilns ceļš bijis, dievišķi gādāts,
Vai mūsu skaņdarbs tik ekskluzīvs tapis, vai raupjajās tāsīs ij vēl nenostādāts;
Spuldzes kad samilst kā piepūšampilis, tur iemetas tava vislabākā gaisma,
Jūtu tad vienību rasā un kolonnās, kuŗas tur naktsvēlme, sevišķi kaisma,
Aiztrauksim asaru plīvurus, žāvējot tējas, kas ziemā būs reizē kā tieši,
Vīrāks kad smaršos pēc bērņības basās tik vienkārši trigonometriski cieši.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
12:08
05.09.2023.

Mežģīņu krastos.

Kur mežģīņu krastos sens naidis nivelējas,
Es sagaidu vēstuli atkušņu sējās,
Tur nebūs vairs jāraksta slejas un skripti,
Kad atslēgti taps nāves sirds manuskripti;
Kur veclaiku dzīpari sadalās vējā,
Vien esības pinekļi krūtīs tev smejas,
Tur neizdibināmi jezgstundu vārdi
Iet pāri tiem praviešu svētajiem vārtiem;
Kur saviļņots sūrumš kā mežābeļsviedri
Skrej dzīslās, kas paukoties sniegājos iedrīkst,
Man mūžīgi sekot pa pēdām tām daiņām,
Kas dvēselē līst, kad gāž liets kā no spaiņa;

Tu samudžināji tās mūžīgās mīklas,
Kas kvēpoja rītausmas savādā miglā,
Tu paņēmi elpu man, zeltaini blondā,
Un atstāji atslēgas viltotā fondā;
Tak mīlēju tevi par daudzi tais tērcēs,
Kas pasaules mūsu vēl dzelmeņos mērcē,
Un neaizmirs' puzzles, ko kopā mēs likām,
Kad laidāmies projām ar naktsbezdelīgām;
Tak nemetu ārā tās saulotās šķipsnas,
Kas sadega burvību liesmotās siksņās,
Tad sajutu tevi, pār apvārksni slīdam,
Kad dāvāji laimi ik nākošam rītam;
Kur mežģīņu krastos spīvs atmiņspīts šķīļas,
Arvien mūsu sapņupes palojas dziļas,
Kad atbrīvots prāts no tām smaidīgām nāvēm,
Var atkal teikt mīlai un svētlaimei 'ave';
Kur ūdeņu kritumu dardedžu vaibsti
Vēl deniņus tavus ar' masējot aiztiek,
Mēs aizsaucam īstenīb' archipelāgos,
Kur baudām tos mirkļus, tik dievīgi lāgos;
Kur horizonts tālāk par apziņu lēšas,
Mūs' miņas kā ēdenes solījums dzēšas,
Kā uzplaukst ik ķiršukoks sirdstīrumiņos,
Mēs uzejam zudušo brūkleņu ciņos;
Tavs pieskāriens vārdiem, kas mani nekad nav
Pat bijuši, šoruden lidot jau atļauj,
Mans pieskāriens taviem tiem zvaigžņotiem matiem,
Sniedz patosu traukties ar komētu ratiem;
Tavs glāsts manai dvašai, kas izkāpj no ogļēm,
Vēl jūsmas kā ziedonī spulgo un žonglē,
Mans glāsts tavai aurai, kas vasaru rada,
Arvien ir ik samtainai tīksmībai rada;
Kur mežģīņu krastos smalks jūtīgums piedzimst,
Aug ģiedrākās paradīz's ozoli pieci,
Tie mūžzaļi ir mūsu dziesmā un dejā,
Kad gaisma mums seko, lai kurp arī ejam;
Kur lakstīgalbāsis mūs pavada plauksmē,
Ir gals dvēš'les jundām, kas kāvušās trauksmē,
Tur atrisinājums dzirkst skūpstiem jo valgiem,
Kad brīvība atnāk iz bauslības valgiem;
Kur ieskanas saldsērīb's jaukākas vārsmas,
Drīz pasaulē uzzied vissvētākās mārsmas,
Kad satiekam eņģeļus mēnesnīc's stāstos,
Tie aizved pa tekām mūs mežģīņu krastos.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
12:00

06.09.2023.

Dziestošās liesmas.
Balāde.

Dzisa tās liesmas, ko reiz bija spļāvuši
Pūķi, ko teiksmainie varoņi kāvuši,
Bet tās bij' bijušas mūsu visskaistākās
Liesmas no mīlības naktes visbaisākās;

Stinguma neprāta ledāju vaimanas,
Ziemeļu dievību asiņu ainavas
Kaļ mūsu sirdīs vien atbalsu fantomus,
Saskaldot sapņus kā stiegrotus atōmus;
Nepacelts zvans un visplosīgas ģīmetnes
Satek mūs' vajātās svešatnes izlietnēs,
Kur mūsu skatieni, duņoši, stiklaini,
Ceļas pār planētām, laužas caur miglaini;
Vājprāta tumsības ērkšķkroņu pinumi
Ir mūsu rītstrāvu mostošies brīnumi,
Iztrūcinātākie putni tais izperē
Dusmības dairas, ko žetōnos iztērēt;

Zinu, ka izvēlies mani šai drūmumā,
Zinu, ka panti šie tevi vēl uzrunā,
Tur, kur aiz pauguriem dvašojas mūzika,
Aiztrauc kāds diližanss vaņģotā mūžībā;
Iekšā tur pārgaismots ēnušķirsts zvārojas,
Tanī mums vēl mazliet mīlības kārojas,
Asiņu palos, kas šoruden debesīs
Likteni zīmē, tas laimības nenesīs;

Prom, visas dzelmes, kur mirst mūsu radība!
Prom, visas svelmes, kur irst Dieva gādība!
Satiksimies mēs pie naktslaika ticīgā
Neglābtā enkurā, dejā tik spridzīgā!
Prom, manas alkas pēc svētuma lādzīgā,
Prom, tukšās algas iekš slepkavu zādzībām!
Mīlēsīm tikai šo vēju, kas brāzmodams
Iegriezīs ceļu tik dzēlīgām valodām!

Dzisa tās liesmas, kas upuru pelnājos
Sadega murgos un briesmekļos melnajos,
Mirdzēja asiņu pērles tur krāsmatās,
Vērzdamās zilumos, nāvē un lāstekās;
Kur bijāt, aukas, kas dziņas reiz dāvājāt
Jundītai skrejai tai biezoknī rāvajā,

Kur bijāt, ilgas, kas sabirzāt tuksnešos,
Prieki kad aizlaidās ziedoņa putekšņos?

Saule ar tevi, ak, mīla, un universs,
Un mūsu skāviens tik vienreizīgs, kontroverss,
Mēness ar tevi, ak, eņģel, un firmaments,
Un mūsu nāvišķais spriedums tik permanents;

Pamet jau ligzdas tie putni, kas dziesmoja
Trōpiskās daiņas, kas dvēselē liesmoja,
Putni bez acīm un spārniem kā rēgtuŗi
Aizvada abus mūs ceļā uz nekuriem';
Stinguma neprāta kaļķakmens sodības
Sasaldē skriemeļus aizkosmosgodībās,
Poltergeistsmieklos un jocīgās ābecēs
Vēl mūsu bailes ik pusnakti apprecēs;
Vājprāta plūdus un ērģeļu balādēs
Rieti vēl atblāzmas kailumu nolādēs,
Noslēpumzēģelēs, dievību uzpurņos,
Reizi vēl mūsmīla baismībā uguņos;

Dzisa tās liesmas, ko drakōni spļaudīja,
Kad mūsu mutes no kaislībām baudīja,
Trejzūburņaži no mēlēm tad raidījās
Mums, sirdis krūtīs kad ellišķi svaidījās;
Stinguma neprāts tad pārcirta apvārksni,
Nespēja jūtas cit' citu vairs atpazīt,
Sasala debesis asiņu dzīslotnēs,
Noplauka atmiņas pērnajās vībotnēs;

Kur bijī, sapni, kad atnāca ledāji,
Kur bijī, ēdene, sveica ko svētajie?
Vientuļa asara dzirkst jūras smiltājā,
Gaidot un skumstot pēc ziedoņa cildajā.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
12:00
07.09.2023.